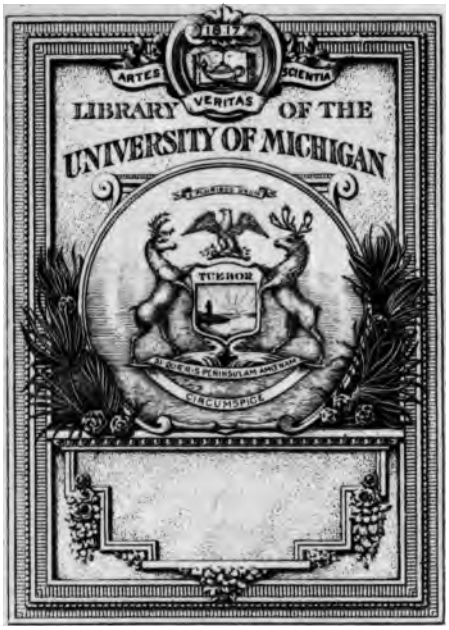
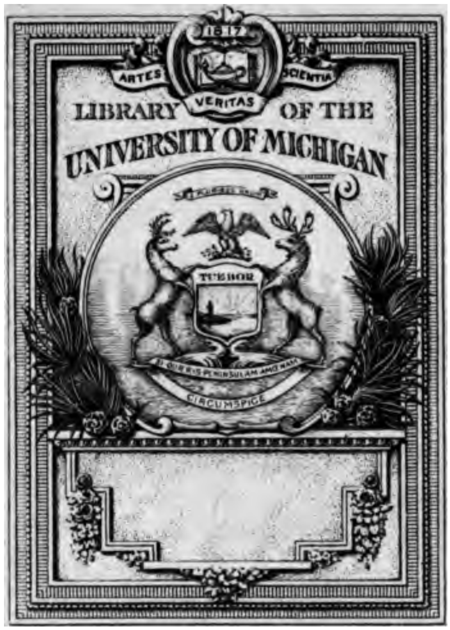

1817
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUÆRIS PENINSULAM AMŒNAM
CIRCUMSPICE

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

[redacted]

DISSERTATIONES PHILOLOGICAE HALENSES
VOL. XVII PARS 1

DE SERMONE EPICTETEO QUIBUS REBUS AB ATTICA REGULA DISCEDAT

SCRIPSIT

PAULUS MELCHER

HALIS SAXONUM
MAX NIEMEYER
MCMVI

Dissertationes philologicae Halenses cum praefatione Henrici Keilii.
Vol. I—XVI. pars I II. 1873—1904. 8. ℳ 132.60

— Vol. I. 1873. IV. 334 S. ℳ 6.—
Inhalt: M. Kleemann. Reliquiarum dialecti creticae pars I. glossae creticae cum commentariolo de universa creticae dialecti indole. — G. O. Gutsche. Quaestiones de Homerico hymno in Cererem. — E. Walter. De Taciti studiis rhetoricis. — W. O. Friedel. De sophistarum studiis Homericis. — E. Schinck. De interiectionum epiphonematumque vi atque usu apud Aristophanem. — R. Kohlmann. De verbi graeci temporibus. — K. Zacher. De prioris nominum compositorum graecorum partis formatione.

— Vol. II. 1876. 305 S. ℳ 5.—
Inhalt: Ad. Weingärtner. De Horatio Lucretii imitatore. — G. Votsch. Quaestiones de infinitivi usu Plautino. — Jo. Schmidt. De Herodotea quae fertur vita Homeri. — Aem. Doberentz. De scholiis in Thucydidem. — E. Matthias. de scholiis in Juvenalem.

— Vol. III. pars I. 1877. Pag. 1—280. ℳ 6.—
Inhalt: Konradus Zacher. De nominibus graecis in *αιος, αια, αιον*.

— — pars II. 1878. Pag. 281—319. ℳ 1.—
Inhalt: Aemilius Neidhardt. De Euripide poetarum maxime tragico.

— Vol. IV. pars I. 1877. Pag. 1—110. ℳ 2.40
Inhalt: Richardus Hendess. Oracula graeca quae apud scriptores graecos romanosque exstant, collegit paucasque observationes selectas praemisit.

— — pars II. 1880. Pag. 111—434. ℳ 6.60
Inhalt: B. Huebner. De temporum qua Aeschylus utitur praesentis praecipue et aoristi varietate. — Franciscus Voelker. De Graecorum fabularum actoribus. — E. Lange. Quid cum de ingenio et litteris tum de poetis Graecorum Cicero senserit. — J. Segebade. Observationes grammaticae et criticae in Petronium. — L. Hollaender, De militum coloniis ab Augusto in Italia deductis. — H. Karbe, De centurionibus Romanorum quaestiones epigraphicae.

— Vol. V. pars I. 1878. VII u. Pag. 1—132. ℳ 4.—
Inhalt: J. Schmidt, De seviris Augustalibus. Adjecta est tabula.

— — pars II. 1883. Pag. 133—364. ℳ 4.—
Inhalt: M. Baege. De Ptolemaeo Ascalonita. — Henricus Jungblut. Quaestionum de paroemiographis pars prior: De Zenobio. — H. Koob, De mutis quae vocantur personis in Graecorum tragoediis. — R. Zimmermann, Quibus auctoribus Strabo in libro tertio geographicorum conscribendo usus sit, quaeritur. Pars prior.

Fortsetzung siehe dritte und vierte Umschlagseite.

PAULUS MELCHER:

DE SERMONE EPICTETEO QUIBUS REBUS AB ATTICA REGULA DISCEDAT

FRIDERICO ALY

FRIDERICO BLASS

SACRUM

Praefatio.

„Πάροδός ἐστι καὶ ἕως τὸ πλοῖον μισθούμεθα, δυνάμεθα καὶ Ἐπίκτητον ἰδεῖν· ἴδωμεν, τίποτε λέγει.“ εἶτ᾽ ἐξελθὼν „οὐδὲν ἦν ὁ Ἐπίκτητος.“ τίνος γὰρ ἄλλου κριταὶ εἰσέρχεσθε;

His verbis Epictetus eos reprehendit,[1] qui quasi in transitu philosophi clarissimi orationem acutam ac politam veniebant audituri, non suos mores correcturi. Sed illi in hoc certe non erraverunt, quod sermonem Epicteteum ut minus elegantem neque arte compositum reprehenderunt. Et quamquam dubium est, utrum illi in eo offenderint, quod usum elegantem illius aetatis, an in eo, quod Atthidem non imitaretur, nos, quibus non nisi Atticus sermo penitus notus est, hac norma usi Epicteteam consuetudinem cognoscere debemus. Et ab hoc quibus rebus discesserit, singillatim definire et in lucem proferre mihi proposui. Sed autea generaliter de hac re disseram.

Ac primum quidem plane Atticorum in modum flectuntur nomina minutiis quibusdam exceptis; neque aliter iudicandum est de numeralibus et in universum de pronominibus; neque enim amplius pluralis reflexivorum priscus legitur, sed in omnibus personis comparet forma *ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς* etc., atque ut *ὅδε* rarius exstat quam *οὗτος,* ita minime obsolevit. Tum eo Epictetus ab usu N. T. alienus ac Atticis similior videtur esse, quod gradus superlativus frequenter invenitur nec ubique pro elativo habendus est; et frustra quaeritur locus, quo comparativus pro superlativo positus sit; quin etiam interdum sunt formae graduum comparationis,

[1]) Epict. diss. III 9, 14.

quas a philosopho fictas esse verisimile est.[1]) Numerosissimae vero sunt mutationes in verbis declinandis. Quod ad particulas attinet, duabus rebus Epicteti ab Attico sermone aequalium in modum discedit; primum minutus est particularum, quae olim erant in usu, numerus; tum paucis illis, quas retinuit, multo rarius utitur; sed contra nonnulla vocabula in lingua huius aetatis vim particularum acceperunt, cuius translationis etiam in Epicteto complura exempla sunt. Similiter occurrunt quaedam adverbia, quorum nulla exsistunt exemplaria Attica. Iam pluribus disserendum erit de denominativis, atque de vocabulis compositis; quibus ex capitibus maxime, quantum sermo Epicteti philosophi Stoici differat a Novi Testamenti consuetudine, apparebit. Neque aliter res se habet in iis vocibus, quarum vis a philosophis mutata est, cum ceterae notiones, quae ab Atthide abhorrent, communi vel volgari debeantur linguae. Vocabula quoque non pauca ab ea ex variis dialectis Graecis, vel etiam barbaris linguis maxime Romana recepta esse constat eaque ne in his quidem scriptis desunt.

Deinde in verborum constructione totaque eloquendi ratione illa aetate Graecae linguae et vim et acumen deminuta esse e duabus rebus intellegitur. Primum enim, cum praesertim Attici scriptores et participiis et infinitivis membra artius coagmentare soleant, Epicteti consuetudo contraria est, qui sententias primarias secundariis hasque participiis praeferre et pro casu simplici vocabulum cum praepositione adhibere consueverit. Tum praepositiones frequenter confunduntur et scribuntur pro *ἐν εἰς*, pro *εἰς ἐν*, pro *ἐξ* et *ὑπό* et *παρά;* similia fiunt in particulis; *ἵνα* saepius vim coniunctionum *ὅπως, ὥστε, ἐφ' ᾧτε*, tum *πῶς* coniunctionis *ὅτι* exhibent; deinde *μή* crebrius occurrit, quam in libris Atticis; nam indicativo tantum subiungitur *οὐ*, exempla autem, quibus ceteri modi non *μή* asciscant, rariora sunt; sed etiam *ὅτι μή, ἐπεὶ μή* scripsit Arrianus; vice versa interdum *εἰ οὐ* legitur: itemque in enuntiatis relativis, in quibus Attici *μή* usurpabant, *οὐ* comparet. In usu modorum verbi Arrianum non ubique dialectum volgarem, sed crebro Atticam secutum esse

---

[1]) *φευκτότερος, ἀναποτευκτότερον, ἀπεριπτώτερον, περιεκτικώτατον.*

vidimus; inde optativus modo per plura capita frustra quaeritur, modo legitur cumulate plerumque ἂν addito. Indicativus futuri et subiunctivus aoristi, quorum formae activae medialesque paulum inter se differunt, in omnibus verbi generibus confunduntur, cuius tamen usus pauca sunt exempla.

Iam postquam structuram sermonis Epictetei, quibus rebus ab Attico discesserit, in universum consideravimus, quaestio oritur, quam rationem habuerit ad consuetudinem illius aetatis. Ac inde, quod Epictetus servus ex plebe ortus erat, volgari lingua eum usum esse colligi potest. Cui omnia ea tribuere poterimus, quae aliunde fluxisse non verisimile sit. Duo vero externi fontes indagari possunt, scriptores Attici et schola Stoica.

Ac primum quidem sermonis Attici vestigia inesse dissertationibus multa, vel propterea verisimile non videtur, quod orationem expolire minime studuit; sed accedunt res duae. Etenim accusat rhetores, qui verba Xenophontea corrigere cupiant, summam dictorum neglegant.[1]) Deinde si quis sententias Platonis Xenophontisque ab Epicteto laudatas comparaverit cum verbis genuinis, quantopere commutatae sint, videbit, ut saepe ab Attico sermone plane alienae sint. Et ne ut legeret quidem omnes libros Atticos operam dedit; sed qui ei erant noti, tum omnium erant in manibus.[2]) Eodem modo scripta Stoicorum fere omnia neglexisse videtur, cum verba, quae Zenonem, Chrysippum, Socratem dicentes facit, nihil inter se differre soleant. Et Stoicorum recentiorum, Panaetii Posidoniique ne nomina quidem ei nota erant. Quare quod tamen multis Stoicorum appellationibus, quamquam non satis distincte, utitur, id magis Rufi praeceptoris institutioni, quam libris Stoicorum principum deberi videtur.

Sed Epictetus ipse dissertationes non conscripsit. Itaque considerari oportet, num Arrianus ad verbum praeceptoris tradiderit sermones. Is, cum scholam Epicteti adiit, annum vigesimum agebat; iuvenem nobilem elegantiore sermone uti debuisse quam servum negari non potest; inde ut non ex industria interdum verba magistri mutaret, fieri potuit; neque vero perpolivit,

---

[1]) III 23, 20.

[2]) Plat. Ap., Crit., Alcib. I., Phaedon, Soph., Resp., Prot., Gorg., Theaet.; Xen. Comm., Inst. Cyr., Hell.

quod ex epistula ad Lucium Gellium data apparet; qua se ipsum dissertationes publici iuris non fecisse, sed se invito eas editas esse dicit. Librum vero manualem ab Arriano diligenter conscriptum esse Schenklius nuper contendit, qui comparavit c. 29 enchiridii cum diss. III 15.[1]) Et, quamquam de verbis genuinis enchiridii nihil certe diiudicari potest, quod adhuc „iusta recensione caret“ atque „Arrianum consulto multa in enchiridio aliter atque in dissertationibus scripsisse vel tardissimus quisque intelleget“, tamen Epictetum in enchiridio non Attici, sed usus elegantis suae aetatis imitatorem fuisse constat ex plurimis rebus. Atticum sermonem sequi Arrianus multo serius coepit.[2])

Iam omnia puto esse enumerata, quibus effectum est, ut sermo Epictetus paulum abhorreret a lingua volgari.

---

[1]) Praef. editionis 1894, p. LV sqq.

[2]) Omnia, quae praeter dissertationes earumque fragmenta et enchiridion tradita habemus quasi Epictetea, alienam exhibent dicendi rationem; quare uncinis inclusi, quae ex gnomologia Stobaeana etc. repetivi, ne obscura fierent, quae de consuetudine Epictetea certa haberi possunt.

§ 1.

De nominum et adiectivorum declinatione quae pauca sunt commemoranda, in unam congessi paragraphum.

Formae numeri dualis nusquam in Arriani scriptis Epicteteis comparent.

Propriorum nominum Romanorum Doricae dialecti modo in -ᾱ effertur genitivus singularis: *Γάλβα* III 15, 14, *Σούρα* III 17, 4.

Accusativum pluralis *ἰχθύας*, qui inde a saeculo quarto legitur, habes IV 1, 31.

Pro *τὸ ζυγὸν* inde a Polybio *ὁ ζυγός* legitur; ideoque, cum novies vel decies in dissertationibus tradita sit forma *ὁ ζυγός*, Schenklio dubitare licebat,[1]) an II 11, 22 pro *τὸ ζυγὸν* deminutivum *τὸ ζυγίον* scriptum esse ab Arriano existimemus. Idem vero quod II 1, 15—18 saepius Platonis vocabulo *τὰ μορμολύκεια* dicit, fortasse scribarum error est.

Attica vox *ἡ ἄσβολος* [Ar. Thesm. 254, cf. Lob. ad Phryn. 113] III 16, 3 in *ἡ ἀσβόλη* mutata est, quam formam communis esse linguae, quam vocant *κοινήν*, Moeris [p. 11] docet. [Comparet vocabulum praeterea apud Al. Aphr., Diosc[illegible] etc.]

Adiectivum *παραπλήσιος* femininam formam [illegible] praebet I 6, 18; idem fit prisca aetate apud Hero[illegible] apud Polybium et Strabonem.

Vocalium correptioni, quae saeculis inferi[illegible] tivis bisyllabis, quae in -*μα* exeunt, orta [illegible] pro *πῶμα* I 16, 1 E 33, 2. 7; inde etiam [illegible] IV 12, 10 II 15, 8 [S$_c$ *κρῖμα*.] scribe[illegible]

---

1) in ind. s. v. *ζυγόν*.

Ὑγίεια invenitur I 22, 12 II 17, 24; 19, 13 et 32 [III 21, 16] IV 8, 29 [A 2]; scripturam recentiorem *ὑγεία* sive rectius *ὑγεῖα* littera *ι* ante diphthongum *ει* sublata habes I 15, 3 II 9, 15; 17, 12; 19, 13 (?) III 20, 4 IV 1, 76.

Scriptura vocabuli *θριγκὸς* et a Suida aliisque scriptt. rec. et ab Epicteto III 26, 15 ita novata est, ut litterae *κ* loco *χ* fungatur, unde litteram primam in *τ* mutari oportebat.

Οὐθεὶς pro *οὐδεὶς* comparet E 32, 2; 39 I 9, 28 IV 1, 169; *μηθεὶς* pro *μηδεὶς* II 17, 28 [s et Schenkl *μηδέν*]. Haec orthographia, quae inde a quarto saeculo comparet, inde est nata, quod spiritus asper numeralis *εἷς* litteram mediam *δ* vocabulorum *οὐδ[ὲ] μηδ[ὲ]* in aspiratam *θ* transmutavit.

Denique Epictetum aliquando in adiectivorum atque adverbiorum collationibus a prisco sermone discessisse neglegi non potest. Cum Attici scriptores *ὁ, ἡ τὸ ἀνωτέρω* dicerent, Epictetus Aristotelis Polybiique modo formam adiectivam *ἀνώτερος* non aspernatus est I 18, 4. Et pro *ἐγγύτερος* et *ἐγγυτέρω* Epicteto IV 6, 11 magis placuit *ἐγγίων* [adverbium *ἔγγιον* apud Hippocr., Aristot., Pol.]. Vice versa maluit formam in *-τερον* IV 7, 27, ubi comparet *ταχύτερον* pro *θᾶττον* [Her., scriptt. Ion.; *θᾶττον* II 15, 9; 18, 9 IV 1, 80; 8, 37].

§ 2.

De pronominibus reflexivis.

Plane contra Atticam consuetudinem Epictetus in modum scriptorum recentiorum nusquam adhibuit pronomina reflexiva Attica:

> *ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτούς, ὑμῶν αὐτῶν* etc., *σφῶν αὐτῶν* etc.

— haec enim in lingua communi omnino obsoleverant — sed formis communibus utebatur

> *ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, -αῖς, ἑαυτούς, -άς.*

Quae etsi paene unice inveniuntur in lapidibus recentioris aetatis, quin codicis Bodleiani fidei, qui modo *αὑτῶν* modo *ἑαυτῶν* exhibet, confidi possit, non dubito, quod multis locis probari potest Arrianum nequaquam, ubi licebat, formas trisyllabas

praetulisse; nam, ut exemplum afferam, et ἐὰν et ἂν scripsisse videtur neque tamen umquam particulam ἂν cum coniunctione ἐὰν confudit, quae res in N. T. saepius inveniri potest.

Iam locos singulos enumerabo:

I. prima plur. pers.

a) genitivus.

I 6, 15 *οὐκέτι τοῦ τέλους τευξόμεθα τοῦ ἑαυτῶν.*

ἑαυτῶν praeterea comparet IV 13, 1 E 5, 6, *αὑτῶν* I 12, 17; 16, 3 III 13, 8.

b) dativus.

III 13, 7 . . . *οὕτως καὶ ἡμᾶς δύνασθαι αὐτοὺς ἑαυτοῖς λαλεῖν.* Praeterea I 16, 6.

c) accusativus.

I 25, 28 *ὅτι ἑαυτοὺς θλίβομεν, ἑαυτοὺς στενοχωροῦμεν.*

I 1, 14 III 13, 3. 18; 24, 9 E 5, 6. *αὑτοὺς* II 4, 3; 14, 16 III 19, 3.

II. secunda plur. pers.

III 24, 112 *τὰ ἀγαθὰ . . . ἐν ἑαυτοῖς ζητεῖτε.*

gen. I 9, 10 III 23, 35.

acc. II 19, 20 III 20, 8; 22, 39 IV 8, 1.

Quod ad singularem pronominis reflexivi attinet, apud Epictetum quidem complura exsistunt exempla, quibus *ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν,* ut non pro *ἐμαυτοῦ, -τῷ, -τὸν,* ita pro *σεαυτοῦ, -τῷ, -τὸν, -τὴν* positum est.

a) genitivus.

IV 3, 11 *τήρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ ἐν παντί . . .*

E 33, 14 *ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέστω τὸ ἑαυτοῦ τινων ἔργων . . . μεμνῆσθαι.*

b) dativus.

II 26, 7 *αὐτὸς ἑαυτῷ μᾶλλον ἐγκάλει ἢ τῷ μὴ πειθομένῳ* [sαὑτῷ, Sαὑτῶι].

IV 1, 110 *σὺ αὐτὰ ἑαυτῷ μὴ εἴπῃς ἀναγκαῖα* [Sαὑτῶι, corr. s].

c) **accusativus.**

III 12, 10 *ἵνα ... εἴπῃς αὐτὸς πρὸς αὑτόν, ὅτι ...* codd. *αὐτόν*.

E 10 *μέμνησο ἐπιστρέφων ἐπὶ σεαυτὸν ζητεῖν,* sed codd. A et C un. *πρὸς ἑαυτόν*.

[E 24 cod. Par. in verbis inter §§ 3 et 4 interpositis: *οὐδὲ γὰρ εἰς τοῦτο ἔταξας ἑαυτόν*.]

E 33, 13 *μηδέποτε εἴπῃς αὐτὸς πρὸς ἑαυτόν.*

E 49 *λέγε αὐτὸς πρὸς ἑαυτόν.*

§ 3.

De verborum temporibus modisque ab Epicteto adhibitis.

Uniuscuiusque generis verbi, etiam passivi, singulae modo futuri formae exsistunt;[1]) futurum passivum ubique ducitur ab aoristo passivo, nusquam a praesente.

Deinde dualis numerus nullo loco legitur; neque quod optativus futuri et imperativus perf. pass. non occurrit, est cur miremur.

§ 4.

De ratione verborum formas fingendi Epictetea.

1. De augmento.

Augmentum syllabicum sive temporale plusquamperfecti activi omittebatur fere aetate inferiore, cuius consuetudinis vestigia in dissertationibus invenis haece:

πεπράκει I 19, 22.
ἀπ-ολώλει I 28, 13.
ἐπι-κεκρίκει I 29, 51.
μεμελετήκει II 13, 24.
ἀπο-βεβλήκει IV 1, 152.
πεποιήκει IV 3, 10.
πεπιστεύκει IV 11, 17.

---

[1]) Excepto verbo *ὀρέγομαι*, cuius futura *ὀρέξομαι* II 24, 19, *ὀρεχθήσομαι* III 13, 21 comparent.

2. De verbis puris.

In verbis *διψάω, πεινάω* contra morem Atticorum, qui *αε(ι), αη* in *η* contrahebant, *α* in formis contractis adhibetur [sicut apud alios recentiores]: [1])

III 10, 8. 9 *δίψα, δίψᾶν, πεῖνα, πεινᾶν,* III 5, 18 *ἐπει-νᾶτε.* Sed quod IV 4, 20 S perperam exhibet *διψεῖν,* recte corrector codicis Bodleiani S_b scripsisse videtur *διψῆν,* quam formam Atticam ab Arriano, iuvene urbano, usurpatam esse verisimile est.

Σ, quod vocant passivum, habes in
κέκλεισται III 22, 34
[II 6, 6 *κέκλειται* ut Att.].
ἀπεληλασμένα IV 11, 31
[Att.: *ἐλήλαμαι*].

Nonnumquam *χέ-ω* stirpis vocalem *ε* in aoristo et futuro passivis conservat:
ἐξ-εχέθη IV 1, 141.
ἐκ-χεθήσεται IV 10, 26
[Galen.; Att.: *ἐχύθην*].

Ex altera parte *γαμέω* ter *ε* in *η* productam in futuro et aoristo activis habet:
γαμήσω III 22, 81.
ἐγάμησα III 1, 35; 21, 5.
Atticae formae *γαμῶ, ἔγημα* totidem fere locis comparent.

Verbi *αἱρέω* futurum Epictetus quater a stirpe *ἑλ-* format:
ἀφ-ελῶ I 2, 29.
ἀφ-ελεῖ I 18, 17 bis.
ἐξ-ελοῦσι II 16, 40.

Futurum passivi *ἐπιφυήσονται*[2]) inferioribus saeculis usurpabatur pro Atticorum *φύσομαι.*

Ἐγρηγορέω „vigilo" IV 1, 47 ductum est a perfecto *ἐγρή-γορα* [*γρηγορέω* N. T. et scriptt. rec.].

---

[1]) Cf. Blass, Grammatik d. Neutestam. Griech. ²49.
[2]) IV 5, 23 „vituperabunt".

3. De verbis mutis.

Verborum, quae in -*ζω* cadunt, *ἁρπάζω* et *παίζω* aoristus passivus *ἡρπάγη* III 22, 36, futurum activum *παίξω* I 24, 20, aoristus activus *ἔπαιξα* I 25, 10 IV 12, 4 praebent postremam stirpis consonam gutturalem pro Atticorum dentali.

Verbum *νίπτω* I 19, 5 ex verbi *νίζω* futuro *νίψω* et aoristo *ἔνιψα, πήσσω* I 19, 4 ex formis *πήξω, ἔπηξα* ad analogiam verborum velut *τάσσω, τάξω, ἔταξα; πράσσω, πράξω, ἔπραξα* ficta sunt.

4. De nonnullis futuri formis.

Futurum mediale activo submotum videmus in

θαυμάσω I 9, 20 III 1, 29 E 22 [v. l. pro *θαυμάσονται*],
παίξω I 24, 20 [Att. *παίσομαι*],
συμπλεύσετε II 22, 37 [Att. *πλεύσομαι, πλευσοῦμαι*],
cf. *ὀμόσετε* I 14, 15. 16 [Att. *ὀμοῦμαι*].

Contra formam medialem pro activa habes in *λησόμεθα* „latebimus" III 7, 13, *τεθνήξομαι* I 1, 32, quae forma recentiore aetate tantum legitur.

5. De quibusdam aoristi formis.

Valde ab Atticorum consuetudine dissentit

ἀπ-ελογήθην III 18, 6. 8,
μαχέσθητι IV 9, 11.

Athenienses enim omnium saeculorum malebant *ἀπελογησάμην, ἐμαχεσάμην*.

Deinde nonnumquam, cum Atticis scriptoribus aoristus primus passivus fuerit in usu, praeferebant recentiores alterum; ita Epictetus in his exemplis:

ἀπ-ηγγέλην I 1, 28 [Att. paene ubique *ἠγγέλθην*],
ἡρπάγη III 22, 36 [*ἡρπάσθην*],
θλιβῆναι III 10, 13 [*ἐθλίφθην*],
κατ-ορυγῆναι IV 8, 36 [*ὠρύχθην*],
quater *ἐτάγην* [*ἐτάχθην*],
bis *ἐψύγην* [*ἐψύχθην* et *ἀπ-εψύγην*].

6. De verbis in -*μι*.

Instans et imperfectum activa verborum in -*μι* passim transire ad volgarem declinandi modum in -*ω* atque saepius recentiore aetate quam Attica satis notum est. Memoria digna sunt *ἱστάνω* = *ἵστημι*, *ἵστανον* = *ἵστην*.[1]) De forma *καθ-ιστᾷς* cf. indicem verborum s. v. *ἵστημι*.

Verbi *εἰμὶ* non nisi prima singularis persona imperfecti *ἤμην* II 12, 25; 20, 29 III 1, 13 mediali terminatione instructa est; altera *ἦς*, quae pro *ἦσθα* primum in Axiocho legitur et temporibus inferioribus tritissima est, exstat II 10, 13 IV 10, 32.

Verbum simplex *εἶμι* nusquam [nisi A 13 (H 9)], quippe cuius officio *ἔρχομαι* fungatur, composita raro comparent. *Προ-ῄεις* habes IV 9, 8 pro *προ-ῄεισθα*. [*ᾔεις* inde a scriptoribus recentioris Atthidis.]

Verbi *οἶδα* altera singularis persona crebrius *οἶδας* [scriptt. Ion.] quam *οἶσθα*, pluralis prima partim *οἴδαμεν* [scriptt. Ion.] partim *ἴσμεν*, qua forma Arrianus Atticos sequitur, inveniuntur.

§ 5.

Enumerantur verborum formae ab Attico usu alienae.

ἀγγέλλω: I 1, 28 *ἀπηγγέλην* aor. II. pass., quae forma apud Atticos rara est; traditum tamen est in omnibus codicibus *ἠγγέλης* Eur. I. T. 932 et in inscriptione C. I. A. IV 276, 19 *ἐπαγγελῇ*.

αἱρέω: Futura verborum compositorum a stirpe aoristi *ἑλ-* descendentia exstant Inscr. Ther. 2448 VI 19 neque raro apud scriptores recentiores; Epicteti dissertationes exhibent *ἀφελῶ* I 2, 29; 18, 17 (bis), *ἐξ-ελῶ* II 16, 40 [sed futura media *ἀν-αιρήσομαι* III 26, 25, *ἀφ-αιρήσομαι* II 7, 8 ducuntur a praesente].

ἀπολογέομαι: III 18, 6. 8 *ἀπολογηθῆναι* [Attici malebant *ἀπελογησάμην*].

ἁρπάζω: III 22, 36 aor. II. pass. *ἡρπάγη*. [Att. *ἡρπάσθην*].

---

[1]) Cf. indicem verborum s. v. *ἵστημι*.

βαρέω Epictetus ubique pro *βαρύνω* usurpat: I 9, 14 *βαρούντων,* II 16, 24 *βαροῦντα,* I 1, 15 *βαρούμεθα,* I 25, 17 *βαρούμενος,* II 22, 19 *κατα-βαρούμενα.* Hoc verbo iam Sappho usa est, cf. Hermes XXXVII, p. 472, 17.

βιβρώσκω, cuius verbi vis eadem est atque *ἐσθίειν* [N. T.], comparet II 9, 18: *τὸ βρωθέν.* [aor. pass. simpl. Hipp. V 322 L.; *κατ-εβρώθην* Her. III 16].

βιόω: Formae praesentis Epicteteae, quod tempus Atticis inusitatum erat, hae sunt:

βιοῦν III 23, 17 IV 1, 49. 63; 4, 11 E 51, 2,
[*βιοῖ* A 25 (H 17, 4)],
[*συμ-βιοῦντας* A 72 (Stob. 37)].

βλέπω = *ὁράω*: I (2, 8;) 7, 20; 12, 31; 18, 4; 30, 1 II 5, 23; 10, 25 (*βλέπε, μὴ* = *ὅρα, μή*) 11, 22 (*β., μή*) 16, 32. 36; (21, 17;) 23, 47; 24, 26 III 1, 12. 14; 2, 10 (*βλέπεται* = *ὁρᾶται*) 13; 4, 2; 13, 16; (17, 3;) 20, 16 (bis: *β., μή*); 22, 28. 52; (23, 21;) 24, 4. 5. 77; 26, 5 IV 1, (57.) 106; 3, 8 bis; 4, 10 (*βλέπεται*) 27; 6, 18; 8, 20; 11, 25 (*βλέπεται*); 12, 20.

γαμέω: fut. *γαμήσω* III 22, 81, aor. *ἐγάμησα* III 1, 35; 21, 5 [cett. locis *γαμῶ, ἔγημα* Attice].

διψάω: imper. *δίψα* [Att. *δίψη*], inf. *διψᾶν* [Att. *διψῆν*] III 10, 8. 9 IV 4, 20 pro *διψεῖν* emendandum est *διψῆν,* cf. p. 9.

ἐθέλω v. *θέλω.*

ἐλαύνω: IV 11, 31 perf. pass. *ἀπεληλασμένα* cum *σ,* quod vocant passivum. [Inde ab Homero *ἐλήλαμαι*; *ἐλήλασμαι* Hipp. VIII 292 L, IX 194 et ap. scriptt. rec.].

ἔρχομαι. Infinitivo *ὑπέρχεσθαι* [And. 4, 21, Dem. 23, 8] et participio *ὑπερχόμενος* [(Xen.) Resp. Athen. 2, 14, Plat. Crit. 53 e] exceptis[1]) scriptores Attici tantum indicativo praesentis *ἔρχομαι* utebantur; ceteri modi et imperfectum verbo *εἶμι* supplebantur. Deinde cum *εἶμι* magis atque magis evanesceret, saeculis posterioribus omnes praesentis et imperfecti formae in usum veniebant, quarum apud Epictetum magna copia est.

---

[1]) Compositum *ὑπέρχεσθαι* ap. Ep. non comparet.

1. Coni. praes. III 4, 5 *εἰσ-έρχῃ* (bis), 10, 13 *εἰσ-έρχηται*, 22, 86 *προ-έρχηται*, 25, 5 *περι-έρχῃ*, IV 7, 3. 4 *προσ-έρχηται*, 7, 26 *περι-έρχωμαι*.

2. Imp. praes. *ἔρχου* I 25, 10; 29, 47 II 17, 30. 32 III 13, 14; 15, 1 E 29, 1. 3; 32, 2. 3, *ἐρχέσθω* I 27, 15, *ἀπ-έρχου* III 24, 46, *προσ-έρχου* I 16, 11 III 15, 12.

3. Inf. praes. *ἔρχεσθαι* I 9, 12; 12, 17; 29, 36 II 7, 10. 11; 17, 39 III 1, 18; 15 tit, *εἰσ-έρχεσθαι* I 2, 19 II 6, 6, *ἐπ-έρχεσθαι* (?) IV 1, 122 [S + *πέρχεσθαι*], *παρ-έρχεσθαι* E 29, 2 coll. III 15, 4 falso pro *παρ-ορύσσεσθαι* [Upton.], *προσ-έρχεσθαι* IV 7, 4.

4. Part. praes. *ἐρχόμενος* II 10, 11; 14, 23 III 21 tit. IV 1, 40, *δι-ερχόμενος* fr. 3, 6, *ἀν-ερχόμενος* III 22, 26, *εἰς-ερχόμενος* II 13, 2; 16, 9; 19, 17 III 1, 12; *ἐξ-ερχόμενος* II 17, 37, *ἐπ-ερχόμενος* I 18, 21, *παρ-ερχόμενος* 1 10, 6 III 9, 11 [s *παρ-ερχ.*, S *παρ-εχ.*], *περι-ερχόμενος* I 16, 4 II 16, 44 III 22, 5. 10. 73; 24, 14 IV 6, 23; 13, 20, *προς-ερχόμενος* III 22, 64.

5. Impf. ind. *ἠρχόμην* III 23, 22 IV 8, 22 E 46, *περι-ηρχόμην* III 22, 88; 23, 11.

Futurum *ἐλεύσομαι*, quod epicae et Ionicae consuetudinis est [Att. *εἶμι*], his locis exsistit: I 9, 16 *ἀπ-ελεύσεσθε* [S *ἀπολύεσθε*], I 9, 20 *ἐξ-ελεύσῃ*, I 11, 32 *ἀπ-ελεύσῃ*, id. 24, 10; I 29, 27 *εἰσ-ελεύσεται*, II 6, 22 *ἀπ-ελεύσῃ*, *ἐλεύσεται*, II 24, 19 *περι-ελεύσεται*, III 1, 10 *εἰσ-ελεύσῃ*, III 21, 14 *προσ-ελεύσεται*, III 26, 36 *ἐξ-ελεύσῃ*, IV 1, 98 *δι-ελεύσεται*, IV 1, 177 *ἀπ-ελεύσῃ*, IV 11, 35 *προς-ελεύσονται* [S 39 *εἰς-ελεύσεται*].

ζάω: Aoristus, qui ab Attico more abhorruisse videtur, bis comparet: II 16, 35 *ζήσαντι*, III 20, 7 *ζήσας*; itemque imperativus *ζῆθι* III 26, 13 neglegi non potest [Anthol. X 43, XI 57; Men. monost. 191 etc.; Att. *ζῆ*: Soph. Ant. 1169].

ἡττάω: Activum occurrit demum in lingua communi; apud Ep. habes coni. aor. 2. sing. *ἡττήσῃ* E 34.

θαυμάζω: fut. *θαυμάσω* I 9, 20 III 1, 29 E 22 [v. l. *θαυμάσονται*, ut Att.].

θέλω. ἐθέλω traditum est quater vel quinquies: I 25, 24 II 10, 29; 18, 4 III 13, 22 E 1, 4 (v. l. θέλῃς) [A 98 (M 20)]. θέλω, quae forma dialecti volgaris est, saepius quam trecenties comparet.

Passivum θέλομαι a Kühnero neglectum habes IV 1, 59 E 14, 2.

θλίβω: Aor. pass. III 10, 13 θλιβῆναι [inde ab Aristotele; Att. ἐθλίφθην].

(ἀπ-)θνήσκω: I 1, 32 τεθνήξομαι fut., quod vocant tertium [Att. τεθνήξω].

ἵστημι: Interdum comparent praesens ἱστάνω, impf. ἵστανον, quae formae ab Attico usu discedunt: III 26, 17 ἱστάνεις, III 12, 2 ἱστάνειν, I 26, 16 II 18, 31; 21, 8 III 13, 8 ἐφ-ιστάνειν, III 22, 87 παρ-ιστάνειν, III 23, 22 συν-ίστανεν. Forma καθ-ιστᾷς III 4, 12 contracta est ex καθ-ιστάεις; huiuscemodi etiam infinitivus καθ-ιστᾶν fictus est, quem codd. N. T. nec non LXX aliquando exhibent pro καθ-ιστάνειν.

Perfecto ἕστακα, cui subest notio activa „posui" usus est Epictetus III 22, 14, ἀν-εστάκασιν I 4, 30.

καθίζω: perf. act. παρα-κεκάθικε IV 13, 5 [κεκάθικα apud Diod. Sic. XVII 115 et ceteros scriptores imperatoriae aetatis].

κείρω: Ab aor. pass., quem in scriptis Atticis non nisi fortuito desiderari Rutherfordius (N. Phryn. 368) sensit, ductum est fut. καρήσομαι II 20, 11. 12.

λαγχάνω: perf. act. λέλογχα I 25, 8 [poett. Ion.; Att. εἴληχα].

λανθάνω: fut. III 7, 13 λησόμεθα „latebimus" [inde ab Aristot.; Att. λήσω, cf. E 51, 1 λήσεις].

μάχομαι: aor. μαχέσθητι IV 9, 11 [Apollod., Ios.; Att. ἐμαχεσάμην].

ὄλλυμι: fut. ἀπ-ολέσω III 7, 36 [poett.; Ar. Av. 1506 ὀλέσεις, sec. Bergk. ὀλεῖς; ἀπ-ολέσω Com. Plat. fr. 2, 621; 633 (I 606; 613 K), frequenter in libris recentioribus].

ὄμνυμι: fut. ὀμόσετε I 14, 16 [Att. ὀμοῦμαι].

ὁράω. Imper. ὅρα: I 2, 2; 16, 3; 28, 20 II 2, 1; 6, 27; 9, 3 bis. 10, 9. 20; 22, 12. 14 III 1, 8. 10. 42; 4, 4; 15, 5;

22, 70. 94 IV 1, 19. 65. 80. 155. 166; 4, 38; 5, 3. 18; 6, 4. 26; 7, 34; 8, 13 tris. 39. fr. 23, 6 E 19, 2. Imper. ὁρᾶτε I 3, 9; 6, 22 III 22, 42 IV 8, 32; 11, 23 E 24, 3. Ὁρᾷς plerumque in sententiis interrogativis I 8, 11; 11, 39; **13, 5; 17, 23; 19, 12;** 20, 6; 25, 26 **II 9, 20;** 23, 45; **24, 8. 23; 25, 3 III 22, 51; 26, 3; fr. 11, 7; fr. 13, 4** item ὁρᾷτε I 20, 8 III 13, 9. Satis raro comparent reliquae formae praesentis et imperfecti: I 10, 13 (ὁρῶμεν, ἑώρων); 22, 17 II 8, 18; 14, 10; 23, 5. 12 III 1, 3; 6, 8; 23, 1; 24, 22. 54 IV 1, 147. 163; 4, 27. 46. 48; 7, 8; fr. 13, 2 E 36. Verba composita cum praepositionibus haec apud Epictetum leguntur: ἐφορᾶν, καθορᾶν, παρορᾶν, περιορᾶν, συνορᾶν, cf. βλέπω.

ὀρέγομαι „cupio": fut. ὀρέξομαι II 24, 19 [ep. poet., Xen. Comm. I 2] fut. ab aor. pass. ductum ὀρεχθήσῃ III 13, 21 [a Kühnero non allatum].

ὀρύττω: aor. pass. κατ-ορυγῆναι IV 8, 36 [Att. ὠρύχθην].

ὀσφραίνομαι: aor. ὀσφράνθητι II 20, 30, ὀσφρανθεὶς I 10, 3 [Mach. ap. Athen. XIII 577, Com. (Philem.) fr. 427 (II 500, 26 K.), Hipp. VIII 488 L., Arist. de anima II 12; Att. ὠσφρόμην].

παίζω: fut. act. παίξω I 24, 20 [Att. παίσομαι; παίξομαι dicit vir quidam Syracusanus Xen. Symp. 9, 2]. aor. παῖξαι I 25, 10 IV 12, 4. [Dorice, lingua comm.]

πεινάω: imper πείνα, inf. πεινᾶν III 10, 8. 9; impf. ἐπει νᾶτε III 5, 18. [Att. πείνη, πεινῆν, ἐπεινῆτε.]

πειράζω „alqm tentare" I 9, 29 IV 1, 17 „tentare alqd" [poet. ep., Hipp., poett., scriptt. rec. temp., N. T.; Att. πειράω] πειράομαι de tentanda re in dissertationibus vicies quinquies comparet.

πήσσω: I 19, 4 [Att. πήγνυμι].

[**πικράζω**: A 39 (S 22) = πικραίνω.]

πιπράσκω: I 2, 11. [Praes. et impf. ab Attico more aliena sunt, quorum loco funguntur ἀποδίδωμι, πωλέω.]

πλάττω: perf. act. πέπλακα III 22, 10.

πλέω: fut. συμπλεύσετε III 22, 37. [Att. πλεύσομαι, πλευσοῦμαι.]

πνέω: fut. πνεύσει I 1, 16. [Att. πνευσοῦμαι Ar. R. 1221, ἐμπνεύσομαι Eur. Andr. 555.]

σημαίνω: perf. act. σεσήμαγκα III 26, 29.

σκέπτομαι: σκέπτῃ IV 1, 134. 136, σκεπτώμεθα III 7, 11, σκέπτεσθαι IV 1, 136, ἐπι-σκέπτεσθαι II 11, 24, σκεπτομένῳ I, 2, 12, ἐπι-σκεπτόμενον I 20, 18, ἐσκέπτου IV 1, 132. [Atticis supplentur praesens et impf. verbo σκοπέω.]

σκέπω: fr. 23, 13 σκέπων, III 22, 65 ἀπο-σκέπουσαν [inde a Pol. pro Atticorum σκεπάζω].

σκοπέω: fut. ἐπι-σκοπήσομεν I 11, 38, aor. κατα-σκοπήσαντα III 24, 31 [E 34 Stob. ἐπι-σκοπήσας]. [Att. deficitur verbum temporibus praeter praesens et impf.]

σμήχω: aor. act. ἀπό-σμηξον IV 11, 17, perf. pass. ἐσμηγμένος I 27, 6. [poett. ep., scriptt. dial. Ion. et ling. comm.; Att. σμάω, σμήω.]

στέργω: aor. pass. στερχθῆναι I 11, 26.

σύρω: I 29, 16. 22. 23 [in libris Atticis insunt non nisi verba composita]. Aor. pass. συρῇ I 29, 16, παρ-εσύρησαν IV 9, 14. Perf. pass. ἐπι-σεσυρμένον IV 4, 46 [ἐπι-σύρω Pol.], ἐπι-σεσυρμένως E 31, 5.

τάττω: aor. pass. κατ-ετάγης I 13, 4, κατα-ταγεὶς I 25, 10, ἐπ-ετάγης IV 1, 17, ὑπ-ετάγης IV 4, 33. Ceteris locis usurpatur Atticus aoristus ἐτάχθην.

τέθηπα IV 7, 28 E 31, 3. [Her., poett., scriptt. rec.]

[**τίκτω**: aor. pass. ἐτέχθην = ἐγενόμην A 28 (S 11). [(Eur.) Dan. 44 W., Anacreontea 36, 8, Hipp. VIII 486 L. (v. l. γένηται).]

τυγχάνω: perf. act. τέτευχεν IV 1, 45, τετευχόσιν IV 1, 174. „alqd. assequi". Notio fatiscentis Graecitatis a Phrynicho p. 395 repudiatur; formam ipsam sensum „fortuito esse" praebentem iamdudum in usu fuisse testis est Herodotus III 14 ἐτετεύχεε γὰρ καὶ οὗτος ἐπισιτούμενος Καμβύσῃ ἐπ Αἴγυπτον. Aor. pass. ἀποτευχθέντος II 23, 28 [Dio. Chr. II 205.]

φθίνω: perf. act. κατ-εφθινηκότα „evanescere" IV 11, 25. [Plut. Cic. 14.]

φύω: fut. ἐπι-φυήσονται „vituperabunt" IV 5, 23 [Att. φύσομαι.]

χέω: aor. pass. *ἐξ-εχέθη* IV 1, 141. [Galen. VII 37, scriptt. posteriores: Apollod., Theoph., Philo, Callistr. etc.; Att. *ἐχύθην*] fut. pass. *ἐκ-χεθήσεται* IV 10, 26.

ψύχω: aor. pass. *ἀπο-ψυγῇ* I 29, 16 (S *ἀπο-φύγηι*), *περι-ψυγῇς* III 22, 65. [Att. *ἀπ-εψύχην*, *ἐψύχθην*.]

§ 6.

De adverbiis.

1. Nondum in Atticis litteris comparent adverbia ab adiectivis verbalibus facta haec: *ἀπαραβάτως* II 11, 17, *ἀσείστως* coni. pro *ἀσίτως* II 17, 33, *μεταπτώτως* II 22, 8, *ἀσυγχύτως* IV 8, 20, *εὐλογίστως* III 2, 2, fr. 2, 4. Neque a prisca consuetudine discedunt adverbia a participiis in *-μενος*, *-ώς*, *-ότος* ducta; plura tamen inferiore aetate inveniuntur atque haec apud Epictetum:

δι-εσφαλμένως „infeliciter" III 23, 3.

ἐπι-σεσυρμένως „negligenter, remisse, sordide" E 31, 5 [Schol. Ar. Ran. 1545, Clem. Alex.].

παρα-κειμένως „apte, commode" III 22, 90 [Apud. Plut., Sext. Emp., Athen. vocabulum alium sensum praebet].

περι-εσκεμμένως „circumspecte, considerate" III 15 tit. [(Plat.) Ax. 365 b.].

περι-εσταλμένως „clam, abdite" III 7, 13 [Schol. Ar. Equ. 18].

προ-ηγουμένως „praecipue" I 3, 1; 9, 4 II 8, 7 III 14, 7; 22, 67 [E 1, 4 C un., Par.] [Athen., Plut., Luc., Heraclid.]

λεληθότως „clam" I 16, 17 III 23, 14. [(Plat.) Ax. 365 c; Herodianus, qui vocabulum improbat, Atticos dixisse *κρύφα* testatur.]

2. De adverbiis loci non est, cur multa disseram; nam recentiora comparent haec duo tantum:

μακρόθεν „eminus" I 16, 11. [Chrysipp. ap. Athen. IV 137; cf. *πόρρωθεν*] et

μακροτάτω „longissime“ III 24, 38 IV 11, 31. [Att. μακρότατα.]

3. Adverbiorum temporis memoria dignum est πάντοτε = ἀεὶ E 14 [N. T.]

§ 7.

De particulis.

1. Hac re dissertationes atque enchiridion ab usu aequalium cotidiano non differunt, ab Attico sermone valde abhorrent, quod satis raro particulis instructae atque ornatae sunt, quarum ne numerus quidem magnus est. Tamen philosopho nonnullas etiam rariores esse usurpatas, iam ex illa ἐπείτοι constat, quae undevicies legitur. Sed singula si quis persecuturus est, inspiciat tabellas insequentes, quarum in altera enumeratae sunt particulae simplices et inter se coniunctae ab Epicteto usurpatae, in altera, quas omnino neglegit.

tab. I.

ἀλλά passim.

ἅτε IX. (octies particula cum participio coniuncta est).

{ γέ frequentissime.
{ γοῦν X.

δή XV vel XVII.

δήπου IV 11, 2.

[διότι in Nili Euch. 22; 33, 9.]

εἰ passim et crebrius quam ἐάν.

{ εἴπερ V.
{ εἴπερ ἄρα IV.

{ εἴτε — εἴτε III.
{ (εἴτε = καὶ εἰ semel).

ἐπεί XXXVI vel XXXIX.

ἐπειδάν IV 12, 6 [A 26 (S 9 H 18)].

ἐπειδή XV.

ἐπείτοι XIX.

ἤτοι — ἤ bis [praeterea v. l. E 19, 2; 36].

καίτοι XXII.

μὰ τὴν σωτηρίαν III 23, 26.

μὰ τὸν Δία IV 5, 15.

μέντοι XI.

μέχρι de tempore et loco IV, de gradu XXVI.

μέχρι(ς) ἄν XIX.

μέχρι(ς) ἄν omisso IV.

μέχρις ἂν οὗ VIII.

μήτι CIX.

μήτιοῦν XXVII.

[μήτοι v. l. E 7 pro μήποτε].

ναὶ XXIII.

ναί· ἀλλά XXIV.

νὴ Δία V + II [nempe I 17, 15 II 16, 26 in enuntiato negativo].

νὴ τοὺς θεούς XII sive XI.

νὴ τὴν τύχην II 20, 29 IV 1, 14.

οἱονανεί III 7, 15 [Schenkl; S οἷον ἂν ᾖι].

ὁπόταν semel.

ὁπότε V.

ὅταν CCXXXXIV.

ὅτε XXXXIII.

οὔκουν fr. 1, 17 restitutum ex οὐκ ἄν.

οὐκοῦν XXXV vel XXXVI + IX [sequitur particula negativa].

τοιγαροῦν XV vel XVI + II vel VI + [I] [primo, altero, tertio loco (A 32 (S 15)].

τοιγάρτοι III 24, 16; 26, 12.

τοίνυν XXV vel XXVI + X + I [secundo, tertio, quarto loco].

tab. II.

ἀτάρ	ἐπείπερ
ἄχρι	μενοῦνγε
γοῦν	μῶν I 17, 11 falso traditum est pro μόνος
δῆθεν	νυν encl.
δήπου	οὔτι
δῆτα	οὔτοι
διόπερ	τέως
ἐάνπερ	Pro τί δή; Arrianus in diverbiis plerumque scripsit τί οὖν;
εἴθε	
ἐπειδήπερ	

2. Iam de voce λοιπόν, quam particulae loco habebant scriptores inferioris Graecitatis, copiosius est disserendum. Ac primum quidem illi loci enumerandi sunt, quibus λοιπὸν[1]) vel τὸ λοιπόν,[2]) quae particula primitus nihil aliud quam ille accusativus est, quem proprie vocant Graecum, ad tempus refertur; quae notio Atticis scriptoribus non erat inaudita.

λοιπόν = posthac, tum, deinceps I 10, 5 II 2, 10; 7, 9; 11, 17; 15, 8; 16, 42; 17, 28; 18, 9 III 25, 5 E 39.

λοιπόν = iam I 29, 32; 30, 5 II 2, 12; 12, 2. 24.

Semel λοιπὸν „ceterum" enuntiatum incipit, in quo rei peculiaris mentio fit: II 24, 48.

Nonnumquam philosophus aut vocabula complura enumerans aut dicta dictis asserens, ultimis particulam anteponit, cuius sensus sit „denique": I 19, 11 II 17, 4 III 12, 16; 22, 70 IV 12, 17.

Cum particula λοιπὸν propositum inchoatur, quo aut appellatio aut dictum, quae praecedunt, declaratur et cui plerumque argu-

---

[1]) λοιπὸν exstat LXI ac ponitur XX loco primo, XVI praeeunte particula καί, XII antecedunt singula, V bina, trina verba II 7, 9; 12, 2 E 39, quina II 18, 9.

[2]) articulum quater addidit Arrianus I 18, 20 II 2, 12 ⟨I 19, 11⟩ II 18, 25.

mentorum conclusio sequitur, per „atqui“ verti debet: I 25, 15; 28, 10 II 9, 6 III 23, 4 I 27, 2 II 10, 19; 13, 3; 16, 21 cf. II 8, 8; 14, 9.

Atque ubi *λοιπὸν* initio sententiae ipsius stat, qua continetur conclusio argumentorum, verti debet „itaque, igitur, ergo, porro, proinde“. Quod hisce locis fit: I 4, 20; 18, 21; 22, 10. 15; 24, 1; 29, 5. 8. 26 II 1, 8; 5, 22; 6, 23; 8, 15; 12, 12; 13, 5; 14, 28; 18, 25; 19, 33 III 3, 8; 7, 2. 9; 22, 72; 24, 88 IV 5, 31; 11, 26 E 32, 2 [E 33, 2 Stob.]

Denique *λοιπὸν* his locis duobus particula „nempe“ vertendum videtur esse: II 5, 16; 11, 18.

3. Arrianum, cum E 20, 4 scripsit „*τοιγαροῦν ἐν πρώτοις πειρῶ ὑπὸ τῆς φαντασίας μὴ συναρπασθῆναι*“, verbis *ἐν πρώτοις* Latinam particulam „imprimis“ = „in primis“ transtulisse verisimile est.

§ 8.

De vocabulis sive verbis derivatis.

Priusquam singula perlustrabo, moneo omnia fere vocabula secundum Atticam rationem formata esse, sed ipsas voces inferioribus saeculis multo plures quam antea fictas esse.

1. De verbis denominativis.

Verbis in *-όω* subesse solent nomina, quorum stirpes in *-ο* cadunt:

ἐξ-ιόω „a rubigine purgo“ IV 11, 13 [*ἰός*].

κατ-ιό-ω „rubigine obduco“ IV 6, 14.

κοπρόω „fimo conspurco“ IV 11, 18. 28. 29. 34 [Schol. Ar. Plut. 313 = *μινθόω*].

ἀπο-λιθό-ομαι [pass.] „in lapidem verti“; metaphorice de homine, qui obdurat se veluti lapidem: „obstinate in sententia persistere“ I 5, 2 [Aristot.]

νεκρό-ομαι „mortificor“ „emorior“ metaph. I 5, 7 [Plut., N. T.].

ἀπο-νεκρό-ομαι „mortificor", „emorior" metaph. de anima etc. I 5, 4. 5 IV 5, 21 [Luc., Diod. Sic.].

πηλό-ομαι „luto polluor" II 6, 10 IV 11, 10 [Plut., Luc.]

στροφό-ομαι „torminibus crucior" IV 9, 4.

Quae verba ab adiectivis in *-ός* descendunt, haece inveni:

κολοβό-ομαι „mutilor" II 10, 20 [*κολοβός* „mutilatus"; Aristot., Pol., N. T.]

ἀπο-κωφό-ω „exsurdo" II 20, 37 [*κωφός*].

ἀπο-σοφό-ομαι „sapiens fio" I 18, 10 [*σοφόω* = *σοφίζω* LXX].

στιλπνό-ω = *στιλβό-ω* II 8, 25 [*στιλπνός* Hom. Luc., Ep. diss. I 2, 18 IV 6, 4; 9, 7].

Tria verba ab aliis stirpibus derivata sunt:

[*ὑψό-ω* A 86 (S 60), A 32 (S 15, M 10) [*τὸ ὕψος*; Alc., Pol.].]

ἀπ-ουλό-ω „cicatricor", „consolido" II 21, 22 [*οὐλή*; Aristot.].

ἑνό-ω „in unum cogo", „socio" I 14, 2 [*εἷς, ἑν-ός*].

Verba in *-άω* proficiscuntur a nominibus in *-α, -η, -ος*:

ἀσβολά-ομαι „fuligine afficior" II 16, 3 [ab *ἀσβόλη* v. p. 5; Plut.].

γαληνιά-ω metaph. „tranquillitate animi utor" fr. 14, 6 [*γαλήνη* „tranquillitas animi" II 18, 30 ut Att.; Opp. Cyn., Them. Rufin.]

[*ἐκ-θυελλά-ομαι* „concutio" A 5 (H 1).]

κατα-μωκά-ομαι „irrideo" E 22 [*μῶκος*; Plut.].

Eodem modo fiunt verba in *-ίζω* ex nominibus, raro ex adiectivis vel adverbiis:

ἀπο-κεφαλ-ίζω „caput amputo" I 1, 19. 24 IV 1, 122 [N. T.]

διαρ-ροΐζομαι „alvi profluvio laboro" IV 10, 11 [*διάρ-ροια*; scriptt. med.]

αἰχμαλωτ-ίζω „alqm captivum facio", „in servitutem redigo" I 28, 26.

βυθ-ίζω „mergo" III 2, 18 [ὁ βυθός „profundum"; Aristot.]

[ἀπο-σκυβαλ-ίζομαι „recrementa, paleas abicio" A 36 (S 19) [σκύβαλον; N. T., Synes, Stob.].]

δογματ-ίζω „dogma, decretum statuo" III 7, 18 [LXX, Diod. Sic., N. T.].

καυματ-ίζομαι „vehementissimo aestu crucior" I 6, 26 III 22, 52 [Plut., N. T.]

ῥευματ-ίζομαι „fluxionibus obnoxius sum" II 15, 20 [Tim. Locr., scriptt. med., Plut.].

ἀπο-γαλακτ-ίζομαι „ablactor" [script. eccl.] II 16, 39 III 24, 9 [Diphil. ap. Athen. V 247c].

δρωπακ-ίζομαι „cutem deglabro, adhibitis medicamentis pilos mihi evello" III 22, 10 [δρῶπαξ „galerus pice perlitus"; Luc., Suid.].

κυν-ίζω „Cynicam disciplinam et institutionem amplector" III 22, 1. 67 [κύνες; Diog. ap. Athen. XIII 588f. etc.].

κακο-ηθ-ίζομαι „pravis moribus sum" III 16, 4 [κακο-ήθης „malignus, malevolus" I 3, 8 III 25, 8, Plut.; Aristot.].

ἐγγ-ίζω „appropinquo" II 22, 12 III 10, 14 IV 11, 3 ἐγγύς; inde a Pol. et Diodoro, N. T.].

συν-εγγίζω „appropinquo" II 18, 18 [Pol.].

Ubi stirps, quam vocant, ι, οι, υ in fine habet, verbum derivativum in -άζω effertur:

[ὑγι-άζομαι „convalesco" A 20a p. 490].

ἡλι-άζομαι „apricor" I 25, 27 IV 4, 21. 22 [ἥλιος; Aristot.].

γελοι-άζω „iocor" III 16, 4 [γέλοιος; Moeris testatur hoc verbum communis fuisse linguae; Aristarch. ap. Athen. II 39e, Plut.].

σικυ-άζω „curcurbitulas impono" II 17, 9 [ἡ σικύα].

Restat, ut tria verba in -*άζω* addam, in quibus syllabas -*άζω* antecedit consona:

[*ἐν-αγελ-άζομαι* „alicubi congrego" A 76 (S 41) [*ἀγελάζομαι* inde ab Aristot.]]

[*γλυκ-άζω* „alqd. dulce reddo" A 39 (S 22).]

[*πικρ-άζω* „alqd. amarum reddo" A 39 (S 22). Sext. Emp.]

Pauca verba in -*εύω* ducta sunt a vocabulis in -*ος*:

θριαμβεύω „triumpho" III 24, 85 [*θρίαμβος;* Dion. Hal., App., Plut., Hdian.,N. T.].

λιχν-εύω „ligurrio" II 4, 8. 10 IV 8, 13 [*λίχνος;* Luc., Plut.]

ἐμ-περπερ-εύομαι „levis, mobilis sum" II 1, 34 [de *πέρπερος* cf. § 10; Cic. ad. Att. I 14: *περπερ-εύομαι* N. T.].

ἐπι-σωρ-εύω „accumulo" I 10, 5 [*σωρός;* Plut., Athen., Artem., N. T.].

[*φωλ-εύω* „latito" A 86 (S 60) [*φωλεός*; ap. Aristot. „quietem hibernam habeo"].]

Exitus rarissime occurrens -*ώσσω* vel -*ώττω* comparet in:

[*λιμ-ώττω* „esurio" A 89 (S 63) [*λιμός*; Luc., Ios.]],

-*αίνω* in

σικχ-αίνω „fastidio" III 16, 7 IV 8, 34 [⟨A 30 (S 13)⟩]. [*σικχός* „homo fastidiosus" inde ab Aristot.; verbum, quod Phrynichus reicit, exstat praeterea ap. Callim. 1 (XII 43); Att.: *βδελύττομαι*].

2. De nominibus verbalibus.

Ὄλισθος III 12, 6 [Luc., Athen.] ab ipsa verbi *ὀλισθαίνω* stirpe *ὀλισθ-* (aor.: *ὤλισθον*) derivata est, cui non nisi finis -*ος* additus est.

Similiter in *φθορ-εὺς* II 22, 28 [Agath.] -*εὺς* stirpi *φθορ-* perf. act. verbi *φθείρω* adiunctum est.

Non multum ab hac voce differunt eae, quarum terminationes stirpes ipsas verborum subsequuntur, quas tamen non integras servant, cum vocalis *ε* in *ο* transferatur:

ἀπ-οχ-ή „abstinentia a cibis capiendis" II 15, 5 [*ἀπ-έχομαι;* Plut.]

προσ-οχ-ή „attentio" I 20, 9. 10 III 16, 15; 22, 104 IV 12 tit. 1—3. 19 E 33, 6 [*προς-έχω;* Strab., Plut.].

ἐπι-πλοκή „coniunctio" II 14, 27 [*πλέκω;* Pol., Luc. Plut., Strab., Diod. Sic.]

κατα-στολ-ή „moderatio, modestia" II 10, 15; 21, 11 [*κατα-στέλλω;* Diod. Sic., Plut.; alia notione N. T.].

ἐφ-αρμογ-ή I 22, 2 II 11, 8 IV 1, 45 „accommodatio". [Teste Polluce IV 57 in Eupolidis comoediis legebatur *ἁρμογὴ* notione vocis *ἁρμονία;* quae vox ex libris musicis ab illo sumpta esse videtur. Nam illam non purae Atthidis fuisse, ex eo apparet, quod Atticis stirps verbi *ἁρμόζω* in *-δ* non per *-γ* finiebatur, ut apud Pindarum, Alcmanem, Philolaum fit.]

Multo maior est nominum verbalium turba, quae propriis terminationibus instructa sunt hisce: *-μος, -μα, -σις, -εία* (*-ία*), *-τής, -τήριον, -άνη.*

Nomina in *-μός,* quorum actionis cuiuspiam vis est, complura a verbis in *-ίζω* formata sunt:

ἐθισ-μός III 16, 11 [*ἐθίζω;* Aristot., Pol.].

πορισ-μός III 22, 70 [Pol., Plut.].

ἐμ-ποδισ-μός IV 4, 15 [Aristot., Pol.].

ἐξ-ορισ-μός „exsilium" I 29, 6 IV 7, 14 [Dion. Hal., Plut.].

ἐπι-λογισ-μός „consideratio" II 10, 11 E 12, 1 (v. l. *διαλογισμούς*) [inde ab Aristot.].

συν-εγγισμός I 4, 4. 8 [de *συν-εγγίζω* cf. p. 23; Strab., Sext. Emp.].

ἐπ-αμφοτεϱισ-μός „ambiguitas", „inclinatio in utramque partem" IV 2, 5 [ἐπαμφοτερίζω Plat.; Philo.]

ἰδιωτισ-μός vox philosophica „hominis rudis et ineruditi status" E 33, 6. 15 [ἰδιωτίζειν Eust., Att. ἰδιωτεύειν; Longin., Sext. Emp.].

Ab aliusmodi verbis haec ducta sunt nomina in -μός:

θαυμασμός „admiratio" III 26, 14 [Plut., Sext. Emp.].

περι-σπασ-μός „distractio" III 22, 71 [Pol.].

ῥιπτασ-μός metaph. „angor animi" IV 1, 174 [Hipp., Plut.]

ἀπο-κλεισ-μός IV 7, 20.

ἐμ-πρησ-μός III 13, 10 IV 10, 26 [πίμ-πρη-μι; Hyperides pro Lycophr. fr. 3 scripsit ἐμ-πυρισ-μόν, vocem a Polluce improbatam; cf. Phryn. 335 s. v. ἐμπυρισμός· οὕτως Ὑπερείδης ἠμελημένως, δέον ἐμπρησμός λέγειν].

Quae per -μα proferuntur nomina, significant res actione confectas. Ceteroquin quod passim ante -μα littera σ ponitur, etsi stirps verbi in vocalem cadit, eam non dissimilem esse illi σ, quod vocant passivum, elucet:

ἀπ-αγόρευ-μα „interdictum, decretum prohibitorium" III 24, 98 [Plut. de Stoic. rep. 11].

τόρευ-μα „opus exsculptum" III 7, 24 [ex codd. lect. τῷ ῥεύματι rest. Wolf. τορεύματι; Sopat. ap. Athen. 230e; Diod. Sic., Strab.; ap. Eur. Her. fur. 978 secundum Herm. legendum est πόρευμα].

πτύ-σ-μα „sputum" IV 11, 32 [πτύ-ω; Pol.].

προσ-κρου-σ-μα „offensio" IV 12, 9 [κρού-ω; Plut.].

ἀπό-κλαυ-μα „ploratus" II 16, 39.

ἀπ-αίτη-μα IV 6, 35 [M. Ant.]

βοήϑη-μα I 27, 4 II 9, 17 [Aristot., Pol., scriptt. med., Plut.]

κίνη-μα I 14, 6 IV 1 145 fr. 14, 10 [Aristot., Plut., Sext. Emp., Luc.]

ἀπο-τέλε-σ-μα „effectum“ I 4, 13 [Pol., Plut., Clem. Alex., Arbens.].

προτέρη-μα „excellentia, praestantia“ E 6, 1 [saepissime ap. Pol.]

ἀβλέπτη-μα sec. VLL = „ἁμάρτημα“ fr. 12, 4 [ἀβλεπτέω et ἀβλέπτημα Pol.].

ἐλάττω-μα II 10, 27

κατ-όρθω-μα Stoicorum appellatio „recte factum“ [cf. Cic. de off. I 3 III 7] II 26, 5 [Pol., Dion. Hal., Diod. Sic., Sext. Emp., Ios., Luc., N. T.].

περί-αμμα metaph. „amuletum, omnium morborum et periculorum tutela“ III 1, 14 [περι-άπτω; Pol., Diod. Sic., Lucill.].

διά-ταγμα I 25, 4 IV 3, 12; 4, 32 [δια-τάττω; Plut., N. T., Philo., Diod. Sic.].

μάλαγ-μα „emplastrum“ II 21, 20 [μαλάσσω; scriptt. med., Plut., Phil. poliorc.].

πεῖσ-μα „persuasio“ II 20, 29 [Sext. Emp., Arri. Anab., Plut.; Attica vox πεῖσμα „funis“ aliunde descendit].

κατά-ψευσμα II 20, 23.

ἐπι-γέννη-μα vox Stoica „quod insuper accedit, accrescit, consequens est“ III 7, 7 [opponitur τὸ προηγούμενον; D. L. VII 86, Plut.].

κλίμα „animi inclinatio“, „studium“, „voluntas“ II 15, 20 [diversis notionibus vocabulum comparet apud Strab., Dion. Hal., Plut., Aristot., Pol., Athen.].

σύρ-μα „palla“ I 29, 41 [σύρω; Philodem.].

ἀνά-γνωσ-μα „praelectio praeceptoris“ „recitatio discipuli“ II 14, 1 III 26, 39 IV 4, 17 [Luc., Dion. Hal., Plut.].

ἀπό-στημα „ulcus, fistula" I 11, 35 III 23, 30. 31 [ἵστημι; scriptt. med.; Aristot.: „intervallum"].

[ἀνά-στημα „domus" A 88 (S 62) [ἵστημι; Diod. Sic.: „altitudo"].]

σύγ-κραμα IV 11, 9 [κεράννυμι; Plut.].

ἐπί-τευγ-μα „quod assecutus est aliquis" III 26, 28 [τυγχάνω; Diod. Sic., D. L.].

Nomina in -σις, quarum sensus similis illorum in -μός est, oriuntur pleraque a verbis, quibus stirpis littera postrema est vocalis, sunt vero etiam quibus sit extrema consona:

γεῦ-σις „gustus" IV 5, 20 [Aristot.].

γειτνία-σις II 4, 3 [γειτνιάω; Aristot., Pol., Plut.].

ὅρα-σις I 6, 8; 11, 9 II 23, 4 [Demad. 3, Aristot., Plut., Sext. Emp., Diod. Sic.].

εὐ-αρέστη-σις „aequitas animi" I 12 tit. [de εὐαρεστέω cf. § 9; Dion. Hal.].

[ὄχλησις sec. Suidam = ταραχή A 99 (M 21) [ἐνοχλέω; Plut., cf. Moeris 289.].]

[ἔκ-πλη-σις coni. pro ἔμ-πλη-σις A 34 (S. 17) [πίμπλημι: πλα].]

παρα-χώρη-σις I 7, 16. 17 II 10, 8 III 24, 10 [Dion. Hal., Diod. Sic., Plut.].

δι-άρθρω-σις „explicatio" II 17, 13 IV 7, 38 [Aristot, Plut.].

συμ-βίω-σις III 16, 1 [Pol.].

μείω-σις „minutio" I 14, 4 [μειόω; Pol., Sext. Emp.].

ἀπο-λίθω-σις metaph.: τοῦ νοητικοῦ, τοῦ ἐντρεπτικοῦ I 5, 2 [ἀπολιθόομαι Aristot. et Ep. diss. I 5, 2; cf. p. 21; -ωσις Theophr.].

ἀπο-νέκρω-σις [σωματική, τῆς ψυχῆς] I 5, 4 [de ἀπονεκρόομαι cf. p. 21].

οἴνωσις „inebrietatio", „ebrietas" III 2, 5 [οἰνόω ⟨I 18, 23⟩ II 17, 33 ; οἴνωσις Plut.].

ἐκ-πύρω-σις [τοῦ κόσμου] Stoicorum appellatio III 13, 4. 5 [πυρόω; Aristot. Metereol. I 5 „calefactio"].

ὄρεξ-ις „appetitio" haec ap. Ep. saepissime inventa vox comparet inde ab Aristot.

τεῦξις „adeptio" II 5, 8 [τυγχάνω : τευχ-].

φρά-σις „ars dicendi" II 23, 26 [Plut., Dion. Hal.]

χώλαν-σις „claudicatio" E 9 [v. l. χώλω-σις vocabulum infimae aetatis; χωλαίνω[1])].

De vocabulis in -εία pauca verba sunt facienda. Ἀγγαρεία = munus ἀγγάρους IV 1, 79 venit ab ἀγγαρεύω.[2]) Et pro οἰκετία E 33, 7 scribendum videtur οἰκετεία, quippe quod formetur ab οἰκετεύω; item συνοδεία scribendum est pro συνοδία IV 1, 91. 93.

Nomina, quae vocant actoris, descendere solent a verbis quibus inest notio agendi; quorum nominum finis apud Epictetum semper est τής, cum exitus antiquior τήρ plane evanuit:

πειρα-τής „praedo maritimus" (quod τῶν νεῶν πειρᾷ) II 13, 24 III 24, 66. 73 IV 1, 115 [Pol. Strab., Plut.].

κατα-φρονη-τής „contemptor" IV 7, 33 [καταφρονέω; Plut.].

ὀψωνη-τής „obsonator" (Plaut.) III 26, 21 [ὀψωνέω].

κομμω-τής „comendi artifex" II 23, 14 [κομμόω; Plut., Luc.].

δι-ορθω-τής III 7 tit. 1 [Plut., Galen., Schol., cf. ap. Pind. P. 1, 56 ὀρθωτήρ].

δι-οικη-τής „administrator" IV 10, 30 [Soph. O. C. 633 οἰκητήρ, sed Plat. Phaedr. 111b οἰκητής].

---

[1]) Pro ὄσφρανσις Epictetus usurpat ὀσφρασία I 20, 8 II 10, 21.

[2]) Sed ἐπαρχεία III 3, 12 IV 1, 55. 62; 4, 47; 7, 21. 23 ab ἔπαρχος formatum est, cf. infra et Blass, Gram. d. Neutestam. Griech. p. 9, 27 sqq.

μηνι-τής (S *μηνίτης*) „iracundus“ IV 5, 18 [*μηνίω*; haec vox nusquam praeterea occurrit, quare Schweigh. in indice annotat: „vide, ne *Μηνυτής* sit legendum, i. e. index, delator“, quod tamen sensui non respondet, quod is, qui habet *Νερωνιανὸν χαρακτῆρα,* ut est *μηνιτής,* ita non *μηνυτής*; nam imperator non sibi ipse homines suspiciosos indicat].

μεθυσ-τής IV 2, 7 [Agath.].

ἀνα-γνώσ-τής I 26, 13 [Plut.; cf. Xen. Cyr. VI 2, 39 *γνωστήρ*].

προ-γυμνασ-τής III 20, 9 IV 4, 31. Fortasse iam Hyperides hac voce usus est 2, 5, si quidem Hager et Westermann pro l. tr. *προσγυμναστοῦ* recte scripserunt *προγυμναστοῦ*.

παρα-βαπτισ-τής „adulterinus baptista, qui falso se pro baptisato, id est pro Christiano vel Iudaeo gerit“ (Schweigh.) II 9, 21 [*βαπτίζω*; cf. N. T. *βαπτιστής*].

καρπισ-τής III 24, 76 IV 1, 113. 146; 7, 17 „vindex, assertor“ a verbo *καρπίζειν* natum est, quamquam loci inveniri non possunt, quibus verbum aliam vim praebet atque „percipiendi“, „demetendi fructus“; sed quod *καρπισμός* etiam notionem „servi emancipationis“ exhibet, verbo *καρπίζειν* vim „vindicandi“ „manumittendi“ vindicari posse constat.

Haec nomina actoris interdum dabant facultatem appellationes in *-ήριον* formandi; quorum ut Attica exempla numerosa sunt, ita ex Epicteto unum afferri potest:

ἀκροατήριον „auditorium“ III 23, 8 [*ἀκροατής* vel *-τήρ*; Plut.].

Nam *δοκιμαστήριον* „exploratio, ratio explorandi“ III 6, 10 est neutrum adiectivi *δοκιμαστήριος* [Artemid., Liban.; Att. *δοκιμεῖον*].

3. De nominibus ab adiectivis derivatis.

Pauca nomina recentiore aetate formata apud Epictetum in -*ότης* cadunt:

ἀν-εικαι-ότης „providentia" III 2, 2 [*εἰκαῖος*] cf. D. L. VII 146: *τήν τε ἀνεικαιότητα* (sc. *εἶναι*) *ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκός, ὥστε μὴ ἐνδιδόναι αὐτῷ*].

τελει-ότης „perfectio" I 4, 4 [(Plat.) def., LXX, Sext. Emp.].

προ-χειρ-ότης „alacritas" III 21, 18 [Sext. Emp.].

ἀρτι-ότης „membrorum integritas" I 22, 12 [D. L., Stob.].

Ceterae sequuntur declinationem primam et cadunt in -*ία*, -*οιᾰ*:

ἀ-γένν-εια I 6, 39. 42 II 19, 19 III 24, 90; 26, 14. 38 [*ἀγεννής*; Aristot., Luc., Plut.]

ἀ-τον-ία [vox contr. *τόνος*] II 15, 4 [*ἄτονος* III 16, 7; Plut., Luc.]

ἀ-φυ-ία E 41 [*ἀφυής*; Strab., Plut.].

ἐπι-τυχία E 2, 1 [*ἐπιτυχής*; Pol., Dion. Hal.].

ἀπ-αξία [vox contr. *ἀξία*] I 2, 10 E 36 appellatio Stoicorum est femininum adiectivi *ἀπάξιος* [Plato legg. I 645 c].

διχό-νοια III 3, 18 [*διχόνοος*, contr. *διχόνους* Philo.; -*οια* Plut., App.]

κατάρ-ροια I 26, 16 [*κατάρρους* Platoni est nomen, Philostrato adiectivum; -*οια* Plut.]

4. De nominibus denominativis.

Cum quis, quae vocabula in hac parte collecta sunt, consideraverit, Epicteti genus dicendi, quam saepe sit in eundem modum formatum, cognoscet; plurima enim sunt deminutiva, quae philosophus primitiva notione neglecta crebro vocabulorum ipsorum loco ponebat; itaque illa ab eo plura quam ab aequalibus ad-

hibita esse verisimile est; quae res bene ex N. T. perspici potest, cuius scriptores ex contrario deminutiva evitare solebant.

Iam ut philosophi ratio clarior videatur, ne eas quidem voces deminutas neglexi, quae interdum iam in libris Atticis comparent.

Ceterum quod ceteri inferiorum temporum scriptores deminutiva usurpant, quae vel nitidi vel venusti vim habeant, vix hic usus apud Epictetum statui potest; namque philosophus Stoicorum praeceptis inflammatus non ut Panaetius et Posidonius, sed non minus consequenter quam principes doctrinae magistri graves et severi despiciebat omnia bella nitidaque, quod imprimis apparet illis locis, quibus vim deminutivi aut adiectivis *μικρός* aut *κομψός* sim. auget.

Ac primum quidem contuli nomina, quae exitum *-ιον* stirpibus ipsorum vocabulorum additum praebent:

ἀγκύρ-ιον fr. 30 [Luc. Diod.]

(*ἀράχν-ιον* IV 11, 32 „araneolus" [Aristot.; *ἀ.* „tela areneae" *ϑ* 280, Aristot., Plut.].)

γύναι-ον ex *γύναι-ιον* „muliercula" III 24, 5. 53.

κόμ-ιον „coma" II 24, 24 III 22, 10 [Her. IV 64 „capitis cutis cum capillis"].

κουκκούμ-ιον III 22, 71 formatum est a Latina voce „cucuma".

ὀϑόν-ιον „linteolum" IV 11, 12 [Ar. Ach. 1139].

στόλ-ιον III 23, 35 [Marc. Ant., Amm.].

σχόλ-ιον „glossema, interpretamentum" III 21, 6 [*σχολή*; Cic. ad. Att., Luc.].

γάρ-ιον „liquamen ex piscibus paratum" II 20, 29.

κραββάτ-ιον „lectulus" III 22, 71. 74 [de *κράββατος* cf. § 10].

περι-όδιον II 1, 31; fortasse 33.

ἁρπάστ-ιον II 5, 19. 20 [de *ἁρπαστόν* cf. infra].

ὀστράκ-ιον III 13, 18. 19 IV 7, 5. 22.

ϑυγάτρ-ιον I 11, 4 [Machon ap. Athen. XIII 581c, Long.].

μερίδ-ιον II 22, 23 [*μερίς*].

πινάκ-ιον I 19, 4 II 22, 31 IV 11, 13 [Att.].

τριβών-ιον III 22, 10 [oratt. Att.]

ὑδάτ-ιον III 13, 15 [Plat., Aristot.]

γερόντ-ιον II 6, 23 [Ar.].

πλακούντ-ιον „placentula" II 16, 25. 26.

Insequuntur vocabula nonnulla, quae in eundem modum ficta, quod dactyli praebent formam, secundum grammaticam rationem, accentum in syllaba paenultima habent:

τεχν-ίον III 23, 26 [Plat. Resp. VI 495].

κοχλ-ίον I 20, 17 [E 7 Stob.].

πιλ-ίον IV 8, 16. 21 [Pol.].

ῥαβδ-ίον III 20, 12 bis. [Aristot., Plut., Tim. lex Plat.].

τεκν-ίον III 22, 78 IV 1, 107.

ὠτ-ίον I 18, 18 [Lucill.].

τειχ-ίον III 26, 15 [a *τεῖχος*; inde ab Homero].

Saepissime Epictetus diminuebat nomina neutra in *-μα*, *-ματος*, quae etiamsi eiusdem generis sunt, in unum cogenda esse existimavi:

αἱμάτ-ιον I 9, 33. 34.

ἀξιωμάτ-ιον II 2, 10.

ἀργυρωμάτ-ιον „vasculum argenteum" III 26, 36 IV 6, 4.

βρωμάτ-ιον IV 8, 34 [Athen.].

ἐπιφωνημάτ-ιον „cogitatum, inventum" III 23, 31. 32.

ζητημάτ-ιον II 16, 20 [Liban.].

θεωρημάτ-ιον II 21, 17 III 5, 15. 17.

κερμάτ-ιον II 10, 20 III 2, 8; 5, 3 IV 13, 14 E 24, 2 [Plut., Philipp., Poll.].

νευμάτ-ιον „minutus nutus" IV 13, 22.

νοημάτ-ιον III 23, 31.

οἰκημάτ-ιον I 28, 16 [Plut., Luc.].

οἰκοδομημάτ-ιον II 15, 9.

ὀνομάτ-ιον II 23, 14 III 23, 26 [Longin.].

πνευμάτ-ιον II 1, 17 III 13, 15 [Pol., Marc. Ant.].

πραγμάτ-ιον I 27, 16; [29, 16] II 2, 17 III 1, 31; 3, 12 E 29, 6 [Ar.].

προβλημάτ-ιον II 20, 33.

σαγμάτ-ιον „clitella, onus iumenti sarcinarii" IV 1, 80.

σοφισμάτ-ιον II 18, 17 [Luc.].

σωμάτ-ιον quadragies quinquies [Isocr., Plut., Heraclid., Schol. Il., Poll.]

ὑποδημάτ-ιον IV 1, 80 [Hipp.].

φυσημάτ-ιον „tumor", „inflatio" II 16, 10 [Gloss.].

Finis *-ιον* non ubique nudus vocabulorum stirpes subsequitur, sed varie augetur ita, ut fiant exitus: *-ίδιον, -άριον, -ύδριον, -άσιον, -άφιον.*

In *-ίδιον* terminantur haec deminutiva:

γῃ-δίον ex *γη-ίδιον* „paulum terrae" III 13, 15 [Ar. Pax 562 et Xen. Cyr. VIII 3, 38 „agellus"].

κορασ-ίδιον venit a *κοράσιον*, quod nomen ipsum deminutum est ex *κόρη*. I 18, 22; 28, 24 II 22, 11; 24, 23. 25 III 3, 12; 12, 11. 12.

οἰκ-ίδιον = *οἰκι-ίδιον* I 28, 18 IV 1, 67; 5, 15 [Att.].

οὐσ-ίδιον = *οὐσι-ίδιον* „res familiaris" II 2, 10 [Nicomach. com. ap. Athen. II 58 a].

πηρ-ίδιον III 22, 10. 50 [Ar.].

στω-ΐδιον descendit a *στοά* II 16, 29; primae syllabae vocalis *ο* in *ω* producta est, quod etiam in *Στωικός* fit.

ἀγρ-ίδιον I 10, 9; 27, 16 II 2, 17; 22, 10 III 5, 3 IV 1, 111; 5, 15.

ἐρ-ίδιον derivatum est ab *ἔριον*, quod formam modo, non significationem vocabuli deminuti praebet III 22, 71 [Luc.].

κοχλ-ίδιον E 7 (bis.)

χοιρ-ίδιον II 4, 8 [Ar., Plat.].

ἀργυρ-ίδιον ab ἀργύριον I 18, 22 [Ar., Isocr.].

γυμνασ-ίδιον a γυμνάσιον II 16, 29.

ἐλάδ-ιον; quod ab ἔλαιον descendit ideoque ex ἐλαι + ίδιον compositum est, litterae α ι addendum est II 20, 29 III 10, 16 E 12, 2 [Alciphron, poetae comoediae, quam vocant mediam].

θηρ-ίδιον II 9, 6 [a θηρίον, deminutivum vocis θήρ; Theophrast.].

ἱματ-ίδιον III 22, 74; 26, 36 IV 6, 4 [Ar., Lys.].

πραιτωρ-ίδιον III 22, 47 [a πραιτώριον = praetorium].

ἐντευξ-ίδιον „petitio" I 10, 10 [ab ἔντευξις].

κτησ-ίδιον III 23, 32.

λεξείδιον vel potius λεξίδιον II 1, 30. 31. 33; 23, 43 III 5, 15. 17; 21, 8 [Dem. ap. Clem. Alex. Str. I 3, 22, LXX].

ὑποληψ-είδιον vel potius ὑποληψ-ίδιον IV 1, 140 (S-είδιον) [Nicet.].

βοΐδιον ex βο-ΐδιον III 1, 22 [βοῦς; Ar. Ach. 1036].

μυ⟨ΐ⟩διον I 23, 4 (S μύδιον, corr. S_c) [μυῖα; Marc. Ant.]· Additur μικρόν, cf. [Plat.] Eryx. 394a σμικρὸν οἰκίδιον, Xen. Ages. I 21 παιδάρια μικρά.

πινακ-ίδιον III 22, 74 [πίναξ; Aristot., Plut.].

σαρκ-ίδιον I 3, 5. 6 II 1, 19 III 7, 25 IV 1, 104. 161 [Aristot., Plut.].

συ-ΐδιον IV 11, 11 [Marc. Ant.]

χην-ίδιον [ἠνίδια S] IV 11, 31.

Vocabula in -άριον multo frequentiora quam in litteris Atticis haec apud Epictetum comparent:

δοξ-άριον I 18, 22 II 22, 11 III 22, 13 IV 8, 39 E 18 [(Isocr.) ep. 1, 10, Luc.].

δουλ-άριον profectum est a δούλη (cf. Luc. Lexiphr. 25). II 21, 11 III 26, 12 IV 1, 17. 67; 5, 15; 6, 4; 10, 18 [Ar.].

ἱππ-άριον III 3, 13 IV 1, 111 [E 6?] [Xen.].

λιθ-άριον II 16, 23. 33 [Theophr.; Phrynichus 180: λιθάριον πάνυ φυλάττου· λιθίδιον δὲ λέγε].

λογ-άριον I 29, 55. 56 II 10, 29. 30; 18, 26; 19, 22 [Dem.].

μισθ-άριον I 29, 55 [Ar.].

μοσχ-άριον III 22, 5.

νεανισκ-άριον II 16, 29.

οἰν-άριον III 10, 16; 12, 11 E 12, 2 [Dem.].

ὀν-άριον II 24, 18 IV 7, 19 bis.; 80 bis. [Macho ap. Athen. XIII 582c].

σιτ-άριον I 10, 9. 10 [Pol., Plut., Lucill.].

τιτλ-άριον III 22, 74 (τιτλάριον Du Fresne pro l. t. τιλλάριον). Quid hoc vocabulum sibi velit, nescio; minime enim putare possum, τιτλάριον ex τίτλος = „titulus“ deminutum esse, quod, quomodo notio „γραφεῖον“ [gloss.] orta sit, intellegi non potest.

χαλιν-άριον IV 1, 80.

δειπν-άριον IV 1, 55 [Diphil ap. Athen., Lucull.].

ὁπλ-άρια [ὅπλα] IV 6, 14 [Plut.].

φυτ-άριον IV 8, 37 [Athen.].

γυναικ-άριον [γυνή] II 18, 18; 22, 23 III 1, 32; 22, 36. 37 IV 1, 86 E 7 [Diocles com. ap. Bekk. Anecd. p. 87, 4 Marc. Aut.].

κυν-άριον III 3, 13 IV 1, 111 [Hoc nomen, quamquam a Phrynicho, qui κυνίδιον praefert, improbatur, comparet iam Plat. Euthyd. 298d, Xen. Cyr. VIII 4, 20].

ὀρνιθ-άριον II 7, 12 [Nicostr. ap. Athen. XIV 654b].

παιδ-άριον duodecies [Appellatio ab Atticis scriptoribus et pro „puella“ et pro „puero“, inferiore aetate non nisi pro „puero“ teste Moeride usurpabatur; qua de re ex dissertationibus Epicteteis nihil diiudicari potest].

πλακουντ-άριον [πλακοῦς] III 12, 11; 22, 13. 98 [Strab.].

σκευ-άριον II 4, 4; 22, 31 III 22, 71 IV 5, 11; 10, 26 [Att.].

τριβων-άριον III 22, 47 [Athen.].

χιτων-άριον I 25, 21 IV 1, 111 [Lucill.].

Accedunt pauca nomina in *-ύδριον, -άσιον, -άφιον*:

ἑλκ-ύδριον [ἕλκος] II 21, 22 [Ar.]

σκελ-ύδριον [σκέλος] I 12, 24.

κορ-άσιον [κόρη] II 1, 28; 16, 29 III 2, 8; 5, 19; 22, 13 IV 10, 32 [Plat. ep., N. T., Luc.; vocabulum Macedonum proprium fuisse contendit scholiasta ad *Υ* 404].

μυρ-άφιον [μύρον] IV 9, 7.

Restat, ut pauca alia nomina denominativa afferam.

Atque primum habes voces in *-εῖον,* quae proprie a vocabulis in *-εύς* formantur, sunt vero quoque, quae ab aliis originem ducunt.

[*ζωγρεῖον* „cavea" in Appendice Epictetea tantum legitur A 88 (S 62). [*ζωγρεύς* Galen.; Strab., Schol. Ar., Plut.].]

σχολεῖον [σχολή] „schola" III 23, 30 [Suid.].

προσωπεῖον pro Atticorum *πρόσωπον* „larva, persona" I 29, 41. 43 II 1, 15 III 22, 106 [Luc.; *προσωπίδιον* Ar. ap. Poll. X 127].

νοσοκομεῖον coniecit Schenkl. I 4, 24 pro. l. t. *τί* + *νοσκώνιον* „valetudinarium".

Addendum est unum vocabulum in *-εία*:

ἐπαρχεία i. e. *ἐπάρχου ἀρχή* III 3, 12 IV 1, 55. 62; 4, 47; 7, 21. 23 [Plut.].

Καισαριανός = Caesarianus IV 13, 22 plur. I 19, 19 III 24, 117. Vox Latina ad litteram transcripta est Graece.

5. De adiectivis verbalibus.

Etsi adiectiva verbalia imperatoria aetate non tam usitata fuisse quam Attica iure contendi potest, quod scripta quidem

N. T. testantur, tamen in Epicteti dissertationibus permulta inveniuntur, quae ex Stoica consuetudine sumpta sunt; neque vero numerantur tot simplicia, quot cum particulis εὐ-, ἀ- privativo composita; innumerabilia autem fere sunt vocabula in -ικός, quae ab adiectivis verbalibus formata sunt. Quae omnia alio loco congesta invenies; hac parte modo vel simplicia vel cum praepositionibus coniuncta allaturus sum ea, quae in libris Atticis nondum exsistunt.

ἔκ-βλητος III 24, 105 [ἐκ-βάλλω; Eur. Hec., Callim.' Schol. Heracl. 43].

θελητός IV 1, 101 S_b pro θέλοντα [LXX].

κεντητός E 39 vim participii perf. pass. exhibet „acu pictus" [Hom. κεστός].

κωλυτός I 17, 27; 25, 3 II 5, 8; 15, 1 III 24, 3 IV 1, 78. 81. 83; 4, 33 E 1, 2.

μετα-πτώτως II 22, 8.

ἁρπαστόν, pilae genus neutrum adiectivi verbalis ἁρπαστός est II 5, 15 [ἁρπάζω].

ἀπλήξ IV 1, 124 hoc loco afferri aptissimum putavi, quod scriptores Attici adiectivum verbale ἄ-πληκτος malebant; sed vocis praeterea Luc. Amor. 54 inventae non deest simile et Homericum et Atticum παραπλήξ.

Denique ut in litteris Atticis adiectiva verbalia in -έος, -έον plura quam in -ός leguntur, ita saeculis recentioribus res in contrarium translata videtur esse; in dissertationibus quidem ne unum quidem in -έον est, quod non iam prisca aetate fuerit notum.

6. De adiectivis, quae ex appellationibus, adiectivis, participiis descendunt.

Quantopere Epictetus Stoicorum sermonis fuerit diligens, ex hac parte perspici potest; nam ut ceterae terminationes rarissime usurpantur, ita vocabulae in -ικός philosopho in frequentatissimo usu sunt, quae non ubique sensum primarium exhibent, ut aliquis

aliquid conficere valeat, sed saepe -*ικός* inutiliter videtur esse appositum. Et re vera vox *μνησικακητικός* IV 5, 12, quod est *ἅπαξ λεγόμενον*, idem significat atque Aristotelis *μνησίκακος*.

Vocabulorum in -*ικὸς* turbam anteaquam digerere incipiam, perpauca cetera contemplaturus sum.[1])

Duo adiectiva in -*ώδης* exeunt:

κεφαλαιώδης II 12, 9 [*τὸ κεφάλαιον* „caput, summa"; Aristot., Pol., Luc.].

οὐσιώδης I 20, 17 [*οὐσία* substantia (Sen., Plin.); Iambl., Herm.].

Unum effertur in -*ιαῖος*:

δακτυλιαῖος „digitalis" III 2, 10 [Hipp.].

Tum habes tria in -*ινος*:

κρυστάλλινος III 9, 21 [Nicarch., Dio. Cass.].

ὀστράκινος I 18, 15 III 9, 18; 22, 106 [LXX, N. T., Luc.].

ῥόδινος I 19, 29 [Anacreontea et poett. rec.].

Vocum in -*ικός* priore loco posui, quae a substantivis, posteriore, quae ab adiectivis verbalibus profecta sunt.

Alterius generis haec habes exempla:

δυσεντερ-ικός II 21, 22 „*δυσεντερίᾳ* laborans" [Plut., scriptt. med.].

ἐλα-ϊκός „oleaginus" II 20, 18.

τὰ παλαιστρικά IV 1, 117 „palaestra" cf. Phryn. 242: *παλαιστρικός· Ἄλεξίν φασιν εἰρηκέναι· ὁ δὲ ἀρχαῖος παλαιστικὸν λέγει.* Lobeck sentit homines ab illo novae comoediae poëta *παλαιστρικοὺς* nominatos esse pro *παλαιστικούς*, neque Phrynichum

---

[1]) III 24, 36 legitur: *τέταξαι ἐν πόλει ἡγεμονίᾳ, καὶ οὐκ ἐν ταπεινῇ τινι χώρᾳ, ἀλλ' εἰ* [Blass] *βουλευτής.* Si verba recte sunt tradita, *ἡγεμόνιος* adiectivi loco fungitur; sed hoc nusquam fit; itaque alii locum alio modo emendare conati sunt; Blassius recte scripsit *ἐν πολλῇ ἡγεμονίᾳ*.

vocabulum ipsum Atticis abiudicare videri. **Ceterum** nunc quidem utraque vox inde ab Aristotele **demum** invenitur. *Παλαιστρικὸς* descendit a *παλαίστρα, παλαιστικός* a *παλαιστής*.

εὐεργετ-ικός II 14, 13 IV 10, 12 [*εὐεργέτης*; Aristot., (Plat.) def., Pol., Diod. Sic.].

ἀμπελ-ικός II 20, 18 [Hipp.].

θυμ-ικός „iracunde" II 9, 5 [Aristot., Pol.].

κοινων-ικός undecies [(Plat.) def., Aristot., Pol., Luc., Diod. Sic.].

λογ-ικός inde ab Chrysippo „ratione praeditus" vicies quinquies [Aristot., Plut., Cic. de fin.].

μοιχ-ικός III 22, 37 [Phocyl., Plut.].

νομ-ικός II 13, 6—8 [raro ap. scriptt. Att., persaepe ap. rec.].

ὁρ-ικός II 12, 9 [*ὅρος*] „finis, definitio" [Aristot., Plut.].

στομαχ-ικός III 21, 1 „crudus" [scriptt. med., Plut.].

τροπ-ικός vox rhetoricae artis „translatus" I 29, 40 [aliter Aristot., Plut.].

φωνασκ-ικός I 4, 20 [*φώνασκος* „magister artis musicae"; Plut.].

φθισ-ικός III 13, 20; 22, 86 „*φθίσει* laborans" [scriptt. med.].

φρενιτ-ικός II 15, 3 [Sext. Emp., scriptt. med.]

ἀργυρογνωμ-ικός II 3, 2 „probandi argenti peritus" [de *ἀργυρογνώμων* cf. § 9].

συγγνωμ-ικός II 22, 36 [Aristot.].

[*κηδεμον-ικός* A 89 (S 63) [Pol., Plut., Luc.].]

δογματ-ικός III 21, 19 [Sext. Emp., Galen.]

ἠθ-ικός II 19, 11. 14 [Aristot., Plut., Diog. L.].

Accedit *πιθανολογ-ικός* [*δ.*] a *πιθανολόγος* I 8, 7.

Cf. *καθολ-ικός* II 2, 25; 20, 2. 3 IV 4, 29; 12, 7, quod formatum est a *καθ' ὅλου*.

Insequuntur adiectiva in *-ικός* ex adiectivis verbalibus nata. Quorum ea, quibus litteram *δ* subiunxi, coniuncta sunt cum appellatione *δύναμις*:

συνακτ-ικός „concludendi vim habens“ E 44 (*λόγοι ἀσύνακτοι, σ.*) [*συν-άγω*; Luc., Sext. Emp.]

προ-αιρετ-ικός „in voluntate nostra positus“ saepius quam tricies. *δ.*: II 23, 9. 10. 13. 15. 23. 25. 27 [Aristot., Plut., Clem. Al.].

[*ἀπροαιρετ-ικός* II 1, 10 f. l. pro *ἀπροαιρέτοις*, quae vox inde ab Aristot. usitabatur.]

παρακολουθητ-ικός I 6, 14. 17 II 10, 3 (*δ.*) [Marc. Ant.]

δι-αρθρωτ-ικός E 52 [Schol. Hes. Theog.] v. l. *διαριθμητικός*.

παρα-βατ-ικώτερον II 20, 14.

βεβαιωτ-ικός E 52, 1.

βιωτικός (*νόμος*) I 26 tit. 1. 3. 7 [Aristot., Pol., Diod. Sic., Plut., Marc. Ant.].

βλαπτ-ικῶς III 23, 4.

γνωριστ-ικός II 20, 21 [(Plat.) def., Plut., Poll.].

ἀνα-γνωστ-ικός II 18, 2 (Plut.).

ἀπο-γνωστ-ικῶς III 1, 24.

ἐπι-γνωστ-ικός II 3, 4 [Eust.].

δηκτ-ικός II 10, 14 [*δάκνω*; Aristot., Luc., Athen.].

δοκιμαστ-ικός [δ.] I 1, 1; 7, 7. 8 II 8, 20 [sec. Suid. = *δοκιμαστήριος*].

ἀπο-δοκιμαστ-ικός [δ.] I 1, 1.

ἑλκυστ-ικός III 12, 14 [Diosc. Athen.]

συν-εργητ-ικός II 22, 20 III 21, 9 IV 4, 18 [Marc. Ant.].

ἐρεθιστ-ικός II 18, 14 [Diphil. ap. Athen., Eust.].

ἑκτ-ικός II 18, 14; *-ώτερον* III 24, 78 „ad *ἕξιν* pertinens“ [*ἔχω*; Aristot.; aliter Diod. Sic., scriptt. med.].

ἀν-εκτ-ικός octies [Marc. Ant.].

ἀνθ-εκτικός IV 11, 3.

ἐφ-εκτικός I 14, 7 [ἐπέχειν sc. τὴν συγκατάθεσιν; Athen., Sext. Emp.].

ἀφ-εκτικός II 22, 20 IV 4, 18.

περι-εκτικ-ώτατον I 9, 4 [Plut., Luc.; scriptt. Gramm.; Hipp.].

θεατ-ικός (δ.) I 6, 3.

συ-στατ-ικός II3, 1 [συν-ίστημι „commendare"; D.L.].

ὑπο-στατ-ικός „substantialis, fundamentalis" I 20, 17 [aliter Aristot., Pol.].

ἰχνευτ-ικός I 2, 34 [Ael.].

ἀνα-κλητ-ικός (καλέω) III 13, 14; 24, 101; 26, 29 [Plut., Dion. Hal., Lucill.].

συγ-κλητ-ικός „senator" I 2, 19; 25, 26. 27; 26, 9 III 23, 13 IV 1, 8. 9. 40; 4, 2 [Luc., Plut.].

καλλωπιστ-ικός (δ.) II 23, 14.

ἐκ-κλιτ-ικός (δ.) I 1, 12 III 3, 2; -ῶς III 12, 7.

προσ-κοπτ-ικός I 18, 9.

ἐκ-κρουστ-ικός II 18, 29 [Aristot.].

ἐκ-λεκτ-ικός II 6, 9 [III 23, 33] [Dion. Hal., Diog. L.].

[ἐπι-ληκτ-ικός A 46 (V 6)].

ἀ-κατα-ληκτ-ικῶς ⟨II 23, 46⟩ S καταληκτικῶς; rectum fortasse Salmasius restituit καταπληκτικῶς [Pol.].

κατα-ληπτ-ικός (φαντασία) III 8, 4 IV 4, 13 E 45 [καταλαμβάνω, cf. κατά-ληψις; Plut., Luc., Marc. Ant., Schol. Ar. Equ.].

ἐπι-λογιστ-ικός II 10, 3.

λυμαντ-ικός III 7, 20 [A 36 (S 9 H 18)] [= λυμαντήριος, cf. δοκιμαστικός].

ὑπο-μενητ-ικός III 8, 6 [(Plat.) def.].

μισητ-ικός I, 18, 9.

ἀνα-νευστ-ικῶς I 14, 7.

δρατ-ικός (δ.) I 6, 4; 8, 15; 12, 30 II 23, 2. 7. 9. 18 [Plut., Sext. Emp.].

συν-ορατ-ικός (δ.) I 6, 1.
ὀρεκτ-ικός (δ.) I 1, 12 [Aristot., Plut.].
ὁρμητ-ικός (δ.) I 1, 12 [Aristot., Tim. Locr., Athen.].
ἀφ-ορμητ-ικός (δ.) I 1, 12.
περι-πατητ-ικός (δ.) II 18, 1.
πειρατ-ικός III 13, 9 [Plut.].
περι-πτωτ-ικός III 6, 6; 22, 104 IV 5, 27; 10, 5. 6 [*πίπτω*; Plut., Sext. Emp.].
περι-ποιητ-ικός IV 7, 11 [Athen.].
ἐπι-πληκτ-ικός III 21, 19 [Diod. Sic., Diog. L., schol.].
[*ἀνα-πνευστ-ικῶς* f. l. pro *ἀνα-νευστ-ικῶς* I 14, 7.]
δυσ-ροητ-ικός IV 1, 58.
σημαντ-ικός III 24, 89. 91 [Aristot., Plut.].
ἐπι-σκεπτ-ικός I 17, 10 [Sext. Emp.].
στερκτ-ικός II 10, 23 [*στέργω*; Aristot., Plut.].
σφαιριστ-ικώτατος „pertinens ad peritiam pila ludendi" II 5, 20 [Athen.].
σχολαστ-ικός „scholae discipulus" I 11 39 IV 1, 138 [Plut.; al Aristot., Hierocl.].
ταρακτ-ικός II 16, 20 III 18, 1 [Plut., Sext. Emp., Athen., scriptt. med.].
ὑπο-θετ-ικός duodecies [*ὑπο-τίθημι*].
συγ-κατα-θετ-ικός (*τόπος*) I 17, 22 IV 1, 69; 4, 13 -*ῶς* I 14, 7 [cf. *ἡ συγ-κατά-θεσις*; Plut.].
ἐν-τρεπτ-ικός I 5, 5. 9 [Ael., scriptt. eccl.).
τροχαστ-ικός (δ.) II 18, 1 [*τρέχω*].
ἀπο-τευκτ-ικός III 6, 6; 22, 104; 26, 14 IV 10, 4 -*ῶς* IV 10, 6 [*ἀπο-τυγχάνω*; Galen.].
ἐπι-τευκτ-ικός III 12, 5 IV 1, 1 [Pol., Dion. Hal.].
φραστ-ικός (δ.) II 23, 14. 19. 25. 27. 30 [Plut.].
κατα-φρονητ-ικός III 24, 12 IV 12, 14 [Aristot. -*ῶς* Xen. Hell. IV 17].

φωνητ-ικός (δ.) II 23, 2 [Plut.].
ἐπι-χειρητ-ικός (δ.) I 8, 7 [Plut.]
ἀ-δια-φορητ-ικός [τὸ ἀ—ον „indifferentia"] II 1, 14.
χρηστ-ικός quinquies decies (δ.: I 6, 9; 16, 18) [Aristot., Marc. Ant.].
ἀνα-χωρητ-ικός II 1, 10 [scriptt. eccl.].
ᾠστ-ικός IV 1, 84, -ῶς II 9, 5.
ὠφελητ-ικός II 10, 23.
μνησικακητ-ικός IV 5, 12 (= μνησίκακος Aristot.).

§ 9.
De vocabulis compositis et decompositis.

1. Voces omnibus saeculis duobus modis componebantur, primum propria vel vera compositione, quam vocant *σύνθεσιν*, tum adulterina, quae dicitur *παράθεσις*. *Συνθέσει* ficta sunt vocabula, quae nova ex duobus apte mutatis prodierunt *παραθέσει*, quae ex binis coaluerunt vocibus primitus separatis. Haec satis numerosa apud Epictetum inveniuntur, (qua re tamen non a ceteris scriptoribus discedit); nam permulta invenis verba cum singulis, binis, trinis praepositionibus composita nec non nomina et adiectiva verbalia. Contra parvus et numerus appellationum inferiore aetate *συνθέσει* compositorum, maior adiectivorum atque imprimis eorum, quorum priores partes sunt appellationes vel adiectiva, altera verborum stirpes. Ex quibus et nomina et verba duci solent, quae decomposita vel *παρασύνθετα* vocant.

Adverbia ex pluribus partibus composita neque in N. T. multa sunt neque in dissertationibus inveniuntur, quae memoria sint digna.

2. Verba inferiore aetate composita tam frequentia ap. Ep. comparent, ut singulis libros addere, quibus praeterea leguntur, opus esse non censuerim.

Primum enumerabo verba cum singulis praepositionibus composita:

προσ-αγγέλλω I 11, 4 III 18, 1.
προ-αγνεύω III 21, 14.
ἐπ-αγρυπνέω IV 3, 7.
ὑπερ-αγρυπνέω III 22, 95.
κατ-αγωνίζομαι III 24, 108.
ἐν-αθλέω III 16, 13.
κατ-αθλέω II 17, 31.
ἀντ-ακολουθέω II 12, 9.
ἐξ-ακολουθέω I 22, 16.
κατ-ακολουθέω IV 12, 12.
[ἐξ-αλλοιόω A 5 (H 6).]
δι-εγείρω I 10, 13 III 3, 17 [A 43 (S 26)].
συν-εορτάζω IV 1, 104. 108; 4, 26.
συν-έρπω II 24, 18.
συν-εσθίω III 13, 23. E 36 [Aristot.].
ἀνα-ζωγραφέω II 18, 16. 25.
ἀπ-ηχέω II 17, 8.
ἐπι-θαρρέω III 22, 18.
ἀπο-θηλύνω III 24, 53.
ἀπο-θηριόομαι I 5, 9.
ἀπο-θησαυρίζω III 22, 50.
ἐν-ισχύω III 24, 108.
ἐγ-καλλωπίζομαι III 22, 59.
ἀπο-καρτερέω II 15, 4.
[ἐπι-κινέω E 33, 10] v. l. pro συγ-κινέω.
ἐκ-κράζω II ⟨5, 12⟩.
κατα-κύπτω II 16, 22 [Hom.].
περι-λάμπω III 22, 28.
περι-λέγω III 23, 14.
προσ-λιπαρέω III 24, 33.
συμ-μολύνω E 33, 6.
ἀπο-νυστάζω II 20, 12 IV 3, 6; 9, 16.

ἀπο-τυφλόω I 6, 42; 16, 19; 18, 6 II 20, 20. 37.

κατα-φιλοσοφέω IV 1, 167.

προσ-φιλοτεχνέω II 20, 21.

ὑπο-φύομαι II 18, 8 [Aristot.]

ἀνα-φωνέω III 10, 4.

συγ-χράομαι I 2, 7; 16, 10 II 19, 1; 20, 1. 6.

συμ-ψελλίζω II 24, 18.

περι-ψύχω III 22, 65.

Verba cum binis vel trinis praepositionibus composita haec exstant:

δι-εξ-άγω ter decies.

συν-υπ-άρχω II 1, 2; 5 tit.

ἀπο-συμ-βουλεύω I 23, 3.

ὑπο-κατα-γελάω IV 6, 21.

παρα-προσ-δέχομαι I 20, 11.

προσ-επι-δοξάζω fr. 9, 18. 19.

ὑπο-παρ-εν-θυμέομαι IV 3, 5 [*ἐνθυμεῖσθαι*].

κατ-εξ-εράω III 13, 23; 21, 6 [„evomere"].

δια-κάθ-ημαι III 4, 4.

ἐπ-εκ-θύομαι II 7, 9.

κατα-προ-ίεμαι I 16, 14.

προ-υφ-ίστημι I 12, 29.

προ-διά-κειμαι III 21, 14.

ἐπι-συγ-κινέομαι E 33, 10 v. l. pro *ἐπικιν.* et *συγκιν.*

ἀπ-εκ-λέγομαι IV 7, 40 [vox Stoicorum].

[*συν-απο-λείπω* A 69 (S 34)] [corr. m. alt. in S rec. et Gesner (Max.) pro *συν-υπο-λ.*]

ἐγ-κατα-μείγνυμι I 3, 3; 16, 12 [Pass.: Isocr. 15, 10].

[*προ-επι-νοέω* E 12, 9 Stob. pro *ἐνθυμοῦ.*]

παρ-εν-οχλέω I 9, 23 [Pass.: Dem.].

ἐπ-ανα-παύομαι I 9, 9.

προς-ανα-παύομαι III 13, 2.
[συν-εκ-ρέω A 36 (S 19).]
συν-επι-στενάζω E 16.
συν-ανα-στρέφομαι III 13, 5 IV 1, 85.
προσ-επι-σωρεύω I 2, 24 II 16, 21.
ἀντι-δια-τάσσω III 24, 24.
προσ-κατα-τάσσω IV 1, 89. 91. 93. 98. 99.
προσ-εκ-τραχηλίζω III 7, 16.
συν-ανα-τρίβομαι III 16, 3 E 33, 6.
ἀν-απο-χωρέω II 26, 5 (S 57).
προσ-κατα-ψεύδομαι III 17, 8.
συν-επ-ωθῶ III 7, 23.

Nomina verbalia, quibus vel singulae vel binae antecedunt praepositiones, haec occurrunt:

in -μα

περί-ζωμα IV 8, 16 [ζώννυμι; Pol., Plut., Dion. Hal., Athen.].

περι-κάθαρμα sing. „purgamentum", plur. metaph. „homines abiectissimi et contemptissimi" (Grimm.) = κάθαρμα III 22, 78 [LXX, N. T.].

in -σις

προς-αγόρευσις E 25, 1 [Luc., Plut.].

ὑπ-εξ-αίρεσις „exceptio" [Sen. de beneficiis 34, 4; 39, 4] fr. 27, 3 E 2, 2 [μεθ' ὑπεξαιρέσεως „cum exceptione"; Plut., Diog. L., Simpl. ad Epict. ench.; imprimis conferas Marc. Aur. IV 1; V 20; VI 50].[1])

συν-αίσθησις „conscientia" I 2, 30; 4, 10 II 11, 1; 14, 29; 21, 10 [Plut.].

ἀπό-γνωσις „desperatio" I 2, 37 [Luc., Dion. Hal., Plut.; Thuc. usus est nomine ἀπό-γνοια].

ἐπί-γνωσις II 20, 21 [Pol., Plut., Hrdn.].

---

[1]) Max. Heinze, Stoicorum de affectibus doctrina [diss. Berol. 1860] p. 57 sq.

ἔν-δοσις E 51, 2 Nil. et Par. (καὶ ἧττα) [Hipp., aliter; Suid.].

συγ-κατά-θεσις ap. Stoicos: „assensio" novies [Pol., Plut., Sext. Emp.].

ἐπί-κρισις I 26, 14 [Plut., Sext. Emp.].

παρά-ληψις II 11, 2 [Pol., Diod. Sic.].

πρό-ληψις „notio" quadragies semel [Pol., Plut.].

ἐκ-πλήρωσις IV 1, 175 [Phil., Dion. Hal.].

ἐμ-ποίησις *[δογμάτων]* IV 11, 8 [Dio Cass.].

ἀντί-πραξις fr. 3, 11 [Pol., Plut.].

ἔκ-πτωσις II 17, 21 [Hipp., Pol., Strab., Diod. Sic.].

περί-στασις ap. Stoic. „locus, status, tempora, in quibus versamur." vicies septies [Pol., Diod. Sic., Luc., Plut.].

κατά-ταξις IV 1, 53.

ἔν-ταξις v. l. E 23 pro ἔνστασις.

ἀνά-τασις fr. 25, 2 [S ἀναστάσεως falso] [Pol., Plut.].

παρα-τήρησις „observatio" III 16, 15 [Diod. Sic.].

ἀμφι-θέατρον I 25, 27 exhibet formam nominis a θεάομαι ducti; sed elucet re vera praepositionem ante θέατρον positam esse.

Declinationem, quam vocant primam, sequuntur haec vocabula:

ἐπι-βάθρα *[βαίνω]* I 7, 22; 25, 29 „pons, qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos; metaph., pro gradu et via ad rem aliquam" [Upt.] E 39 (Stob.): „firma statio" [Pol., Plut., Diod. Sic., Arr. Anab.]. Atticis scriptoribus simplex vocabulum in usu fuisse constat ex Aristophanis deminutivo βαθράδιον [ap. Poll.].

συμ-περι-φορά „obsequentia, indulgentia" „consuetudo" III 14, 7. 16 tit. 3 ‹5› IV 2 tit. 12, 17; [Pol. saepe; Diod. Sic.].

συν-ανα-στροφή I 9, 5 II 16, 24 IV 11, 31 [Diod. Sic.].

δι-εξ-αγωγή = *δι-αγωγή* „vivendi ratio" **I 6, 21**; 9, 9 III 13, 5; 22, 67; 24, 101 et 102 IV 1, 26 [al.: Pol., Diod. Sic.].

ἐπ-αίτης = *προσαίτης* III 22, 89; 26, 6.

3. In tertia paragraphi parte collegi nomina *συνθέσει* composita, atque primum ea, quorum priores partes sunt nomina substantiva, tum quorum sunt adiectiva, deinde, quorum particulae.

A.

ἀργυρο-γνώμων „argentarius, qui argentum probat" I, 20, 8 II 3, 3 [(Plat.) de virtute, Plut., Luc.].

ἰσχαδο-κάρυον III 9, 22 IV 7, 22 et 23 [*ἰσχάς* „ficus arida", *κάρυον* „nux"; Aristid.].

κηπ-ουρός III 5, 17; 24, 44 et 45 [Anthol. Pal.; *-ία*, *-έω* Poll. *οὖρος* = *φύλαξ* Hom.].

οἰκο-δεσπότης II 20, 20 III 22, 4; 24, 99 [Alex. com. ap. Poll., Ios., Plut., N. T.].

B.

μεγαλό-δουλος }
μικρό-δουλος } IV 1, 55.

C.

ἀπο-κληρονόμος „exheredatus" III 8, 2.

δισ-ύπατος IV 1, 6 et 53 [Plut.].

σύν-οδος = *συν-οδοι-πόρος* III 13, 13; 21, 5 IV 1, 97 [Antiphil., ap. Att. „conventus"].

4. Pergo vocabula *συνθέσει* ficta adiectiva congerere divisione simili atque in superiore parte usus.

Primum legis adiectiva, quorum alterae partes sunt nomina substantiva, priores vel adiectiva vel pronomina vel particulae.

στενό-βρογχος III 9, 22.

ἐσχατό-γηρως III 26, 6 „extremam senectutem agens" [Strab., Plut., Diod. Sic.].

ὀρθο-γώνιος II 11, 2 [Tim. Locr., Athen., scriptt. mathem.].

ἑτερό-δοξος II 9, 19 [Luc. Philostr., scriptt. eccl.].

κενό-δοξος III 24, 43 [Pol., Diod. Sic., scriptt. eccl.].

ὁμο-ειδής I 14, 8; 20, 2 [Aristot., Pol., Dion. Hal. Marc. Ant.].

[*φιλ-ήδονος* A 81 (S 46) Pol., Luc., Ep. ad., Plut.].

[*πολύ-ηχος* A 15 (S 1 = H 11) est forma recentior adiectivi *πολυηχής*; comparet ap. Aelianum.]

κακόρ-ρυγχος III 22, 77. Schweigh.: „male grunniens"; rectius forsitan vertatur: „qui os deforme habet", quod *τὸ ῥύγχος* est „suis rostrum".

πλατύ-σημος I 24, 12; 29, 45 [Strab., Poll.].

κακο-στόμαχος I 25, 15 IV 4, 25; 8, 34 et 35 [Athen., Lucill., Cic. famil.].

αὐτ-εξούσιος II 2, 3 IV 1, 56 et 62 [Muson. ap. Stob., Diod. Sic., Herodian].

κατά-γλωσσος „garrulus" II 16, 20 [Gell. N. A.; al.: Dion. Hal. Luc.].

κατά-δικος IV 11, 24 [Plut., Diod. Sic.].

κατά-χρυσος E 39 [Luc., Diphil. ap. Athen.].

δί-μηνος II 18, 14 [eodem loco *τρίμηνος,* quod Attici scripserunt].

[*δυσ-ήνιος* A 89 (S 63).]

[*εὐ-σθενής* A 7 (H 3) Luc., Phil.]

Adiectiva huiuscemodi in *-ιος* non exsistunt in diss., nisi illud neutrum nominis loco usurpatum *περιτραχήλιον* „torquis" III 14, 12.

Descendunt ex adiectivis supra collatis et appellationes in *-ία,* (*-εια*) et verba in *έω.*

Appellationes in *-ία,* (*-εια*) haec occurrunt:

[*φιλ-ηδονία* A 80 (S 45) Plut.]

εὐ-τονία II 15, 8 [cf. Stoicorum *τόνος*; Hipp., Diod. Sic., Dion. Hal., Plut.].

εὐ-σχολία IV 7, 39 [Longin.].

δύσ-ροια II 17, 18.

A τετρα-έτης vel τετρα-ετής [Att.] ducitur **τετρα-ετία** III 25, 4; quod vero in Aristot. Rep. Athen. 4, 5 traditum est **δεκα-έτεια,** rectius fortasse scribemus **τετρα-έτεια.**

Verba in -έω haec habes:

μακρο-θυμέω E 12, 2 Par. [μακρόθυμος N. T., -έω Plut. -ία Menander].

μακρο-νοσέω III 16, 12.

δυσ-οδέω III 19, 3 [Plut., δύσοδος Thuc.].

δυσ-ροέω II 17, 14. 17. 25 IV 1, 33. 52. 57.

εὐ-στοχέω I 27, 2 II 1, 10 IV 6, 26 „attingere rem petitam“ [Pol., Diod. Sic., Plut., Strab.; εὔστοχος Att.].

εὐ-σχολέω III 2, 16; 9, 19; 23, 29 IV 4, 2; 13, 18 [Luc., Marc. Ant.; εὔσχολος Pol., Marc. Ant.].

ἀ-θετέ-ω „rem institutam tollo“ II 12, 11 [θετὸς adi. verbi τίθημι „institutus“; LXX, Pol., N. T.].

ἐξ-ευ-τονέω (τόνος) „satis nervorum, virium habere“ IV 1, 147 [εὔ-τονος Plato].

προσ-ευ-καιρέω I 27, 21 III 22, 72 [Plut.; εὔκαιρος Att.].

Addi possunt

ταπεινο-φρονέω I 9, 10 et

ταπεινο-φροσύνη III 24, 56 [N. T.] quae vocabula a ταπεινόφρων (Plut., N. T.) quomodo σωφρονέω et σωφροσύνη a σώφρων.

Κατάλληλος exstat I 9, 9; 12, 31; 22, 9; 25, 14 II 9, 10; 18, 1. 9; 24, 16 IV 4, 1; 8, 41. Hoc adiectivum similiter atque Polybii παράλληλος ortum est ex κατ' ἀλλήλους vel

κατ' ἄλληλα, ut ex praepositione *κατὰ* cum accusativo pluralis *ἀλλήλους, ἄλληλα* coniuncto denuo nominativus singularis *κατάλληλος* fingeretur; atque quantopere Epictetea aetate *κατάλληλος* pro uno vocabulo habitum sit, apparet ex *ἀ-κατάλληλος*, de quo v. p. 58.

5. De vocabulis, quae alteris partibus composita sunt ex substantivis, adiectivis, particulis alteris ex verborum stirpibus.

Huius generis, cuius exempla permulta sunt, primitus nascuntur adiectiva in *-ος*, unde descendunt et nomina in *-ία* et verba in *-έω*, quam derivationis rationem iam supra invenimus. Tria autem vocabulorum genera separari opportunum non videbatur; artius enim inter se cohaerere solent.

ἐλευθερο-ποιός IV 1, 176.

ἰσχυρο-ποιέομαι II 18, 7 IV 9, 15 [Pol., Plut., Diod. Sic.].

κεφαλ-αλγία III 26, 8 [Plut. scriptt. med.].

κεφαλ-αλγέω III 22, 73; 23, 30; 25, 7 IV 6, 21; 8, 28 [scriptt. med.].

χειμ-ασκέω „in hibernis sese exercere“ I 2, 32 IV 8, 35 [Pol.].

γηρο-κομέω III 5, 3 = *γηροβοσκέω* Att. [Callim., Luc., Ael.; *γηρο-κόμος* Hes., Opp.].

νοσο-κομέω III 22, 62 [Diog. L.].

στενο-χωρία „labores, molestia“ I 25, 26.

στενο-χωρέω I 6, 26; 25, 28 IV 1, 106 [Mach. ap. Athen., N. T., Luc., Diod. Sic.].

ἰσο-δυναμέω I 8, 1 [Pol., Apoll. Dysc.].

μεγαλο-δυναμέομαι E 19 v. l. pro *μέγα δύναμαι*.

ξυλο-κοπέω III 7, 32 IV 4, 37 [Pol.].

τραχηλο-κοπέω I 19, 6; 29, 6 pass. I 1, 18; 2, 16; 29, 22 [Plut., Artem.].

τεχνο-λογέω „artificiose disputare“ II 9, 15 et 19 Aristot.].

φιλο-λογέω III 10, 10 [Plut.].

ψυχρο-λογία „frigidus sermo" IV 3, 2 [Luc.].

παρα-δοξο-λογέω II 22, 13 III 24, 111 IV 1, 125 [Strab., Plut., Diod. Sic.].

φλεβο-τομέω II 17, 9 „venam incudere" [scriptt. med.].

τεκνο-τροφέω „liberos educo" I 23, 3 [N. T. de hominibus; Aristot. de apibus.].

[*ἀχθο-φορέω* A 48 (V 6). [Pol., Plut., Luc., Mel., Antiphil.].]

ἐφ-ηβ-αρχος III 1, 34; 7, 19.

συν-οδοι-πόρος IV 1, 94 [Luc.].

δουλ-αγωγέω III 24, 76 IV 7, 17 „in servitutem abducere" [Diod. Sic., N. T.].

Interdum nomina substantiva vel adiectiva componuntur cum adiectivis verbalibus, ut:

θεο-χόλωτος „deo invisus" II 8, 14 III 1, 37; 22, 2.

ὀρθό-στρωτος (στρώννυμι) IV 7, 37 sc. **τοῖχος** „paries in altum lapidibus stratus" [S_c **λιθόστρ.** „ut videtur" Schenkl., Schweigh. nomen *λιθ.* recepit.].

Verba in *-έω* haec formantur:

κακ-ελπιστέω IV 5, 27.

ψυχρο-λουτέω I 1, 29 [Ar. ap. Poll., Plut.].

ὀξυ-βλεπτέω II 11, 22 [*ὀξυ-βλέπτης*].

Vocabulorum in *-ής* partim iam in libris Atticis similia sunt, quae ab Epicteteis non nisi prioribus partibus differunt.

μικρο-πρεπής IV 7, 11 [Plut., Luc., Schol. Eur.; cf. *μεγαλοπρεπής, εὐπρεπής*].

μεφαλο-φυής II 17, 19 III 23, 15 et 16 [Pol., Sext. Emp.; cf. *εὐ-φυής*].

κοιν-ωφελής IV 10, 12 [Phil.].

συν-αφής I 14, 6 [Dion. Hal.].

[*περι-λαμπής* A 26 (S 9 H 28) Plut.]

ἐπιρ-ρεπής III 22, 1 [Pol., Athen., Luc., Hdn., Sext. Emp.]

Accedunt duae voces, quae pro substantivis usurpantur:

εἰκοστώνης IV 1, 33 = *εἰκοστολόγος* „publicanus“ [*ὠνέομαι*].

ὀψωνητής III 26, 21 sec. Tzetz. = *ὀψώνης* „obsonator“.

6. De vocabulis compositis, quorum priores partes verborum stirpes, alterae substantiva, adiectiva, pronomina sunt.

Perpaucas huiusmodi voces apud Epictetum habes hasce:

φιλο-θέωρος I 29, 58 [Aristot., Alex. ap. Poll., Plut.].

εὑρεσι-λογία II 20, 35 [Pol., Plut., Strab.].

φίλ-αυτος I 19, 11 [Arist., Luc.].

ἐπι-χαιρε-κακία II 16, 45 [Aristot., Plut.].

[*ἀνεξι-κακέω (ἀνέχω)* A 9 (H 4) scriptt. eccl.]

ἀνεξι-κακία E 10, 5 [Plut., Luc., Hdn.].

[*ἀνεξί-κακος* A 13 (H 9) N. T., Luc.].

7. Iam paene innumerabilia adiectiva meum est conferre, quae collata sunt ex particulis (*ἀ*-privativum, *δυσ-*, *εὐ-*) et adiectivis verbalibus cum simplicibus, tum compositis; quorum ingens numerus iterum augetur nominibus in *-ία* ac verbis in *-έω* inde profectis.

ἀν-ανάγκαστος I 6, 40; 17, 21 et 23 II 15, 1; 19, 29; 23, 42 III 3, 10; 5, 7; 24, 39. 69.

ἀ-βοήθητος II 15, 20 III 13, 1 et 3 E 24, 2 et 4 [Pol., Plut]..

ἄ-βρωτος (cf. *βιβρώσκω* = *ἐσθίειν* p. 12) III 21, 2 „quod nondum concoctum est“ [Plut., Athen.; Sophocles secundum Pollucem vocabulum notione ieiuni usurpabat.]

ἀ-δούλευτος „qui nemini servit vel paret“ II 10, 1 [Poll.].

ἀν-ιστόρητος [τινός] „imperitus“ I 6, 23 [Plut., Ios., Pol.].

[*ἀ-κυβέρνητος* A 6 (H 2) Plut.]

ἀ-λήστευτος IV 1, 93 [Ios.].

ἀ-μόλυντος IV 11, 8 [Galen.].

ἀ-πεπτέω (ἄπεπτος: πέψω) I 26, 16 IV 10, 11 [Luc., Plut.].

⟨*ἀ-σειστως*⟩ coni. pro *ἀ-σίτως* II 17, 33.

ἀ-σόφιστος (λόγων) I 7, 26 [Ios.].

ἀ-ταπείνωτος IV 6, 8 [Plut.].

ἀ-ταραξία (ab *ἀ-τάρακτ-ος* ita derivatum est, ut *τ* in *σ* mutaretur) decies sexies vel decies septies comparet [Hipp., Epicur. ap. D. L., Luc.].

ἀ-φώτιστος I 14, 10 [Ios.].

ἀν-αφ-αίρετος III 24, 84 et 86; 26, 24 IV 5, 26 ⟨7, 14⟩ [Men., Plut., Dion. Hal.]

ἀν-εξ-απατησία III 2, 2 „immunitas a deceptione".

ἀ-δι-άρθρωτος I 17, 2 IV 8, 10 [Aristot., Plut., Aelian.].

ἀ-παρά-βατος E 51, 2; -*ως* II 11, 17; 15, 1 [Plut., al.: N. T., Ios.].

[*ἀ-μετά-δοτος* A 46 (V 6) [Plut.].]

ἀ-παρ-εγ-χείρητος IV 1, 162 [Tim. Locr., Diod. Sic. Clem. Alex.].

ἀ-προσ-εξία (προσ-έχω) IV 12, 5.

ἀ-κατα-στασία (ἵστημι) III 19, 3. [*ἀ-κατά-στατος* Isocr., Dem.; -*ία* Pol., N. T.].

ἀ-κατα-στατέω II 1, 12.

ἀ-περί-στατος [cf. II 6, 16 *εἰ περιστάσεις λέγεις τὰ περιεστηκότα, πάντα περιστάσεις εἰσίν.*] IV 1, 159 [Pol., Plut., Athen.].

ἀ-διά-κριτος I 16, 12 II 20, 29 [Pol., Luc.].

ἀ-κατά-ληκτος I 17, 3 [Luc.].

ἀ-κατά-ληπτος (cf. *ἡ κατάληψις*) fr. 1, 9 [Aristot., Plut., Cic.; al.: Ios.].

ἀ-παρα-λόγιστος I 14, 12 [Aesop., Hesych.].

ἀ-μετα-νόητος fr. 25, 4 [N. T., Luc.].

ἀν-επ-αν-όρθωτος III 1, 11 [Plut. Iambl.].

ἀ-κατά-πληκτος II 8, 23 IV 4, 10 [Dion. Hal.].

ἀ-παρα-πόδιστος undevicies [Athen.].

ἀ-παρ-εμ-πόδιστος E 1 v. l. pro ἀ-παρα-πόδιστος.

ἀ-μετα-πτωσία „immobilis animi status" III 2, 8. 26, 14 [ἀμετάπτωτος Plat. Tim. 29b; -σία Hierocl.; μετάπτωτος Plut., -ως Ep. II 22, 8].

ἀ-περί-πτωτος „qui non incidit in id, quod fugit" novies [Galen.].

ἀ-πρό-πτωτος „qui non praeceps in assentiendo est" [I 4, 12] II 8, 29 [Plut.].

ἀ-πλήρωτος („qui expleri non potest") III 9, 21 [Luc.].

[ἀ-πολι-όρκητος A 13 (H 9) Plut., Strab.]

ἀ-περί-σπαστος I 29, 59 II 21, 22 III 22, 69 [76] [Pol., Plut., Athen.].

ἀν-επί-στρεπτος „qui nihil curat" II 9, 4 [Synes.].

ἀν-επι-στρεπτέω II 5, 9 [Diog. L.].

ἀν-επι-στρεψία II 1, 14 [Clem. Al.].

ἀν-υπό-τακτος II 10, 1 IV 1, 161 [N. T., Phil.; al.: Pol.].

ἀν-από-τμητος (τέμνω) I 1, 24.

ἀν-υπερ-θέτως E 2, 2 Nil. [Diog. L.].

ἀν-υπό-τευκτος (τυγχάνω) „voto non frustratus" septies.

ἀ-σύγ-χυτος IV 8, 20 (-ως) 11, 8 [Plut.].

Vocabula, quae a δυσ-, εὐ- incipiunt, haec inveni:

δυσ-παρ-ακολούθητος II 12, 10 [Dion. Hal.; al.: Marc. Ant.].

εὐ-αρεστέω I 12, 8 II 23, 29. 42 [Dion. Hal., Diod. Sic., Sext. Emp., Diog. L.].

εὐ-λόγιστος I 11, 17—20, -ως III 2, 2 fr. 2, 4 [Aristot., Pol., Plut., Dion. Hal.].

εὐ-λογιστέω II 23, 35 IV 3, 11 [Plut., Diog. L.].

εὐ-χρηστία ap. Stoicos = ὠφέλεια secundum Phrynichum I 6, 2 II 23, 2 [Pol., Diod. Sic.; -ος Att.].

εὐ-επ-ηρέαστος „cui facile noceri potest" IV 1, 111 [-όστατος; Gal.].

Praeter vocabula adhuc memorata non pauca diversi modi inveniuntur, quae a syllabis ἀ-, εὐ- incipiunt, adiectiva in -ος (-ης), substantiva in -ία, verba in -έω:

ἀ-δέξιος IV 2, 2 „inhabilis" [vox contr. ἀμφιδέξιος; Luc.].

ἀ-διά-φορος I 9, 13; 20, 12; 30, 3 II 5, 1. 3. 7; 6, 1; 9, 15; 19, 13 E 32, 2 [Cic., Diog. L.; Plut., Stob.].

ἀ-δια-φορία II 5, 20; 6 tit. [Cic., Plut.].

ἀ-δια-φορέω II 6, 2 [Apoll., Marc. Ant.].

ἀ-δια-φορητικός II 1, 14.

ἀ-κατ-άλληλος II 9, 12; 11, 8 [Aristot., scriptt. gramm.].

ἀν-αλήθης IV 1, 50 [Plut., Dion. Hal.].

ἀν-ακόλουθος I 7, 29 III 7, 8 [Dion. Hal.].

ἀν-ίκανος IV 1, 106 [al.: Heliod.].

ἀν-ομογενής I 20, 2 [Sext. Emp.].

ἀν-ομολογία II 21 tit.; 4 [Plut.].

ἀ-πύρετος „qui febri non laborat" IV 6, 21 [Luc., Athen.].

ἀ-συμπαθής II 9, 21 [Plut., Diod. S.].

ἀ-φιλό-στοργος II 17, 37 [a caritate alienus; Plut.].

[εὐ-ποιΐα A 32, 80, 85 (S 15 = M 10, 45, 59) [Luc., Alciphr., Hierod. ap. Stob., Diog. L.; Poll. V 140.].]

προς-ευ-καιρέω I 27, 21 [Plut.].

Addo duo adiectiva composita, quae notionem simplicium exhibent:

ἐπ-αρίστερος III 12, 11 (vox contr. ἀμφιδέξιος; Menander, Plut., Athen., Clem. Alex.; Phryn. 259: Ἐπαρίστερον οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ σκαιόν; Pollux II 160 scribit τὸ ἐπαρίστερος ἰδιωτῶν esse, at τὸ ἀμφαρίστερον Atticum].

κατ-αύστηρος I 25, 15.

Denique duo nomina composita in -ασία affero, quae notionem transitivam verborum habent, a quibus ducta sunt:

ἐξ-εργασία III 13, 8.

[εὐ-φρασία A 36 (S 19)] cf. etiam θερμασία IV 8, 38 [Att. θερμότης.]

§ 10.

De vocibus ab Attica consuetudine alienis.

Postquam in §§ 8, 9 verba feci de vocibus derivatis et compositis, restat, ut vocabula congeram, quae aut ex poetarum consuetudine aut ex quibuspiam Graecis dialectis aut ex barbarorum linguis ducta sint, nec non quae praeterea inveniuntur in lingua communi, ut haud certe diiudicari possit, unde aut orta aut sumpta sint.

1. Poetarum voces imprimis Homeri multae apud scriptores recentiores leguntur et has habes apud Epictetum:

εὐ-σταθής σ 374 „munitus, bene constitutus"; inde ab Epicuro notio permutabatur in „animo tranquillus, constans", atque ita utuntur et alii Stoici et Epictetus II 5, 2 III 18, 6 E 33, 11 [A 7 (H 3) A 16 (S 2 H 12)]; ab adiectivo ductum est εὐ-στάθεια „tranquillitas animi" I 29 tit. II 5, 9 III 24, 79;

26, 13 IV 3, 7 fr. 4, 6, verbum εὐ-σταθέω „tranquillo animo esse" I 29, 61 II 5, 17; 6, 5 III 3, 19; 9, 17; 10, 10; 20, 14; 22, 72; 24, 2 IV 1, 46; [omnia haec vocabula comparent ap. Luc., Plut., Dion. Hal., Diog. Laërt.].

Vocem **στιλπνός** Homericam [Att. στιλβός] praeter Lucianum recepit Epictetus I 2, 18 IV 6, 4; 9, 7.

χαίτη I 16, 13 „iuba" „comae cervicum" vocabulum Homericum vero ab Attico sermone non abhorret cf. Z 509, O 266, P 439, T 405, Xen. equit., V 5, 7, Arist. Ran. 821, Eur. Phoen. 1128, Arist. part. anim. II 14.

Πενθερός occurrit apud Homerum et poetas tragicos Atticos, ap. Ep. III 22, 68 et 70. Secundum Moeridem scriptt. rec. illa voce pro κηδεστής interdum uti solebant.

Μύξα I 6, 30. 31 II 16, 13 III 22, 90 IV 11, 9 et 32 occurrit ap. Hes. sc. 267 et ap. Hippocr. [Att. κόρυζα.] „humor e naribus fluens, mucus".

2. In altera parte paragraphi collegi vocabula dialectorum Graecarum et cetera, quae non nisi in libris recentioris aetatis inveniuntur praeter Latina.

λίτρα II 9, 22 erat Doribus Siciliensibus et mensurae et nummi appellatio tradita apud Pol., Diodor., Diosc., Ios., Plut., Galen., Aristot. ap. Poll., Posidipp ap. Athen [cf. λιτροσκόπος Soph. fr. 962] Apud Epict. λίτρα = libra.

ξέστης I 9, 33 et 34 II 16, 22 [Galen.] De hoc vocabulo alii aliter senserunt. L. Meyer (Griech. Etymologie II 300) scripsit: „ξέστης ein Maſs für trockene und flüssige Dinge . . . schlieſst sich wohl an das vorhergehende (sc. ξέω) an, wenngleich das Bedeutungsverhältnis dabei nicht ganz klar wird." Hanc sententiam a vero valde abhorrere non erit, quin intellegat. Neque vero plane recte iudicasse videntur, qui ξέστης quopiam modo ex Latina voce „sextarius" litteris transscriptum esse censuerunt. Nam si quis sext- in ξεστ- commutari posse concedat, cur finis -arius omnino evanuerit, causa inveniri non potest. Rectius mihi videtur Prellwitz (Etym. Wörterb. 216) Hesychii glossema attulisse: ξέστριξ κριθή· ἡ ἑξάστιχος. Κνίδιοι. In huius

gentis dialecto conservatam esse antiquissimam numeralis ἕξ formam docet ille vir doctissimus. Inde aetate inferiore in linguam communem fortasse ξέστης receptum est. Tamen et vocem et mensuram non ante Romanam aetatem in Graeciam venisse concedendum est.

πέρπερος „vanus ostentator" III 2, 14 [Pol., Sext. Emp.] ἐμπερπερεύομαι II 1, 34 [Cicero ad Att., Marc. Ant.; περπερεύομαι N. T.] Viros doctos Prellwitz et L. Meyer falso hoc vocabulum a Latino „perperus" [Accius ap. Non. 150] vel „perperam" derivasse ex eo apparet, quod poeta comoediae quidam Demosthenem dixit ῥωποπερπερήθραν [Plut., Dem. 8, Diog. Laërt. II 108]. Unde autem descenderit πέρπερος, nescio.

γογγύζω I 29, 55 IV 1, 79 [Poll. V 89 εἴποις δ' ἂν . . . περιστερᾶς γογγύζειν] „musso, mussito". Huius verbi loco Graeci elegantiores utebantur τονθρύζω et τονθορύζω; cf. Phryn. 358: *Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν· ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, Ἰακὰ δέ. Φωκυλίδην γὰρ οἶδα κεχρημένον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφόδρα.*

„Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρῳ
φροντίζειν, ἅσσ' ἂν περι-γογγύζωσι πολῖται."

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν Ἴωσιν ἀφείσθω· ἡμεῖς δὲ τονθρυσμόν καὶ τονθρύζειν λέγωμεν, ἢ νὴ Δία σὺν τῷ ο τονθορυσμὸν καὶ τονθορύζειν. [γογγύζω occurrit in LXX, N. T. et apud Marc. Ant.].

κράββατος I 24, 14 et

κραβ⟨β⟩άτιον III 22, 71 et 74 (deminutum ex κράββατος). Romani litteris transscribebant „grabatum". Primitus vocem Macedonum fuisse docet Pollux (*X* 35); quos pro σκίμπους, σκιμπόδιον dixisse κράββατος, κραββάτιον, cuius vis est „lectus vilior, unum tantummodo capiens" (Grimm.).

ξύστρα IV 11, 12 et ξυστρίς, quae vox ap. Ep. non comparet, recentiore aetate usurpabatur pro στλεγγίς [Aelian., scriptt. med.; Phryn. 299].

κοιτωνίτης I 19, 17; 30, 7 formatum est a κοιτών [scriptt. inf. aet.; Att. κατακοιμιστής].

τρώγλη IV 1, 167 inde ab Aristotele invenitur; L. Meyer vocabulum a τρώγω proficiscens facit; vocabula eadem fine -λη instructa attulit ὁμίχλη, ζεύγλη, αἴγλη, ζάγκλη etc.

χολέρα I 19, 6 [LXX, Hipp., Plut.; sec. Prellwitz a *χολός*].
μώλωψ II 18, 11 [Poll., Mach. ap. Athen, Plut.].
βρόγχος „haustus“ III 12, 17 [scriptt. med. „gula“].

3. De vocibus Latinis ab Epicteto transscriptis:

κίρκος = „circus“ III 16, 14.
κουκκούμιον deminuta „cuccuma“ III 22, 71.
κωδίκελλος = „codicillus“ III 7, 30.
μόδιος = „modius“ I 17, 7 et 9.
ὀρδινατίων = „ordinatio“ III 24, 117.
παλάτιον = „palatium“ IV 1, 173.
πάτρων = „patronus“ III 9, 18.
πούλβινον = „pulvinum“ III 23, 35.
σίφαρον III 2, 18 (v. l. *σίπαρον*) = „supparum“. L. Meyer (Griech. Etym. IV 26) vocabulum Latinum esse negat, cum originem eius inveniri non iam posse confiteatur.

De voce **τιτλάριον** vel *τιλλάριον* cf. p. 36.

τετρ-άσσαρον IV 5, 17 „moneta quattuor assium“ fortasse est adiectivum, cui subauditur *κέρμα*.

Complura verba facienda sunt de **ὀπτίκια** III 24, 117: *ἂν δ' ἅπαξ περιποιήσῃ τὸ ἄλυπον καὶ ἄφοβον, ἔτι σοι τύραννος ἔσται τις ἢ δορυφόρος ἢ Καισαριανοὶ ἢ ὀρδινατίων δήξεταί σε ἢ οἱ ἐπιθύοντες ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἐπὶ τοῖς ὀπτικίοις τὸν τηλικαύτην ἀρχὴν παρὰ τοῦ Διὸς εἰληφότα;*

Corrector codicis Bodleiani S_b scripsit *ὀυικίοις*. Quod quid sibi velit perspici non potest, nisi forte est deminutivum nominis vicus = *οὐῖκος*. Sed Romanos omnium saeculorum ullum vidisse umquam hominem de vicis immolantem quis est, qui credat? Itemque censeo spernendam esse Casauboni coniecturam *ὀψικίοις* = obsequiis sc. satellitum principis; neque est, cur Wolfius (et Sophocles in lexico) sentiat, *ὀπτικίοις* dictum esse pro „auspiciis“ [cf. Schweigh. Ep. II p. 792 III p. 402]. Postremus Schw. [II p. 793] doctissime haec verba scripsit: „At non propter obsequia quis sacra facit; sed propter officium sibi delegatum; quo pertinet, quod IV 4, 46 sq. ait: „„quod si quotidie in virtutis

via proficere intellegis, πόσῳ μείζων αἰτία θυσίας ἢ ὑπατεία ἢ ἐπαρχεία."" Quare praeferenda videtur haec interpretatio: et, sermonem esse de muneribus vel honoribus quibusdam intellegitur ex eo, quod his opponitur, τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν παρὰ τοῦ Διὸς εἰληφότα. Poterat vero varie atque varie detorqueri Latinum illud vocabulum a Graecis, ac deinde rursus a librariis. Libri vero nostri nihil mutant". In hac re quidem assentior viro excellentissimo, vocabulum ex „officiis ortum esse; neque vero ὀπτικίοις recte traditum, sed ὀπφικίοις[1]) scribendum esse puto; nam ex litterarum formis, quae in papyris saeculi primi exsistunt, apparet facile factum esse posse, ut *T* pro *Φ* perperam scriberetur.[2])

μούρρινα III 9, 21: σὺ κρυστάλλινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ψευδομένου· σὺ μούρρινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ἀποφάσκοντος. Anno LXI a. Chr. n. a Pompeio „vasa murrina" ex oriente primum Romam delata sunt, quae Graeci ἡ μορρία (τὰ μόρρια) [Paus. VIII 18, 2] vel ἡ μορρίνη (sc. λιθία) [(Arr.) peripl. m. Eryth. 6] nominabant. Occurrit alias [(Arr.) peripl. m. Eryth. 48] scriptura μουρρίνη, quae ex Latina „murrina" videtur transcripta esse; accuratius hoc factum videmus in voce Epictetea μούρρινα, in qua non solum littera „μ" diphthongo „ου" acutius expressa est (quae res imprimis est imperatoriae aetatis) sed etiam genus neutrum vocabuli Latini servatum est.

§ 11.

De vocum notione ab Attica discedente.

1. Primum enumerabuntur vocabula, quorum sensus Stoicorum doctrina commutatus est:

πρό-θεσις „consilium, voluntas" sexies vel septies [I 21, 2 pro προσ-θέσει scripserunt Meibomius et Wolfius προ-θέσει].

---

[1]) Coraes.

[2]) Quod Wolfius Uptonusque suam coniecturam ex libelli bibliothecae Fuggeriana etitulo, qui est Ὀφρίκια τοῦ Παλατίου, assumpserunt, in illo titulo emandandum est Ὀφφίκια, quae forma infima aetate legitur apud Olymp. 450, 3; 471, 5, Zos. 91, Chal. 849 B, 1089 A, Const. (536), 1206 C, Lyd. 189, Quin. Can. 7; praeterea comparet adiectivum ὀφφικιάλιος = officialis Eus. II 833 A, Bas. IV, 713 A, Macar. 833 D, Porph. Cer. 10, 6; 460, 16; 776, 17.

Haec notio vocabuli saepe apud Polybium comparet [Att.: „propositio, expositio mortuorum“].

E 51, 1 legis: ἂν οὖν . . . προσθέσεις ἐκ προθέσεων . . . ποιῇ, v. l. ὑπερθέσεις ἐκ ὑπερθέσεων. Si προθ. recte traditum est, verti potest non aliter atque προθεσμία „constituta dies“.

πρόσ-θεσις „assensus“ coni. Trinc. I 4, 11 pro προ-θέσει. Virum doctissimum recte l. tr. mutasse, apparet ex illa voce contraria ἐποχῇ, quae subsequitur [Att.: „adiunctio, adiectio“].

θεώρημα „propositio“ ter vicies [scriptt. mathem., Pol.; Att. „ludus, spectaculum“].

ἔκ-κλισις est vox contraria appellationis κλίμα [p. 27] „declinatio, aversatio“ quinquagies septies.

προ-κόπτω inde a Polybio intr. „proficere, progressus facere in moribus emendandis“ vicies quater [Diod., Marc. Ant. N. T., Plut.; Att. „augere, maturare“].

προ-κοπή „progressus, profectus, incrementum“ duodecies [Pol., Diod., Phil., Ios., N. T.; ab Atticistis vocabulum improbabatur].

κατά-ληψις „perceptio“, „animadversio“ IV 4, 13 [Plut.; Att. „prehensio, comprehensio“].

ὑπό-ληψις „opinio“ novies, dem. ὑποληψίδιον IV 1, 140 [inde ab Aristot.; Att. „responsum“].

κατ-ορθόω „recte facere“ novies vel decies [Att. „prospere gerere“].

κατ-όρθωμα „recte factum“ crebro comparet. Cf. Stob. ecl. II 96, 18 W. κατορθώματα . . . πάντα, ὅσα κατ᾽ ὀρθὸν λόγον πράττεται [Cic., Sext. Emp.; Atticis scriptoribus vocabulum non erat in usu].

τόνος II 15, 2—4. 17. 19. 20; 18, 26 cf. Stob. ecl. II 62, 15 W: „καὶ ὁμοίως ὥσπερ ἰσχὺς τοῦ σώματος τόνος ἐστὶν ἱκανὸς ἐν νεύροις, οὕτω καὶ τῆς ψυχῆς ἰσχὺς τόνος ἐστὶν ἱκανὸς ἐν τῷ κρίνειν καὶ πράττειν ἢ μή“ [Att. „funis“; „intentio“, „labor“].

2. Reliqua vocabula partim linguae communi vel volgari debentur, partim in inferioris modo aetatis scriptis comparent:

αἵρεσις „secta“, „schola“, „coetus hominum ab aliis se seiungentium et sua dogmata sequentium“ II 19, 20 [Cic., Diog. L., N. T.]. Eodem spectat:

αἱρέομαι II 9, 20: „*ὅταν δ' ἀναλάβῃ τὸ πάθος τὸ τοῦ βεβαμμένου καὶ ᾑρημένου, τότε καὶ ἔστι τῷ ὄντι καὶ καλεῖται Ἰουδαῖος*“ [Luc.].

ἀνα-στροφή „ratio“ „vitae ratio“ sim. I 7, 2; 9, 11. 24; 22, 13 IV 7, 5; „a passivo *ἀναστρέφομαι* „„ambulare in . . .““ de vitae ratione et moribus.“ Grimm. [Pol., Galen., N. T.; Att. „reversio“ etc.].

ἀνα-τείνω „cibis abstineo“ II 17, 9 III 22, 73.

ἀτύχημα „animans perniciosum“ I 3, 7 II 16, 18 [Att.: „calamitas“].

ἀφή „pulvis“ III 22, 52 [Att.: „contactus“].

βάπτω II 9, 20 de lustratione ritu Iudaeorum [N. T. *βαπτίζειν*. Ceterum iam Eupolis *Βάπτας* in scenas produxit] cf. *αἱρέομαι*.

βαστάζω „tolerare“ I 3, 2 [Aristot.; Attici scriptores praeferebant *φέρειν*].

βρέχει intr. „pluit“ I 6, 26 [Pol., LXX, N. T.; Att.: trans. „madefacere“].

δια-λέγομαι „declamare“ III 23 tit. 16. 23. 37 cf. titulum fragmenti 1. a Wachsmuth. suppletum „*Ἀρριανοῦ Ἐπικτητείου πρὸς τὸν περὶ οὐσίας* ⟨*δια-λεγόμενον*⟩. Confer omnino A. Schoene, Progr. Kil. 1897 p. 4—5; ***διαλόγους*** *συντίθημι* „declamationes compono“ II 1, 34; ***δια-λέγομαι*** = *εἰπεῖν* „loqui“ I 17, 4 II 8, 12.

ἐγχειρίδιον titulus libri manualis [Longin., Philostrat.; olim „pugiunculus“].

εἶπον „declamare“ III 23, 26 [cf. Schoene l. l.].

ἔν-αυσμα metaph. „incitamentum“ IV 11, 30 [prima notio „fomes“].

ἐπ-ανα-γιγνώσκω „recensere“ I 10, 8 E 49 (cf. Schoene l. l.; Att.: „praelegere alqd. ad cetera“].

ἐφ-οδεύω metaph. „demonstrare“ II 21, 17. 19 III 24, 78 IV 4, 14 [Sext. Emp.; Att.: circumire“].

κακό-σχολος „qui otio male utitur“ II 19, 15 [Aesch. Ag. „qui malam dilationem efficit“].

κατα-βολή „origo, genus“ I 13, 3 [N. T. „seminis deiectio“; Att.: „febris impetus“, „solutio pecuniae debitae“].

κατά-ποσις „gula, fauces“ I 16, 17 [A 39 (S 22)] [Muson. ap. Stob. flor., scriptt. med.; Att.: „cibi devoratio“].

κατ-αρτίζω „in sedem suam, in locum reponere“ [**τοὺς** *ὤμους*] III 20, 10 [scriptt. med.; Att.: „restituere, placare“].

κοντός „hasta, iaculum“ IV 1, 88 [Luc.; Att.: „pertica“; „contus“].

κρατέω „prehendere, tenere“ III 5, 12 c. acc., **παρακρατεῖν** *τὴν ἀμίδα* I 2, 8—10 [Plut., N. T.], „continere“ III 7, 28 [*ἡδονὴν ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις*] c. gen. „firmiter tenere, diligenter et fideliter servare“ I 23, 2; 25, 18 III 25, 1 IV 13, 8.

λαλεῖν notionem verborum *λέγειν* vel *διαλέγεσθαι* paene ubique apud Epictetum exhibet: I 16, 11; 19, 17. 26 II 6, 7; 13, 19. 23. 24; 17, 2 (?). 3. 10. 13; 21, 17 III 13, 7; 14, 2; 16, 4 (?). 7 III 25, 7 IV 1, 34; 4, 26. 30; 7, 28; 9, 8. 13 E 46 [S 24]. Pass.: II 20, 23 E 33, 2 [inde a poetis novae comoediae; Att.: „garrire“]. Eodem spectat:

λαλιά „dialectus, collocutio“ III 16, 1 [N. T.; Att.: „loquacitas, loquentia“].

λιπαίνω „inungere“ II 4, 8 [Opp., Athen.; Att.: „pinguem reddere“].

μάμμη sensum eundem habet ac vox Latina „mamma“ = „uber“, „papilla“ II 16, 28. 39. 43 III 24, 53 [ubique **τιτθὴ καὶ** *μάμμη*]. Confer ex antiquioribus Aristophanis „*μαμμία* mater“ [Lys. 879] et *μαμμᾶν αἰτεῖν* [Nubb. 1383].

μετ-άγω „transfero, traduco“ E 33, 3 [Pol., Hdn., Dio Cass.; Att.: „pone sequi“].

οἰκείωσις [ab *οἰκειόω* „sibi alqm. amicum, propinquum conciliare"] II 19, 15 [Att.: ab *οἰκειόω* „sibi alqd. vindicare"].

ὁμαλίζω „aequalem esse, aequaliter agere" IV 4, 9 [Theophr.; Att.: „alqd. aequaliter conficere"].

παρά-στασις „probatio", „demonstratio" II 19, 1 [Hipp.; Att.: „relegatio, exsilium"; „drachma ab eis, qui litem habebant, in iudicium introeuntibus solvenda"].

παρα-χράομαι „abuti" II 11, 18 IV 9, 12 [Pol.; Herod.: „obiter uti" „neglegere"].

παρ-ορύσσω est terminus technicus luctatorum „ictum lateribus alcs. inferre" III 15, 4 ⟨E 29, 2⟩ [cf. Diog. L. VI 27 *παρορύττειν καὶ λακτίζειν*; Thuc. „iuxta fodere"].

πόρδωνες vocantur philosophi Cynici III 22, 80.

πτερόν „rete" = *μήρινθος* II 1, 8 [Att.: „pinna"].

πτῶμα „corpus hominis mortuum" [quod collapsum est] I 9, 33. 34 [Pol., LXX, N. T., Phil., Ios., Plut., Hdn.; Att.: „lapsus, ruina"].

σκάμμα „pugna, periculum" IV 8, 26 [Pol.; Plat. „quod effossum est"; „campus alte effossus, in quo athletae se exercebant"; inde orta est notio Polybii Epictetique.

σταυρός „crux, instrumentum, quo homines maleficentissimi affigebantur" II 2, 20 [N. T.; Hom., Her., Att. scriptt. „palus erectus, acutus"]. Inde descendit:

σταυρόω „cruci affigere" II 2, 20 III 26, 22 [Pol., Ios., Artem., N. T.; „nativis Graecis [Hdt.] usitatum est *ἀνα-σταυροῦν*" Grimm; Att.: „palum depingere, depactis palis munire"].

στολίζομαι „se vestire" IV 1, 116 ductum est a *στολή* „vestis" [Att.: „navem instruere, armare"].

στρέφω „circumago, manumitto" II 1, 28 [„cf. Pers. V 75 sq. Ritus erat, ut consulibus in sella sedentibus servi manumittendi in medium prodirent, quorum servorum capite aut manu prehensa, domini haec verba ex formula dicebant: „„Hunc hominem liberum esse volo"": deinde circumagebant. (Persius vertigo = *περιδίνησις, περιστροφή*)" Upton].

τρώγω = *ἐσθίω* IV 11, 11 [Pol. XXXII 9, 9, Plut. N. T.; semel iam Demosth. p. 402, 21 „ligurrire“].

τῦφος metaph., „insolentia“ I 8, 6 [Antiphan. ap. Athen., Plut., Luc. Tim.; Att.: „fumus“].

ὑπερ-τίθεμαι „differre“ I 4, 1 III 22, 107 IV 12, 2 E 1, 4; 51, 5 [Pol., Plut., Sext. Emp.; Att. act. „praeficere“, Hdt. „commendare alqd. alci.“]. Inde descendit:

ὑπέρ-θεσις „dilatio“ IV 12, 3 E 51, 8 v. l. pro *πρόθεσις* (bis) [Pol.; vox a Polluce improbatur].

ὑπο-τρέχει „in mentem venit“ IV 2, 2 [Pol.; Att.: „adulari“].

φάτνη dicitur IV 1, 35 edendi facultas, quam servus manumissus invenit.

φωτίζειν τὴν ἀλήθειαν „veritatem conspicuam reddere“ I 4, 31 [Pol., Luc., N. T.; Aristot., Theophr.].

χορτάζω = *κορέννυμι* II 16, 43 fr. 23, 13 [Athen., N. T., vox linguae volgaris; Att.: „saginare“].

§ 12.

De praepositionibus inter se permutatis.

1. *Εἰς* pro *ἐν* ab Epicteto perperam adhibitum esse — qui usus saepius in N. T. occurrit — uno tantum loco pro certo haberi potest:

III 22, 71 *αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην.*

Sed etiam IV 4, 46 scriptt. Att. *ἐν τοῖς ἔργοις* maluisse verisimile est:

εἴ τινα [neutr. plur.] *ὁρᾷς . . . ἀπαντῶντά σοι εἰς τὰ ἔργα.*

2. Vice versa plura exempla inveniuntur, quibus falso *ἐν* pro *εἰς* comparet.

I 11, 32 *καὶ νῦν ἐν Ῥώμῃ ἀνέρχῃ.*

II 20, 33 *ἀπελθεῖν ἐν βαλανείῳ.*

[E 29, 2 traditum est *παρ-έρχεσθαι ἐν τῷ ἀγῶνι*; sed collato loco III 15, 4 recte ab Uptono restitutum est *παρ-ορύσσεσθαι ἐν. τ. ἀ.*].

Loci insequentes non sine labore ac negotio explicari possunt, ut *ἐν* pro *εἰς* usurpatum esse non existimemus.

III 22, 84 *ἐν Ἀθηναίοις παρελθὼν ἐρεῖ τις περὶ προσόδων ἢ πόρων* cf. (Plat.) Alc. I 105 a: *ἐὰν θᾶττον ἐς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς* itemque ubique in libris Atticis *παρέρχεσθαι εἰς*.

Si quis *ἐν Ἀθηναίοις* rettulerit ad *ἐρεῖ*, ita locum intelleget: „An philosophus, cum eo se contulerit, apud Athenienses verba faciat de vectigalibus?"

Deinde si IV 10, 3: „*μὴ . . . προπήδα ἐν τῷ συγκατατίθεσθαι*" verbis *ἐν τ. σ.* sensum verbi *προπήδα* expleri putaveris, perperam *ἐν* pro *εἰς* positum esse apparebit; sin autem una verteris haec vocabula: „*πρὸ τοῦ ἐπάγειν τὸν φυσικὸν κανόνα . . . ἐν τῷ συγκατατίθεσθαι*", *ἐν τῷ κ.* recte ad *ἐπάγειν* refertur.

3. *Ἀπό.*

Loco, ex quo quis exit, Attici scriptores addunt *ἐκ*, Epictetus ter *ἀπό*:

I 29, 27 *ἔξελθε πάλιν ἀπὸ τῆς φυλακῆς* [*ἐκ* III 22, 74].

I 29, 34 *νέος . . . ἀπὸ σχολῆς ἀπιών* [*ἐκ* 5, 10].

III 21, 12 *ἀπὸ λιμένος μὲν οὐδεὶς ἀνάγεται.*

Semel passivo verbi *ἀπο-στέλλειν* pro *παρὰ* falso *ἀπὸ* adiungitur (cf. *πεμφθῆναι παρά τινος* inde ab Homero):

III 22, 23 *ἀλλ' εἰδέναι δεῖ* [sc. *τὸν κυνικόν*], *ὅτι ἄγγελος ἀπὸ τοῦ Διὸς ἀπέσταλται.*

Deinde sunt duo loci, quibus verba sumendi et audiendi perperam *ἀπὸ* pro *παρὰ* asciscunt:

IV 11, 3 *οὕτως ἐξαίρετόν τι περὶ τὸν ἄνθρωπον εἶναι οἰόμεθα ἀπὸ τῶν θεῶν αὐτὸ πρῶτον λαμβάνοντες.*

E 32, 1 *ἀπὸ τοῦ μάντεως ἀποπευσόμενος* B[1] et D. un. (V) *ἀπὸ τοῦ μάντεως αὐτὸ πευσόμενος.* Schenkl., ceterorum codicum auctoritatem sequens, scripsit *παρὰ τοῦ μάντεως αὐτὸ πευσόμενος·*

§ 13.

De adverbiis loci inter se confusis.

Graecis priorum saeculorum adverbia *ἔνθα, ἐνταῦθα, ἄνω, κάτω, εἴσω, ἔξω* communes habuisse significationes (in loco atque ad locum) notum est. Aetate procedente paulatim in maiorum numerum adverbiorum localium ille usus duplex irrepsit. Cuius apud Epictetum (ut in N. T.) non tantum vestigia, sed multa sunt exempla. Ita inveniuntur adverbia haec: interrogativum *ποῦ*; „ubi?“ et „quo?“ relativum vel interrogativum enuntiatorum secundariorum *ὅπου* „quo“, demonstrativum *ὧδε* nusquam „ita, sic“, sed vel huc, vel, ut iam apud Iones Atticosque „hic“, *ἐκεῖ* „illuc“; cf. *ἀλλαχοῦ* „alio, in alium locum“.

Exempla sunt haec:

1. *ποῦ* „quo“.

II 6, 22 *εἰ δὲ μή, ἔχεις ποῦ ἀντὶ Γυάρων ἀπέλθῃς.*

III 22, 22 *καὶ ποῦ δύναταί τις ἐκβαλεῖν ἔξω τοῦ κόσμου;*

III 13, 14 *ὅταν δὲ μὴ παρέχῃ τἀναγκαῖα, τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνει, τὴν θύραν ἤνοιξεν καὶ λέγει σοι ‘ἔρχου’. ποῦ; εἰς οὐδὲν δεινόν.*

IV 1, 96 *ἀναχωρῆσαι ποῦ ποτε κρείσσων; εἰς ἐρημίαν . . .;*

I 27, 8 *ποῦ γὰρ αὐτὸν φύγω;* 9 *καὶ ποῦ φύγω τὸν θάνατον;* (*ποῦ* aut „quo“ aut „ubi“.)

IV 1, 93 *ποῦ τις καταφύγῃ;*

II 20, 28 *ἐσθίων ποῦ φέρεις τὴν χεῖρα; εἰς τὸ στόμα ἢ εἰς τὸν ὀφθαλμόν; λουόμενος ποῦ ἐμβαίνεις;*

III 26, 3 *ταλαίπωρε, οὕτω τυφλὸς εἶ καὶ τὴν ὁδὸν οὐχ ὁρᾷς, ὅποι φέρει ἡ τῶν ἀναγκαίων ἔνδεια; ποῦ γὰρ φέρει; ... εἰς θάνατον.*

In enuntiato interrogativo obliquo recte comparet „*ὅποι*".

I 13, 5 *Ὁρᾷς ποῦ βλέπεις; ὅτι εἰς τὴν γῆν βλέπεις;*

II 1, 8 *ποῦ τρέπονται* (sc. *οἱ ἔλαφοι*) *καὶ πρὸς τίνα ἀναχωροῦσιν ὡς ἀσφαλῆ; πρὸς τὰ δίκτυα.*

II 9, 4 *τίνα οὖν ποιοῦμεν ὡς πρόβατα; ὅταν τῆς γαστρὸς ἕνεκα ... ποῦ ἀπεκλίναμεν; ἐπὶ τὰ πρόβατα.*

ibid. 5 *ὅταν μαχίμως ..., ποῦ ἀπεκλίναμεν; ἐπὶ τὰ θηρία.*

I 7, 10 *ἄν τις ἅπτηται αὐτοῦ ὑπομιμνήσκων, τίνος ἀπολελειμμένος ποῦ ἀποκέκλικεν·*

fr. 10, 15 *Ἄνθρωπε ποῦ βάλλεις; ... ἂν γὰρ εἰς οἴησιν αὐτὰ βάλλῃς, ἀπώλετο.*

III 22, 75 *σκόπει ποῦ κατάγομεν τὸν Κυνικόν ...*

2. *ὅπου* „quo".

IV 1, 34 *πορεύομαι ὅπου θέλω, ἔρχομαι ... ὅπου θέλω.*

II 6, 22 *εἰ δὲ μή, ἔχεις ποῦ ἀντὶ Γυάρων ἀπέλθῃς, **ὅπου** κἀκεῖνος ἐλεύσεται* cf. p. 70.

IV 1, 18 *νυκτὸς οὐδέποτ' ἀπῆλθες, ὅπου οὐκ ἤθελες;*

III 22, 22 *ὅπου δ' ἂν ἀπέλθω, ἐκεῖ ἥλιος ...*

IV 7, 14 *ὅπου δ' ἂν ἀπέλθω, ἐκεῖ μοι καλῶς ἔσται.*

II 18, 25 *εἰ δὲ μή, οἴχεταί σ' ἔχουσα, ὅπου ἂν θέλῃ.*

I 6, 24 *εἰς Ὀλύμπια μὲν ἀποδημεῖτε ...· ὅπου δ' οὐδ' ἀποδημῆσαι χρεία ἐστίν, ἀλλὰ ..., ταῦτα δὲ θεάσασθαι ... οὐκ ἐπιθυμήσετε;*

II 16, 42 *ὅπου θέλεις, ἄγε.*

I 29, 14 „*κρείττονές εἰσιν οἱ δέκα τοῦ ἑνός.*" *πρὸς τί; πρὸς τὸ ἀπαγαγεῖν, ὅπου θέλουσιν.*

III 24, 6 *οἷς* (sc. *τοῖς κόραξιν καὶ ταῖς κορώναις*) *ἔξεστιν ἵπτασθαι, ὅπου θέλουσιν.*

IV 1, 28 *πέτεσθαι πέφυκα, ὅπου θέλω.*

II 15, 20 *οὕτω καὶ ἀσθενὴς ψυχή, ὅπου μὲν κλίνει, ἄδηλον ἔχει.*

IV 4, 33 *ὅπου γὰρ ἂν κλίνῃς, ἐδούλευσας.*

3. a) *ὧδε* „hic“.

II 12, 24 *ὧδε λοιπὸν ὁ κίνδυνος, μὴ πρῶτον μὲν εἴπῃ ...*

Hoc loco *ὧδε* particulae „ita“ vim exhibere, falso sensit Schenkl. in indice.

II 21, 14 *καὶ ἐν Νικοπόλει σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα καὶ ἐν οἴκῳ κακῶς καὶ ὧδε κακῶς.*

III 12, 9 *τί οὖν ὧδε ποιεῖ τὸ φοίνικα στῆσαι ...;*

III 22, 105 *ὧδε ἡ πολλὴ προσοχὴ καὶ σύντασις.*

b) *ὧδε* „huc“.

I 27, 18 *οὐδέποτε καταπίνειν τι θέλων ἐκεῖ φέρω τὸν ψωμόν, ἀλλ' ὧδε.* Cf. infra sub 4.

II 20, 30 *δὸς ὧδε τὴν πτισάνην.*

III 12, 16 *ἂν μὲν ὧδέ που ῥέπῃ πρὸς ὄρεξιν.*

III 16, 14 *εἶτ' ἐκεῖθεν ὧδε καὶ πάλιν ἔνθεν ἐκεῖ οἱ αὐτοί* (cf. infra sub 4).

III 20, 18 *ἀλλὰ τί; ταῦτα μέχρι ὧδε, εἰς οἶκον δ' οὐδεὶς ἀποφέρει.*

4. *ἐκεῖ* „illuc“.

III 16, 14 ... *ἔνθεν* ... *εἰς μονομαχίαν* ... *καὶ ἔνθεν πάλιν ἐκεῖ οἱ αὐτοί·* [Soph. O. C. 1019; cf. infra].

IV 1, 96 *εἰς ἐρημίαν; ἄγε, ἐκεῖ πυρετὸς οὐκ ἔρχεται;*

III 24, 113 *νῦν δ' ἐκεῖ πέμπει.*

III 24, 101 *ἂν μ' ἐκεῖ πέμπῃς, ὅπου κατὰ φύσιν διεξαγωγὴ οὐκ ἔστιν ἀνθρώπων.*

I 27, 18 *οὐδέποτε καταπίνειν τι θέλων ἐκεῖ φέρω τὸν ψωμόν, ἀλλ' ὧδε.* [cf. supra sub 3 b].

II 1, 12 *ἂν γάρ τις ἐκεῖ μεταθῇ τὸ εὐλαβές, ὅπου προαίρεσις* . . .

II 22, 19 *ὅπου γὰρ ἂν τὸ ἐγὼ καὶ τὸ ἐμόν, ἐκεῖ ἀνάγκη ῥέπειν τὸ ζῷον.*

[*Ἐκεῖσε* = *ἐκεῖ* (cf. N. T.) semel exstat in indice S 58: *ἐξέσται γάρ σοι, ὥσπερ ἐκεῖσε πᾶσαν* (sc. *τὴν ναῦν*), *οὕτω κἀνθάδε πᾶσαν κυβερνᾶν πόλιν.*]

5. *ἀλλαχοῦ* „alio".

III 23, 22 *ἄλλον ἀλλαχοῦ ἔπεμπε.*

III 26, 4 *μήτι καὶ ὁ ἐκείνων λιμὸς ἀλλαχοῦ που φέρει;*

6. *που* indef. „aliquo".

III 10, 5 *πού ποτ᾽ ἀπελθόντα τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι.*

IV 11, 16 *ἢ ἄπελθ᾽ εἰς ἐρημίαν πού ποτε.*

III 16, 10 *μακρὰν οὖν ἀπὸ τοῦ ἡλίου πού ποτε ὑπάγετε.*

III 24, 8 *μηδ᾽ ἡμεῖς που ἀποδημῶμεν.*

II 4, 5 *οὐ θέλεις οὖν ῥιφῆναί που καί αὐτὸς ἐπὶ κοπρίαν.*

§ 14.

De particula *ποτέ*.

Particulae indefinitae *ποτὲ* sensus temporalis esse solet; sed non pauca recentiore aetate inveniuntur exempla [N. T.], quibus quibusdam pronominibus ac particulis indefinitis ita adiecta est *ποτέ*, ut valeat ad augendam earum vim et cumulandam.

Inde bina vocabula quasi in singula coacta ap. Ep. comparent haec:

1. *τίς ποτε* „quidam" et substantivi et adiectivi loco, imprimis neutrum *τίποτε* „quiddam". [Apud Graecos nostrae aetatis et „quiddam" et „nihil".]

2. *ποῦποτε* „aliquo" „alicubi" indefinitum.

3. *πῶσποτε* „aliquā" „utcumque".

Exempla haec habes:

1. a) *τίς ποτε* adiectivi loco.

III 1, 14 *τινά ποτ᾽ ἀκούω Πολέμωνα ἐξ ἀκολαστοτάτου νεανίσκου τοσαύτην μεταβολὴν μεταβαλεῖν.*

III 7, 23 ἂν δὲ ... φιλοσοφίαν τινά ποτε ταύτην ἐξευρηκότες ὦμεν.

III 21, 51 Ὀλύμπια μέλλεις ἀπογράφεσθαι, οὐχί τινά ποτε ἀγῶνα ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον.

III 23, 15 οὗτός τινά ποτέ μου χρείαν ἔχει.

IV 5, 21 ἀλλά τί ποτε ἄγριον θηρίον (sc. ἐστίν).

IV 10, 12 ἐγὼ ... ἔργον τί ποτε ἀνθρωπικόν [sc. θέλω ποιῶν εὑρεθῆναι].

b) τίς ποτε substantivi loco.

III 23, 29 ὅτι τίς ποτε αὐτὸν διαβέβληκεν.

c) τίποτε.

II 21, 11 κρίνεις, ... πῶς τίποτ' ἐφλυάρησα τὰ ἐπελθόντα μοι. [Schweigh.: „τὰ ἐπελθόντα" per asyndeton adiecta; rectius fortasse deletur τά.]

III 5, 3 κακὸς κακῶς τίποτε ποιήσεις τῶν ἑξῆς.

III 5, 5 ὅτι καὶ νόσος καὶ θάνατος καταλαβεῖν ἡμᾶς ὀφείλουσιν τίποτε ποιοῦντας;

III 5, 6 τίποτε μὲν γὰρ ποιοῦντά σε δεῖ καταληφθῆναι.

III 13, 18 [τὰ παιδάρια] ... οἰκοδομεῖ τίποτε.

III 24, 39 τίποτ' ἐπαινούμενοι ὑπὸ τῶν φίλων.

IV 10, 11 ἀνάγκη τίποτε ποιοῦντα εὑρεθῆναι.

2. a) πούποτε „aliquo".

III 10, 5 πούποτ' ἀπελθόντα.

III 16, 10 μακρὰν οὖν ἀπὸ τοῦ ἡλίου πούποτε ὑπάγετε.

IV 11, 16 ἄπελθ' εἰς ἐρημίαν πούποτε.

b) πούποτε „alicubi".

II 1, 31 ἐκεῖνα δὲ τὰ περιόδια ... ἄρας πούποτε ἀπαλείψεις.

IV 11, 32 οὐ λούσῃ πούποτε ὡς θέλεις.

3. πώσποτε „aliquā", „utrumque".

II 15, 12 εἰ δ' ἐπῆλθέν σοί πώσποτ' ἐμὲ ἀποκτεῖναι.

II 21, 14 ἤθελον πώσποτε πάντα μαθὼν ἐπανελθεῖν.

IV 13, 1 πώσποτε ἐξαγόμεθα καὶ αὐτοὶ πρὸς ...

§ 15.

De particula ἄν.

1. Ut apud Atticos cum poetas tum scriptores satis raro in sententiis hypotheticis irrealibus deest ἄν[1]), ita hoc frequentius in libris inferioris aetatis, maxime in N. T. fit; apud Epictetum quidem haec exempla quattuor vel quinque inveni:

I 29, 51 *εἰ δὲ περὶ συνημμένου τινὸς ἐπικεκρίκει καὶ ἐδεδώκει ἀπόφανσιν τὸ 'εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι, κρίνω ψεῦδος εἶναι', τί ἐγεγόνει τῷ συνημμένῳ;*

I 28, 13 non recte afferatur, quod ex verbis *τί ἂν ἐγένετο;* ἂν ad insequentem sententiam facile suppletur: *εἰ οὖν ἐφάνη τῷ Μενελάῳ παθεῖν ὅτι κέρδος ἐστὶ τοιαύτης γυναικὸς στερηθῆναι, τ. ἂν. ἐγ.; ἀπολώλει ἡ Ἰλιὰς οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ ἡ Ὀδύσσεια.*

I 16, 20 *εἰ γοῦν ἀηδὼν ἤμην, ἐποίουν τὰ τῆς ἀηδόνος.*

II 14, 29 *καὶ εἰ τὰ κτήνη συναίσθησίν τινα εἶχεν, κατεγέλα τῶν ἄλλο τι τεθαυμακότων ἢ τὸν χόρτον.*

In Uptoni codice olim legebatur *κατεγέλα ἄν.*

Et IV 1, 166 Epictetus ex memoria collaudans Platonis verba Socratica: „*ἐὰν εἰς Θετταλίαν ἀποδημήσῃς, οὐχὶ ἐπιμελήσονται*" hoc modo commutavit: *εἰ μὲν εἰς Θετταλίαν ἀπήειν, ἐπεμελήθητε αὐτῶν.*

2. Loco insequenti: I 16, 7 *καίτοι νὴ τὸν Δία καὶ τοὺς θεοὺς ἓν τῶν γεγονότων ἀπήρκει πρὸς τὸ αἰσθέσθαι τῆς προνοίας τῷ γε αἰδήμονι καὶ εὐχαρίστῳ.*

ἀπήρκει eadem ratione adhibitum est, atque in libris Atticis *προσῆκε, ἐχρῆν* e. s., quibus ἂν non additur, etsi verba fiunt de re, quae evenire non potest.[2])

3. Satis frequenter Arrianus in dissertationibus *ἤθελον* particula ἂν non adiecta scripsit, ut significaret rem, et quae confici possit, et quae confici non posset [N. T.] Itaque forma

---

[1]) Kühner-Gerth, Gramm. Gr. II 1, 215 sq.

[2]) Locum IV 1, 23 praetereo, quo facile ἂν suppleatur.

nuda ἤθελον primum Attici optativi cum ἂν loco, tum pro indicativo imperfecti item apposita particula in usu est.

Exempla sunt haec:

a) ἤθελον = opt. c. ἄν.

I 19, 17 'φρονίμως μοι λελάληκεν Φηλικίων'; ἤθελον αὐτὸν ἀποβληθῆναι τοῦ κοπρῶνος, ἵνα πάλιν ἄφρων σοι δοκῇ.

I 21, 3 ἤθελον, ἵνα με καὶ οἱ ἀπαντῶντες θαυμάζωσι καὶ ἐπακολουθοῦντες ἐπικραυγάζωσιν· 'ὢ μεγάλου φιλοσόφου.'

I 29, 35 (de luctatoribus) ἀλλὰ καλέσαντος τοῦ καιροῦ κλάειν δεῖ καὶ λέγειν 'ἤθελον ἔτι μανθάνειν.'

I 29, 38 ἤθελον πλεῦσαι ἐπ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἰδεῖν, τί μου ποιεῖ ὁ ἀθλητής, πῶς μελετᾷ τὴν ὑπόθεσιν. [Comparantur philosophi cum luctatoris discipulis.]

II 8, 16 ἀλλ' ἀνεχόμεθα λέγοντος αὐτοῦ (adulescentis domum redeuntis) 'σὲ ἤθελον ἔχειν'; (sc. comitem).

II 17, 33 ἤθελον δ' ἀσφαλῶς ⟨ἔχειν⟩ καὶ ἀσείστως καὶ οὐ μόνον ἐγρηγορώς, ἀλλὰ καὶ καθεύδων καὶ οἰνωμένος καὶ ἐν μελαγχολίᾳ.

cf. § 31 ἐγὼ θέλω μὲν καὶ ἀπαθὴς εἶναι καὶ ἀτάραχος.

II 21, 13 Epictetus discipulum haec verba dicentem fingit: 'ἤθελον πώποτε πάντα μαθὼν ἐπανελθεῖν . . .'

III 23, 13 ἤθελές σου τὰ παιδία εἶναι τοιαῦτα;

IV 1, 105. 106 οὐ θέλεις . . . πορεύεσθαι . . . εὐχαριστήσας ὑπὲρ ὧν ἤκουσας καὶ εἶδες; 'οὔ. ἀλλ' ἔτι ἑορτάζειν ἤθελον.'

IV 1, 143 ἤθελον ἐπιστῆναί τινι αὐτῶν συνουσιάζοντι, ἵνα ἴδω, πῶς τείνεται.

IV 4, 32 Ἀλλ' ἐγὼ ἤθελον ἐφ' ἡσυχίας διάγειν.

b) ἤθελον = ind. impf. c. ἄν.

I 10, 6 (de homine quodam, qui, cum Caesar ei tabellas misisset, Epicteti praecepta plane erat oblitus:) ἤθελον αὐτὸν νῦν παραστὰς ὑπομνῆσαι τῶν λόγων, οὓς ἔλεγε παρερχό-

μενος, καὶ εἰπεῖν ὅτι 'πόσῳ σοῦ ἐγὼ κομψότερος μάντις εἰμί';

IV 1, 150 *ἐγὼ μὲν οὐδὲ ζῆν ἤθελον, εἰ διὰ Φηλικίωνα ἔδει ζῆσαι τῆς ὀφρύος αὐτοῦ καὶ τοῦ δουλικοῦ φρυάγματος ἀνασχόμενον.*

4. Ut Homerus ἂν adicit indicativo futuri, quo rebus quibuspiam accidentibus aliquid eventurum esse exprimatur, ita, quibus paucis locis in libris Atticis hic usus occurrit, aut in aliis codicibus alia leguntur verba, aut lectio tradita facile mutari potest. Eodem modo iudicandum est de Ep. diss. II 23, 1 *Βιβλίον πᾶς ἂν ἥδιον ἀναγνῴη καὶ ῥᾷον τὸ εὐσημοτέροις γράμμασι γεγραμμένον. οὐκοῦν καὶ λόγους πᾶς ἄν τις ῥᾷον ἀκούσει τοὺς εὐσχήμοσιν ἅμα καὶ εὐπρεπέσιν ὀνόμασι σεσημασμένους.* Optativo aoristi ἀναγνῴη poscitur idem verbi ἀκούειν modus. Quem alii aliter restituere conati sunt: Coraes ἀκοῦσαι, Schenklius ἀκούσειε scripserunt.

Sed restant duo loci, qui Homericum usum pure ostendunt:

III 21, 7 *καὶ μὴν ἐγὼ ὑμῖν ἐξηγήσομαι τὰ Χρυσίππεια ὡς οὐδείς, τὴν λέξιν διαλύσω καθαρώτατα, προσθήσω ἄν που καὶ Ἀντιπάτρου καὶ Ἀρχεδήμου φοράν* [„aliquando — si vos iuvat — etiam A. et A. impetum adiungam“].

I 11, 32 *καὶ νῦν ἐν Ῥώμῃ ἀνέρχῃ, ὅτι δοκεῖ σοι· κἂν μεταδόξῃ, οὐκ ἂν ἀπελεύσῃ.*

§ 16.

De particula *πῶς*.

Πῶς pro ὅτι sive ὡς post verba sentiendi vel monstrandi sicut in N. T. et in hodierna lingua Graeca, his Epicteti locis comparet:

1. Antecedit ὁρᾶν.

II 25, 3 *Σιωπήσαντος δὲ τοῦ ἀνθρώπου· 'Ὁρᾷς, ἔφη, πῶς αὐτὸς ὁμολογεῖς, ὅτι . . .'*

III 22, 51 *τηλικούτῳ πράγματι ὁρᾷς, πῶς μέλλεις ἐγχειρεῖν;*

IV 7, 34 *καὶ ὅμως ὅρα, πῶς καὶ πρὸς τούτους* [sc. *τοὺς μωροὺς*] *ὡς δεῖ ἔχοντας παρασκευάζουσιν* [sc. *οἱ λόγοι*].

E 24, 3 *ὁρᾶτε ὑμεῖς, πῶς ἄνισοι ἔστε καὶ ἀγνώμονες;*

II 16, 31 *ἴδε, πῶς τραγῳδία γίνεται, ὅταν εἰς μωροὺς ἀνθρώπους ⟨τὰ⟩ τυγχάνοντ' ἐμπέσῃ.*

IV 8, 30 *ἵν' ἴδητε . . . ὅτι . . . ζητεῖτε· καὶ ἴδετε πῶς ὑγιαίνω.*

III 2, 17 *ἴδωμεν, πῶς ὑπόθεσίν τις λαβὼν εἰς οὐδὲν ἄτοπον ἀπαχθήσεται.*

IV 11, 23 *ἴδετε, πῶς ἄοικος ὢν . . . ἀταραχώτερον διάγω καὶ εὐρούστερον.*

II 1, 17 *ἰδοὺ πῶς οὐ δάκνει* [sc. *ὁ θάνατος*].

II 1, 34 *ἰδοὺ πῶς διαλόγους συντίθημι.*
ἰδοὺ πῶς ὀρεγόμενος οὐκ ἀποτυγχάνω.

IV 10, 15 *ἰδοὺ πῶς κέχρημαι ταῖς αἰσθήσεσιν, ἰδοὺ πῶς ταῖς προλήψεσιν.*

I 18, 4 *ἀλλὰ δεῖξον τὴν πλάνην καὶ ὄψει, πῶς ἀφίστανται τῶν ἁμαρτημάτων.*

I 29, 61 *ἐπεὶ χωρὶς τούτων ἄγαγέ μοι τὸν Καίσαρα καὶ ὄψει πῶς εὐσταθῶ.*

II 18, 3 *καὶ ὄψει, πῶς σου τὰ σκέλη παραλύεται.*

II 24, 29 *καὶ ὄψει, πῶς κινήσεις τὸν λέγοντα.*

IV 13, 15 *καὶ ὄψει, πῶς οὐκ ἀναμένω, ἵνα . . .*

2. Antecedunt *δεικνύειν, γιγνώσκειν, παριστάναι* sim.

I 11, 8 *δεῖξον οὖν μοι σύ, πῶς κατὰ φύσιν ἐστίν.*
δεῖξον, πῶς οὐκ ἔστι κατὰ φύσιν οὐδ' ὀρθῶς γίνεται.

I 18, 7 *κἂν οὕτω λέγῃς, γνώσῃ, πῶς ἀπάνθρωπόν ἐστιν ὃ λέγεις.*

II 22, 10 *γνώσῃ, πῶς σε τὸ παιδίον ταχέως κατορύξαι θέλει.*

II 26, 4 *καὶ σαφῶς παραστῆσαι, πῶς ὃ θέλει οὐ ποιεῖ καὶ ὃ μὴ θέλει ποιεῖ.*

II 20, 25 *λάβε νῦν, πῶς ἡ δικαιοσύνη οὐδέν ἐστι πῶς ἡ αἰδὼς μωρία ἐστί, πῶς πατὴρ οὐδέν ἐστι, πῶς ὁ υἱὸς οὐδέν ἐστιν.*

Qui supersunt loci aliusmodi sunt; nam scriptoribus Atticis pendet ex verbis *φροντίζειν* et *μέλειν ὅπως* c. ind. fut., cum Epictetus interdum *πῶς* c. coni. praes. utatur his locis:

I 2, 17 *σὲ ἔδει φροντίζειν, πῶς ἀνόμοιος* [Blass.] *ᾖς τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις.*

I 16, 3 *ἐπεὶ ὅρα, οἷον ἦν ἡμᾶς φροντίζειν μὴ περὶ ἑαυτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν προβάτων καὶ τῶν ὄνων, πῶς ἐνδύσηται καὶ πῶς ὑποδήσηται, πῶς φάγῃ, πῶς πίῃ.*

IV 7, 37 *σοὶ μέλει, πῶς ἐν ὀρθοστρώτοις οἰκῇς, ἔτι πῶς παῖδές σοι . . . διακονῶσιν, πῶς ἐσθῆτα περίβλεπτον φορῇς, πῶς κυνηγοὺς πολλοὺς ἔχῃς, πῶς κιθαρῳδούς, τραγῳδούς.*

§ 17.

De particula *ὥστε.*

Enumeranda modo sunt enuntiata consecutiva, in quibus sine dubio *ὡς* pro *ὥστε* exstat, quam rem in libris quidem Atticis pedestribus certo statui non posse plerique sentiunt.

1. *ὡς* c. inf.

III 22, 89 *οὐδὲ γὰρ ῥυπαρὸν αὐτὸν δεῖ φαίνεσθαι, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο τοὺς ἀνθρώπους ἀποσοβεῖν.*

fr. 11, 10 *εἶτα χείρων Πώλου ὁ γενναῖος ἀνὴρ φανεῖται, ὡς μὴ πᾶν τὸ περιτεθὲν . . . πρόσωπον ὑποκρίνασθαι καλῶς;*

2. *ὡς* c. acc. c. inf.

II 14, 7 *ὅτι δεῖ τὴν αὐτοῦ βούλησιν συναρμόσαι τοῖς γινομένοις ὡς μήτε τι τῶν γινομένων ἀκόντων ἡμῶν γίνεσθαι μήτε τῶν μὴ γινομένων θελόντων ἡμῶν μὴ γίνεσθαι.*

IV 6, 4 *καὶ περὶ τὸ σῶμα δέ τινα κακοτεχνεῖν, ὡς εὐμορφότερον φαίνεσθαι καὶ γενναιότερον τοῦ ὄντος.*

Dubitari potest, num recte traditus sit locus IV 1, 50:

ὅτι οὐδεὶς οὕτως ἐστὶν ἀναίσθητος ἢ ἀναλήθης, μὴ ἀποδύρασθαι τὰς αὐτοῦ συμφοράς, ὅσῳ ἂν ᾖ φίλτερος.

Nam enuntiatum consecutivum sola particula *μὴ* inferri inauditum videtur; quare Salmasio assentiri non morabimur, qui ante *μὴ* supplevit *ὡς*.

IV 6, 8 singulari modo verbum *μανθάνειν* sequitur *ὥστε* c. inf.:

τοῦτ' ἔστι, περὶ ὃ ἐσπούδακας; οὐ μανθάνειν, ὥστε ἄλυπος εἶναι . . .;

cf. I 29, 24 *μανθάνω, ἵνα* p. 80 sq.

§ 18.

De particula *ἵνα*.

Ἵνα omnibus inferiorum temporum scriptoribus nec non Epicteto usitatissima coniunctio est, a quibus, ubicumque licet, particulis *ὡς, ὅπως* praeferri solet. Sed praeterea hac coniunctione praeter ceteras Epictetus varie perperam usus est infinitivi loco et pro particulis *ὥστε, ὅπως, οἷος, ἐφ' ᾧτε,* semel pro optativo, cui *ἂν* addita sit.

1. *Ἵνα* c. coni. pro infinitivo post verba imperandi his locis comparet:

I 2, 19 *προσπέμψαντος αὐτῷ Οὐεσπασιανοῦ, ἵνα μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σύγκλητον.*

III 7, 30 *Γραψάτω σοι* [sc. *Καῖσαρ*], *ἵνα κρίνῃς περὶ τῶν μουσικῶν.*

III 24, 46 *οὐχὶ δὲ μόνον* [sc. *λέγω*], *ἵνα πράξῃς τὸ σαυτῷ πρέπον;*

IV 11, 29 *χοίρῳ διαλέγου, ἵν' ἐν βορβόρῳ μὴ κυλίηται.*

2. Verbis *εὔχεσθαι, ἱκετεύειν, κατασκευάζειν, ἀφιέναι, περιμένειν, ἀναμένειν, ποιεῖν, μανθάνειν* prisca aetate infinitivus adiungebatur; Epictetus *ἵνα* posuit his locis:

II 6, 12 *εἰ οὖν αἴσθησιν εἶχον, εὔχεσθαι αὐτοὺς ἔδει, ἵνα μὴ θερισθῶσιν μηδέποτε;*[1])

III 24, 76 *ἱκετεύεις, ἵνα ἀφεθῇς;*

II 20, 22 *κατασκεύασον, ἵν᾽ οἱ πολῖται ... τιμῶσι τὸ θεῖον.*

IV 13, 19 *ἄφες οὖν, ἵνα κἀγὼ ταὐτὰ ὑπολάβω.*

IV 8, 25 *εἰ ἄλλον περιμένω, ἵνα με ὠφελήσῃ.*

IV 13, 15 *οὐκ ἀναμένω, ἵνα μοι σὺ πιστεύσῃς τὰ σεαυτοῦ.*

II 2, 5 *ἵνα δὲ καὶ ἐκκλίνων αὐτὰ πάθῃς, πῶς δύναται ποιῆσαι;*

IV 11, 17 *ποίησον, ἵνα σε μηδεὶς ἀποστρέφηται, μηδεὶς ἐκτρέπηται.*

[Att. aut inf. aut *ὥστε* c. inf. aut *ὅπως*.]

I 29, 24 *ἔμαθον, ἵνα πᾶν τὸ γινόμενον ἴδω, ὅτι, ἂν ἀπροαίρετον ᾖ, οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμέ* [cf. p. 80 *μανθάνω, ὥστε*].

3. Linguae volgaris est „*θέλω, ἵνα*" [N. T.], ubi item infinitivus rectius poneretur. Exempla sunt haec:

I 18, 14 *οὐ θέλεις, ἵνα αὐτὸν* (sc. *τὸν πλακοῦντα*) *αρπάσωσι;*

I 21, 3 *ʽἤθελον, ἵνα με οἱ ἀπαντῶτες θαυμάζωσι καὶ ἐπακολουθοῦντες ἐπικραυγάζωσιν· ὦ μεγάλου φιλοσόφου.ʼ*

II 7, 8 „*μᾶλλον θέλω, ... ἵν᾽ ἐκεῖνος αὐτὰ ἀφέληται ἢ ἵν᾽ ἐγὼ μὴ πέμψω.*"

III 4, 7 *τί οὖν θέλεις; ἵνα σὺ μὲν ποιῇς, ὃ θέλεις, ἐκεῖνοι δὲ μηδ᾽ εἴπωσιν, ἃ θέλουσιν;*

4. Pronominis demonstrativi vis enuntiato per *ἵνα* inchoato explicatur ut in N. T., ita apud Epictetum his locis:

II 5, 16 *λοιπὸν ἐν τούτῳ ἡ εὐρυθμία, ἐν τούτῳ ἡ τέχνη, τὸ τάχος, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἵν᾽ ἐγὼ μηδ᾽ ἂν τὸν κόλπον ἐκτείνω, δύνωμαι λαβεῖν αὐτό, ὃ δέ, ἂν βάλω, λαμβάνῃ.*

[S *λαμβάνει*, Salmasius *λαμβάνῃ*.]

---

[1]) Non minus falso usus est *ὅπως* II 16, 13 *εὔχου νῦν καθήμενος, ὅπως αἱ μύξαι σου μὴ ῥέωσιν.*

Insequentibus locis pronomen supplendum est:

I 10, 8 *πρῶτόν* (sc. *τοῦτο*) *ἐστιν, ἵνα ἐγὼ κοιμηθῶ.*

III 20, 13 *τὸν θάνατον τί ποιήσεις; τί γὰρ ἄλλο, ἢ* (sc. *τοῦτο*) *ἵνα σε κοσμήσῃ ἢ ἵνα δείξῃς ἔργῳ . . .*

III 24, 6 *τούτου γὰρ ἄξιος εἶ, ἵνα καὶ τῶν κοράκων καὶ κορωνῶν ἀθλιώτερος ᾖς.*

III 24, 84 *τίς οὖν ἡ πρὸς τοῦτο ἄσκησις; πρῶτον μὲν ἡ ἀνωτάτω καὶ κυριωτάτη καὶ εὐθὺς ὥσπερ ἐν πύλαις, . . . ἵν᾽ ὅταν καταγῇ* [sc. *χύτρα, ὑάλινον ποτήριον*], *μεμνημένος μὴ ταραχθῇς.*

IV 5, 33 *τραχεῖα γὰρ πρὸς τί ἦν;* (sc. *πρὸς τοῦτο*) *ἵν᾽ ὕδωρ καταχέῃ τῆς κεφαλῆς, ὅσον καὶ θέλει, ἵνα καταπατήσῃ τὸν πλακοῦντα.*

5. In enuntiatis consecutivis pro *οὕτως — ὥστε* comparet *οὕτως — ἵνα* hisce locis:

II 2, 16 *οὕτω μωρὸς ἦν, ἵνα μὴ ἴδῃ, ὅτι . . .*

III 12, 10 *εἶθ᾽ οὕτως προβήσῃ, ἵνα . . . εἴπῃς . . .*

III 26, 25 *διὰ τί δ᾽οὕτως ἄχρηστον καὶ ἀνωφελῆ σεαυτὸν παρεσκεύακας, ἵνα μηδείς σε εἰς οἰκίαν θέλῃ δέξασθαι, μηδεὶς ἐπιμεληθῆναι;*

IV 8, 21 *εἰ δ᾽ οὕτω κωφὸς εἶ καὶ τυφλὸς, ἵνα μηδὲ τὸν Ἥφαιστον ὑπολαμβάνῃς καλὸν χαλκέα . . .*

E 12, 10 sq. *οὐχ οὕτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ᾽ ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ μὴ ταραχθῆναι.*

Saepius *οὕτως* omissum est:

I 27, 8 *ἔστω ἐμὲ ⟨μὴ⟩ εἶναι Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διός, ἵν᾽ οὕτω γενναίως εἴπω.*

I 28, 31 *κρείσσων γάρ εἰμι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἢ τοῦ Ἀχιλλέως, ἵν᾽ ἐκεῖνοι μὲν διὰ τὸ ἀκολουθῆσαι τοῖς φαινομένοις τοιαῦτα κακὰ ποιήσωσι καὶ πάθωσιν, ἐμοὶ δὲ μὴ ἀρκῇ τὸ φαινόμενον;*

II 6, 23 *τί λοιπὸν ὡς ἐπὶ μεγάλα ἀνέρχῃ; μικρότερά ἐστι τῆς παρασκευῆς, ἵνα εἴπῃ νέος εὐφυής, ὅτι . . .*

II 11, 18 *τοῦτο γάρ, οἶμαι, ἐστίν, ὃ εὑρεθὲν ἀπαλλάσσει μανίας τοὺς μόνῳ τῷ δοκεῖν μέτρῳ παραχρωμένους, ἵνα λοιπὸν ἀπό τινων γνωρίμων καὶ διευκρινημένων ὁρμώμενοι χρώμεθα ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους διηρθρωμέναις ταῖς προλήψεσι.*

II 18, 22 *ἐνθυμήθητι οἵαν νίκην ποτὲ ἔγνω ἐκεῖνος νενικηκότα ἑαυτόν, οἷα Ὀλύμπια, πόστος ἀφ' Ἡρακλέους ἐγένετο· ἵνα τις, νὴ τοὺς θεούς, δικαίως ἀσπάζηται αὐτόν.*

II 22, 9 *τί οὖν; κυνάρια οὐδέποτ' εἶδες σαίνοντα καὶ προσπαίζοντα ἀλλήλοις, ἵν' εἴπῃς· οὐδὲν φιλικώτερον;*

III 22, 103 *ὅπου δὲ προαίρεσις καὶ χρῆσις τῶν φαντασιῶν, ἐκεῖ ὄψει, ὅσα ὄμματα ἔχει, ἵν' εἴπῃς, ὅτι Ἄργος τυφλὸς ἦν πρὸς αὐτόν.*

IV 1, 84 *ἐπιθυμήσεις δέ τίνος ἔτι; τῶν μὲν γὰρ προαιρετικῶν . . . σύμμετρον ἔχεις . . . τὴν ὄρεξιν, τῶν δ' ἀπροαιρέτων οὐδενὸς ὀρέγῃ, ἵνα καὶ τόπον σχῇ τὸ ἄλογον ἐκεῖνο . . .*

IV 1, 99 *πῶς λέγεις προσκατατάξει; —Ἵν', ὃ ἂν ἐκεῖνος θέλῃ, καὶ αὐτὸς θέλῃ καί, ὃ ἂν ἐκεῖνος μὴ θέλῃ, τοῦτο μηδ' αὐτὸς θέλῃ.*

IV 3, 9 *ἐλεύθερος γάρ εἰμι καὶ φίλος τοῦ θεοῦ, ἵν' ἑκὼν πείθωμαι αὐτῷ.*

IV 7, 29 *μὴ γὰρ Σωκράτης ἐστί, μὴ γὰρ Διογένης, ἵν' ὁ ἔπαινος αὐτοῦ ἀπόδειξις ᾖ περὶ ἐμοῦ;*

IV 11, 29 *περὶ τί γὰρ ἐσπούδακεν ὅμοιον τῷ καλῷ, ἵν' αὐτὸν μεταθῶ καὶ εἴπω 'οὐκ ἔστιν ἐνθάδε τὸ καλόν, ἀλλ' ἐνθάδε';*

Sensus enuntiati per *ἵνα* inchoati consecutivi talis est, qualis in sententia primaria optativo c. *ἂν* redderetur. Pro eiusmodi pronuntiato ab Atticis scriptoribus modus infinitus c. *ἂν* ponitur, cui praemittitur coniunctio *ὥστε*.

Cf. Xen. An. V 9, 31 *καί μοι οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν, ὥστε καὶ ἰδιώτην ἂν γνῶναι, ὅτι τῆς μοναρχίας ἀπέχεσθαί με δεῖ;* ita ap. Ep. *ὥστ' ἐμὲ αὐτὸν ἂν μεταθεῖναι καὶ εἰπεῖν* etc.

Reliquum est, ut exempla enumerem, quibus aut ὥστε aut οἷος usurpare Atticis scriptoribus licuerit.

I 19, 13 *καθόλου τοιαύτην ⟨τὴν⟩ φύσιν τοῦ λογικοῦ ζῴου κατεσκεύασεν, ἵνα μηδενὸς τῶν ἰδίων ἀγαθῶν δύνηται τυγχάνειν, ⟨ἂν⟩ μή τι εἰς τὸ κοινὸν ὠφέλιμον προφέρηται;*

II 16, 45 *ἀλλ' οὐκ εἶ Ἡρακλῆς ... οὐδὲ Θησεύς, ἵνα τὰ τῆς Ἀττικῆς καθάρῃς.*

6. Quin Epicteto significationes particularum *ἵνα* et *ὅπως* interdum nihil inter se diversae fuerint, dubitare non poteris, cum locum IV 5, 5 legeris:

οὐδὲν οὖν ἄλλο ἤθελον ἢ τὸ ἴδιον. τί δ' ἐστι τοῦτο; οὐχ ἵνα κινῇ οὗτός τινα κατὰ φύσιν ... ἀλλ' ὅπως ... κατὰ φύσιν ἕξει καὶ διεξάξει.

Nam sententias per *ἵνα* et *ὅπως* coeptas inter se respondere videbis. *Ὅπως* non aliter enucleari potest, quam si *θέλω* uti *βούλομαι* „cupio" intelligitur; nam ita *ὅπως* hoc verbo adiunctum fingi potest,[1]) et particulam *ἵνα* pro *ὅπως* stare non incredibile est. Sunt quidem multa exempla, quibus hic usus confirmetur;[2]) etenim Atticis verba *σκοπέω, ἐπιμελέομαι, παρακαλέω, προσέχω, μέμνημαι, ὑπομιμνήσκω* assumebant sententiam per *ὅπως* c. ind. fut. coeptam, Epictetus falso posuit *ἵνα* verbis hisce:

III 7, 11 *ἀλλ' ἂν σοι δόξῃ, ἐκεῖνο μόνον σκεπτώμεθα, ἵνα κεκρυμμένως, ἵν' ἀσφαλῶς* (sc. *λάβῃ*), *ἵνα μή τις γνῷ.*

III 24, 19 *τῷ ὄντι κακῶς διοικεῖται τὰ ὅλα, εἰ μὴ ἐπιμελεῖται ὁ Ζεὺς τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν, ἵν' ὦσιν ὅμοιοι αὐτῷ εὐδαίμονες.*

II 7, 11 *ὡς τοῖς ὀφθαλμοῖς χρώμεθα, οὐ παρακαλοῦντες αὐτούς, ἵνα ... δεικνύωσιν.*

E 40 *προσέχειν οὖν ἄξιον, ἵνα αἴσθωνται.*

---

[1]) Kühner-Gerth, Gr. Gr. II 2, 373.

[2]) Cf. etiam p. 85 Platonis verba I 9, 23 et III 1, 20 laudata.

[E 34 Stob. *μέμνησο, ἵνα σου μὴ (μή σου A) κρατήσῃ τὸ προσηνὲς αὐτοῦ* (sc. *τοῦ πράγματος*).]

II 2, 8 *Διὰ τοῦτο ὁ Σωκράτης πρὸς τὸν ὑπομιμνήσκοντα, ἵνα παρασκευάζηται πρὸς τὴν δίκην, ἔφη . . .*

Accedit locus III 4, 9 *'ἄγε ἵνα Σώφρων στεφανωθῇ' ἀλλ' ἐκεῖνο· 'ἄγε ἵνα τηρήσω τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν . . .* Scriptores Attici adhortationes, sive *ἄγε* praeponitur sive omittitur, coniunctione *ὅπως* c. ind. fut. exprimebant.

7. Plat. Ap. 29 c haec verba leguntur: *ὦ Σώκρατες, νῦν μὲν Ἀνύτῳ οὐ πεισόμεθα, ἀλλ' ἀφίεμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέντοι, ἐφ' ᾧ τε μηκέτ' ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν μηδὲ φιλοσοφεῖν.*

Epictetus bis Platonis verba e memoria repetivit:

I 9, 23 *'ἄν μοι λέγητε', φησί, 'νῦν, ὅτι „ἀφίεμέν σε ἐπὶ τούτοις, ὅπως μηκέτι διαλέξῃ τούτους τοὺς λόγους . . ."*

III 1, 20 *'ἄν μ' ἀφῆτε', φησί, 'ἐπὶ τούτοις, ἵνα μηκέτι τοῦτα πράσσω, ἃ νῦν, οὐκ ἀνέξομαι οὐδ' ἀνήσω.*

Videmus Epicteto Platonis ac omnino Atticorum *ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ τε* non fuisse consuetum; nam altero loco scripsit *ἐπὶ τούτοις, ὅπως,* altero *ἐπὶ τούτῳ, ἵνα.*[1])

Ad hos proxime accedunt duo loci insequentes:

IV 13, 10 *μὴ γὰρ ἐπὶ συνθήκαις τισὶν ἐξήνεγκας τὰ σεαυτοῦ ἵν' ἀκούσῃς ἐν τῷ μέρει καὶ τὰ ἐμά;*

I 25, 15 *ἐγὼ οὐ δύναμαι παρὰ τούτῳ δειπνεῖν, ἵν' αὐτοῦ ἀνέχωμαι καθ' ἡμέραν διηγουμένου, πῶς ἐν Μυσίᾳ ἐπολέμησε.*

8. Attici scriptores sententiam relativam praetulissent hoc loco:

E 51 *ποῖον οὖν ἔτι διδάσκαλον προσδοκᾷς, ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθῇ τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι τὴν σεαυτοῦ;* [Att.: *εἰς ὅντινα ὑπερθήσῃ.*]

---

[1]) Cf. p. 84.

Similiter iudicabimus de I 24, 3: *οὐδεὶς δὲ δειλὸν κατάσκοπον πέμπει, ἵν', ἂν μόνον ἀκούσῃ καὶ σκιάν ποθεν ἴδῃ, τρέχων ἔλθῃ τεταραγμένος* . . . [Att.: *ὅστις . . . ἐλεύσεται* vel *πρόσεισιν* . . .]

9. Singulariter Arrianus *ἵνα* usus est II 19, 21 *ποῦ γάρ* [sc. *ἔστιν*], *ἵν' ὑμεῖς τὴν ἀρετὴν πᾶσιν τοῖς ἄλλοις ἴσην ἢ καὶ κρείττονα ἔργῳ ὑπολάβητε;*

Sensus dicti Attice non melius exprimi possit, quam optativo c. *ἄν*: *ποῦ γὰρ ὑμεῖς τὴν ἀρετὴν . . . ἂν ὑπολάβοιτε;*

10. Editorum socordiae debetur haec paragraphi pars postrema, qui II 1, 1 „ex S_c receperint“: *εἰ ἀληθές ἐστι τόδε, ἵν'* ⟨*ᾖ*⟩[1]) *ἅμα μὲν εὐλαβῶς ἅμα δὲ θαρρούντως πάντα ποιεῖν.* Schenklius quidem qui ipse sententiam non plane intellegeret, coniecturam *τόδ' εἶναι ἅμα* addidit. Sed Elter e codicis S prima scriptura lectionem veram enucleavit hanc:

εἰ ἀληθές ἐστι τὸ δεῖν ἅμα μὲν κ. τ. λ.

[Blass, Litter. Centralblatt 1899, 169. 170.]

§ 19.

De verbi modis.

1. De optativo.

a) Optativus, quem recentioribus saeculis paulatim evanuisse notum est in hisce dissertationum capitibus, fragmentis, enchiridii capitibus, formulis quibusdam exceptis ut *μὴ γένοιτο* similibusque imperatoria aetate usitatissimis non occurrit:

diss. I 1, 2, 4, 5 [10 *μὴ γ.*], 6, 9 [32 *μ. γ.*], 10 [7 *μ. γ.*], 13, 16, 18, 19 [8 *μ. γ.*], 20—24, 25 [*καλῶς σοι γ.*], 26 [6 *μ. γ.*], 27, 28 [19 et 23 *μ. γ.*], 29 [9 *μ. γ.*], 30.

II 1, 3, 4, 5 [29 *εὖ σοι γ.*], 6, 7, 9—11, 13, 15 [14 *μ. γ.*], 17—19, 21, 25, 26.

---

[1]) S_c.

III 2—4, 7 [4 μ. γ.], 8, 9, 11—16, 17 [5 μ. γ.], 18, 19, 20 [καλῶς γ.], 21, 22, 23 [14 et 24 μ. γ; 25 comparet ἂν πρέποι in dicto Platonico], 26.

IV 2, 3, 5, 7 [27 μ. γ.], 8 [26 μ. γ.], 10, 12.

fr. 2, 3, 6—9, 11—15, 18, 20, 22—33, 35, 36.

E 1—6, 8—23, 25, 27—32, 34—53.

b) Praeter formulas illas supra enumeratas unum modo est exemplum optativi proprii, qui optandi vim habet:

III 5, 11 *ταῦτα με ἐνθυμούμενον . . . καταλάβοι ὁ θάνατος.*

c) Optativus in enuntiato interrogativo[1]) apud Epictetum non comparet; nam IV 1, 148:

σοῦ δέ τις ἀνάσχοιτο τῶν γραῶν ἐρῶντος

ante *ἀνάσχοιτο* particula *ἂν* supplenda est.

d) Plerumque forma potentialis Attica apud Epictetum in sententiis enuntiativis primariis comparet. Exempla omnia haec habes:

I 11, 26 *εὔξαιο δ' ἂν οὕτω στερχθῆναι.*

II 8, 14 *οὐκ ἂν τολμήσαις.*

16, 38 *ταχὺ γ' ἂν οὗτος ὑπομεῖναι.*

20, 1 *καὶ σχεδὸν τοῦτο μέγιστον ἄν τις ποιήσαιτο τεκμήριον.*

20, 37 *ἐλπίσαι τις ἄν,*

22, 3 *οὗτος ἂν καὶ φιλεῖν εἰδείη.*

23, 1 *πᾶς ἄν τις ἥδιον ἀναγνῴη.*
πᾶς ἄν τις ῥᾷον ἀκούσειε [S *ἀκούσει* cf. p. 77].

24, 3 *εὕροις ἄν.*

III 1, 3 *ἀποφήναιτ' ἄν τις.*

IV 1, 147 *ἄν τις . . . ὑπολάβοι.*

11, 5 *οὐκ ἂν εὕροις.*

[1]) Kühner-Gerth, Gr. Gr. II 1, 230.

E 24, 4 *ἀνωφελὴς ἂν εἴης.*

fr. 10 *ἢν σαπῇ, οὖρον ἢ ὄξος ⟨ἂν⟩ γένοιτο.*

fr. 17 *εἰ . . . κελεύοι, . . . ἄτοπος ἂν δόξειεν.*

fr. 19 *διὰ τί οὐκ ἄν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε . . ., εἰ μηδὲν λέγοι;*

fr. 34 *εἰ . . . ὑπερβάλλοι, . . . ἂν γίνοιτο.*

[S 25 . . *ἂν . . . διδάξειε . . . πεισθείη.*]

e) Item in sententiis interrogativis inest optativus c. *ἂν*:

I 8, 9 *ποίᾳ γὰρ ἄν τις ἔτι μηχανῇ πεῖσαι . . .;*

12, 8 *πῶς ἂν ἐποίμην . . . γενοίμην . . .;*

II 14, 18 *τίνος δ' ἂν φαντασθείης ὡς ἐνδέοντος;*

22, 3 *πῶς ἂν ἔτι οὗτος φιλεῖν δύναιτο;*

24, 3 *οὐκοῦν . . . οὗτος ἐμπείρως ἂν λέγοι, ὁ δὲ . . . ἄπειρος ἂν εἴη . . .;*

III 24, 39 *τί ἄν τις λέγοι;*

IV 1, 25 *τίς δ' ἂν . . . βούλοιτο . . .;*

9, 3 *πόσου ἂν τιμήσαιντο οὗτοι . . .;*

11, 5 *τί ἂν ἄλλο εὕροις ἢ . . .;*

E 24, 5 *τί ὄφελος ἂν . . . γένοιο;*

f) In sententiis secundariis optativus, quem proprie vocant orationis obliquae, nusquam apud Epictetum occurrit; nam qui leguntur optativi in enuntiatis secundariis, omnes sunt potentiales. Ac primum quidem collegi sententias interrogativas obliquas:

I 7, 2 *ζητοῦμεν . . . πῶς ἂν εὕροι ὁ καλὸς καὶ ἀγαθός . . .*

14, 1 *Πυθομένου δέ τινος, πῶς ἄν τις πεισθείη.*

15, 6 *τοῦτο ζητῶ, πῶς ἂν . . . κατὰ φύσιν ἔχοιμι.*

Insequuntur sententiae relativae:

II 12, 11 *ἐξ ὧν . . . παραχωρῆσαι δύναιτ' ἂν . . .*

III 6, 8 *ὥσπερ . . . λέγοιτ' ἂν . . .*

24, 109 *ὅσαι γένοιντ' ἄν.*

IV 6, 4 *δι' οἵων ἂν γένοιτο.*

E 26, 8 *ὃς οὐκ ἂν εἴποι.*

Bis in sententiis per *ὅτι* inchoatis opt. c. *ἄν* occurrit:

I 8, 6 *ὅτι προσγένοιτ' ἄν.*

IV 13, 4 *ὅτι οὐκ ἄν ποτε οὗτος ἐξείποι.*

g) Enuntiatum finale unum exhibet optativum:

fr. 5 *παραλαβὼν τὸν νεανίσκον παρὰ τοῦ δήμου, ἵνα τιμωρήσαιτο, . . . τούτου μὲν ἀπέσχετο.*

Non neglegi potest:

III 1, 37 *"Ἄγε οὖν, τῷ θεῷ πεισθῶμεν, ἵνα μὴ θεοχόλωτοι ὦμεν.' Οὔ· ἀλλ' ἂν μὲν κόραξ κραυγάζων σημαίνῃ σοί τι, οὐχ ὁ κόραξ ἐστὶν ὁ σημαίνων, ἀλλ' ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ· ἂν δὲ δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς σημαίνῃ τι, τὸν ἄνθρωπον ⟨οὐ⟩*[1]) *ποιήσει λέγειν σοι ταῦτα,* **ἵνα γνοίης** *τὴν δύναμιν τοῦ δαιμονίου, ὅτι τοῖς μὲν οὕτως, τοῖς δ' ἐκείνως σημαίνει, περὶ δὲ τῶν μεγίστων καὶ κυριωτάτων, ⟨διὰ⟩*[1]) *καλλίστου ἀγγέλου σημαίνει;*

Fr. Blassius delevit particulam *οὐ* ante *ποιήσει* a correctore cod. Bodl. (S_b) insertam et scripsit *⟨προσ⟩ποιήσῃ*; praeterea pro *ἵνα γνοίης* levissima mutatione restituit *ἵν' ἀγνοῇς.*

h) Itaque loco fr. 5 excepto particulis *ἵνα, ὅπως* apud Epictetum nusquam optativus adiungitur [cf. R. Kapff, Der Gebrauch des Optativus bei Diodorus Siculus, Diss. Tuebingen 1903 p. 65 sqq.]:

IV 4, 20 *ἄλλος φοβεῖται, μὴ οὐκ* **ἄρξῃ**· *σύ, μὴ* **ἄρξῃς**. *μηδαμῶς, ἄνθρωπε. ἀλλ' ὡς καταγελᾷς τοῦ φοβουμένου μὴ* **ἄρξαι**, *οὕτω καὶ σαυτοῦ καταγέλα.*

Hoc loco Arrianus, ut saepius inferiore aetate fit, verbo *φοβεῖσθαι* non *μή* c. opt. *ἄρξαι*, sed *μή* c. inf. *ἄρξαι* addidit.

---

[1]) ins. S_b.

i) Condicionalium, in quibus comparet optativus, sententiarum non nisi numeros capitum paragraphorumque enumerare opus est:

I 3, 1; 8, 7; 17, 10 III 1, 3 IV 4, 16 E 7; 33, 10 fr. 1, 10; 4, 12; 16; 17; 21, 6 [S 24, 34, 37].

οἷον εἰ c. opt. II 2, 22; 20, 2; 23, 36 III 10, 6; 25, 7 IV 4, 13.

ὁπότε ἔχοι III 1, 3.

2. De indicativo futuri et subiunctivo aoristi inter se confusis.

Indicativus futuri et subiunctivus aoristi activi mediique plerumque ea re modo differunt, quod subiunctivus aoristi vocales, quae verborum stirpes subsequuntur, productas exhibet. Quare, ut inter se permutarentur, facile eveniebat; praeterea autem apud scriptores inferioris aetatis saepius coniunctivi vim indicativi futuri exhibent, et hoc non solum in genere activo et medio, sed etiam passivo fit.[1]) Varia apud Epictetum haec habes exempla:

I 9, 10 *οὐ μηχανώμενον, ὅπως μὴ* ***ταπεινοφρονήσητε*** *μηδὲ ταπεινοὺς μηδ' ἀγεννεῖς τινας διαλογισμοὺς* ***διαλογιεῖσθε*** *αὐτοὶ περὶ ἑαυτῶν.*

I 17, 2 *Ἐπειδὴ λόγος ἐστὶν ὁ διαρθρῶν καὶ ἐξεργαζόμενος τὰ λοιπά . . ., ὑπὸ τίνος* ***διαρθρωθῇ****; . . . εἰ λόγος, ἐκεῖνον πάλιν τίς* ***διαρθρώσει****;*

IV 7, 24 *εἰ δὲ* ***κύψω*** *καὶ ἄλλον* ***ἀνατρέψω*** *ἢ ὑπ' ἄλλου* ***ἀνατραπῶ*** *καὶ* ***κολακεύσω*** *τοὺς εἰσιόντας . . .*

IV 11, 35 *ἰδοὺ νέος ἀξιέραστος, ἰδοὺ πρεσβύτης ἄξιος τοῦ ἐρᾶν καὶ ἀντερᾶσθαι, ᾧ τις υἱὸν αὐτὸν* ***παραδῷ μαθησόμενον*** [S *παραδοθησόμενον,* corr. S_b], *ᾧ θυγατέρες, ᾧ νέοι* ***προσελεύσονται.***

3. Verbo *ἐθέλειν* (*θέλεις βούλει* sim.) iam ab Atticis scriptoribus, deinde ab Epicteto subiunctivus apponebatur; idem

[1]) Cf. Blass, Gramm. d. Neutestamentl. Griech.² p. 213.

inferiore tantum aetate fieri solebat in imperativo aoristi activi *ἄφες* „sine" [N. T.], qui uti *ἄγε, ἰδοὺ* particulae fere locum obtinet; Graeci nostrae aetatis vocabulum corripuerunt in *ἄς* [Blass, Grammatik des Neutestamentlichen Griechisch [2] 213, 16].

Exempla haec sunt:

1. plur.:

I 9, 15 *ἄφες δείξωμεν αὐτοῖς.*

1. sing.:

II 18, 24 *ἔκδεξαι . . .· ἄφες ἴδω τίς εἶ.*

III 12, 15 *ἔκδεξαι, ἄφες ἴδω τίς εἶ καὶ πόθεν ἔρχῃ.*

IV 1, 132 *ἄφες σκέψωμαι.*

Item cum tertia singulari persona I 15, 7 *ἄφες ἀνθήσῃ πρῶτον, εἶτα προβάλῃ τὸν καρπόν, εἶτα πεπανθῇ.*

4. Nonnulla verba facienda sunt de paucis illis locis, quibus in Schenklii editione particulam *εἰ* coniunctivus subsequitur. Ac primum quidem non est, cur I 29, 27 lectionem codicis s *ἔχετε* pro *ἔχητε,* II 18, 11 correctorem S_c, qui *ἐξαλείψει* pro *ἐξαλείψῃ* scripsit, IV 10, 6 lectionem codicis s *θέλεις* pro *θέλῃς* sequamur; deinde II 19, 21 et III 16, 16 *ἔχητε* facile in *ἔχετε* mutari potest; denique verisimillimum est, loco IV 4, 11 *κλαίοι* pro *κλαίῃ* scribendum esse, quod *οἷον εἰ* praecedit [Coraes].

§ 20.

De negationibus.

Saeculis inferioribus ratio negationum *οὐ* et *μή* magis magisque ita mutatur, ut saepe *οὐ* locum particulae *μή* obtineat; quare indicativo *οὐ*, ceteris verbi modis, coniunctivo, infinitivo, participio *μή* adduntur. Quin etiam in sententiis enuntiativis atque temporalibus, quae particulis *ὅτι, ἐπεὶ* instructae sunt, *μή* nonnumquam legitur. Vice versa in lingua volgari pronuntiata relativa, quibus inest notio voluntatis vel rei tantum cogitatae vel quae non ad singulas res, sed ad complures spectant, *οὐ* pro *μή* exhibent.

Item sententiae condicionales, quae particula εἰ inchoantur, negationem οὐ exhibent.

Haec omnia etiam in Arriani scriptis Epicteteis invenimus.[1])

1. Participiis μὴ additur LXXII in dissertatioibus, earum fragmentis, enchiridio, [VI in appendice]; μηδαμοῦ IV 7, 9, μηδὲ IV, μηδεὶς, -ὲν XVIII, μηδέποτε VI, μηδέπω IV 1, 174, μηδέτερον I 7, 4, μήτε V.

οὐ comparet his locis: I 11, 10; 12, 22; 26, 17; 27, 1. 3 II 7, 10. 11; 9 tit.; 11, 5; 12, 9; 15, 14; 17, 19; 20, 27; 21, 8; 22, 33; 24 tit., 15 III 1, 29. 36; 22, 69; 24, 14. 17. 20. 113 IV 1, 35. 147. 174; 8, 13 E 32, 3; 35; 51, 1 [= XXXIII].

οὐδὲ I 6, 40 II 9, 22 III 22, 69; 24, 14.

οὐδεὶς II 1, 23. 24; 19, 28; 24, 19 IV 2, 4.

οὔτε G 4 I 11, 23 II 1, 24; 19, 10 III 24, 61.

2. Infinitivo adiungitur μὴ CLXXXVIII in diss., fr., ench., [quater in app.], μηδαμῶς I 11, 26, μηδὲ VI, μηδεὶς XXXVII, μηκέτι ter, μήτε VI.

οὐ exsistit his tantum locis: II 5, 18 (in Platonis verbis licenter allatis); 22, 23 [S 63], οὐδὲ I 23, 6 (Epicurus), οὐκέτι IV 1, 114.

3. In sententiis condicionalibus particula εἰ instructis Arrianus saepius Atticae, quam volgaris dialecti regulam sequitur.

Εἰ μὴ legitur XXXVII, [semel in app.], εἰ μηδεὶς VII, εἰ μηκέτι I 29. 27, εἰ μήπω ter.

εἰ οὐ exsistit his locis: G 5; 8 I 17, 17; 29, 35 II 11, 22 III 1, 10; 22, 12 IV 7, 32; 13, 11 E 35 εἰ οὐδεὶς II 16, 18 III 1, 10 bis, εἰ οὐδέποτε IV 1, 32.

4. Ἐπεὶ μὴ legis II 1, 32: ἐπεὶ μὴ ἐδύνατο ἔχειν ἀεὶ τὸν ἐλέγχοντα αὐτοῦ τὰ δόγματα.

Ὅτι μὴ habes IV 5, 9 ter in collocutione Epicteti et discipuli cuiusdam, quam Arrianus nobis ad verbum tradidisse videtur:

---

[1]) praeterea im N. T.; cf. Blass, Gramm. d. N. Gr., p. 258 sqq.

'ἐλοιδόρησέν σε ὁ δεῖνα.' πολλὴ χάρις αὐτῷ, ὅτι μὴ ἔπληξεν. 'ἀλλὰ καὶ ἔπληξεν.' πολλὴ χάρις, ὅτι μὴ ἔτρωσεν. 'ἀλλὰ καὶ ἔτρωσεν.' πολλὴ χάρις, ὅτι μὴ ἀπέκτεινεν.

Praeterea *ὅτι μή* invenitur I 16, 6 III 24, 5 IV 4, 8. 11; 10, 34; 13, 12.

5. Arrianus his locis negationem *οὐ* perperam in enuntiata relativa introduxit:

ὅς οὐ: I 18, 21 II 2, 4 IV 1, 77 II 1, 31 *(οἷς οὐ θέλεις)* 6, 21 (sim.); 13, 10 (sim.); IV 1, 17 (sim).

ὅστις οὐ: II 11, 3 III 24, 71.

Locum II 2, 4 ad verbum affero, quo Arrianus partim usum Atticum, partim volgarem sequitur:

εἰ θέλεις μὴ κωλύεσθαι μηδ' ἀναγκάζεσθαι, τίς σε ἀναγκάσει ὀρέγεσθαι ***ὧν οὐ δοκεῖ σοι****, τίς ἐκκλίνειν,* ***ἃ μὴ φαίνεταί σοι****;*

§ 21.

De verborum genere.

1. Formae activae, quarum sensus saeculis recentioribus intransitivus factus est, apud Epictetum hae occurrunt:

ὕπαγε „i" II 11, 19 III 21, 6; 22, 5. 106. 108; 23, 12.

ὑπάγετε „ite" III 16, 10.

βρέχει = „*ὕει*" I 6, 26.

2. Activum medii loco exstat hisce locis:

III 6, 7 *εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα* ***καθίησιν*** [sc. *ὁ σπουδαῖος*] „in hoc modo certamen descendit philosophus".

IV 1, 91 *ἀκήκοεν, ὅτι λῃστεύεται ἡ ὁδός, μόνος οὐ τολμᾷ* ***καθεῖναι****.*

I 7, 3 *ὅτι οὐ* ***συγκαθήσει*** *εἰς ἐρώτησιν . . . ὁ σπουδαῖος ἢ ὅτι* ***συγκαθεὶς*** *οὐκ ἐπιμελήσεται τοῦ . . . ἀναστρέφεσθαι.*

I 2, 14 *ὁ . . . εἰς τὴν . . . σκέψιν . . .* ***συγκαθείς****.*

II 12, 13 *οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι* **συγκαθέντες** *εἴς τι τοιοῦτον.*

III 16 tit. *Ὅτι εὐλαβῶς δεῖ* **συγκαθιέναι** *εἰς συμπεριφοράν.*

1 *ἀνάγκη τὸν* **συγκαθιέντα** *τισὶν . . . εἰς λαλιὰν . . . αὐτὸν ἐκείνοις ἐξομοιωθῆναι.*

[3 recte forma medialis usurpata est: **συγκαθίεσθαι** *εἰς συμπεριφοράς.*]

Accedit III 24, 24, nisi praeferas pronomen reflexivum *ἐμαυτὸν* addere:

θεομαχήσω, **ἀντιθήσω** *πρὸς τὸν Δία.*

3. Medium *καταπλήσσομαι* pro activa forma occurrit II 19, 8.

μάλιστα ἐπὶ συμποσίῳ **καταπλήσσομαι** [percello] **τοὺς** *παρόντας ἐξαριθμούμενος τοὺς γεγραφότας* [Idem fit A 5 (H 1) A 90 (S 64)].

Index locorum.

Index Graecus.

Λ

M

N

Ξ

O

Π

Conspectus libelli.